

SABIE ȘI SCUT

~~~~~

Publicație trimestrială
oferită ofițerilor armatei și marinei germane,
pentru promovarea creștinismului personal

~~~~~

Editor

von Viebahn

General-locotenent împărătesc prusac, în rezervă

Anul XIV - 1912

Editura personală a editorului

CUPRINSUL

1. Un an nou (Poezie)
2. Casa creștinului în lumina Cuvântului lui Dumnezeu
3. „Stai liniștit și descoperă-ți capul” (Poezie)
4. Dima
5. Scrisori ale hughenoților
6. Rechemat de Stăpân
7. Conștiința vinovăției și harul
8. Din întuneric la lumină
9. Sub tine sunt brațele cele eterne (Poezie)
10. Împăratul Constantin și Conciliul de la Niceea
11. Din întuneric la lumină
12. Venirea Domnului (Poezie)
13. În Numele lui Isus (Poezie)
14. Ascultătorul rugăciunii

Nr. 1 Un an nou

Un an nou, de incertă soartă,
Începe-n vremea celor vii.
Ce-aduce el, ce-n sânu-i poartă,
Tu știi, Domn peste veșnicii!
Știm: nimic nu va fi-implinit,
Decât ce Tu ne-ai hărăzit.

Îți cunoaștem și îndurarea,
Ce poporului i-a permis
Să folosească rugăciunea,
Să-Ți pleci sceptru-n semn de admis.
Îngenunchem la tronul Tău,
O, Tu, Fiul al lui Dumnezeu:

Chiar dacă încă nu-i rupt vălul,
Ce vremea a învăluit, -
Fă să cunoaștem totuși drumul,
Ce duce în cerul slăvit;
Ni-l arată al Tău Cuvânt,
Ni-l luminează pe pământ.

Chiar întuneric de-o să vină,
Tu ești Lumina; - de sus, acum,
Să vină putere, lumină;
Tu însuși mergi cu-ai Tăi pe drum;
Când ca Luceafăr vei veni,
Atunci, Doamne, te vom privi.

Pot să se mute munți și dealuri,
Tu nu Te clatini, orice-ar fi;
Tu dorești să-Ți mergem alături
Și zi de zi Tu ne susții.
Fă să rămână harul Tău,
În orice nouă zi mai nou!

Nr. 2 Casa creștinului în lumina Cuvântului lui Dumnezeu

- I. Familia ca temelie a tuturor rânduielilor și binecuvântărilor de pe pământ, fundamentul indispensabil al vieții sănătoase a poporului și a statului
- II. Casa creștinului, o mărturie în fața lumii, o cetate pe munte
- III. Autoritatea tatălui și a mamei
- IV. La ce vârstă trebuie să-L cunoască pe Domnul copiii unei case creștine?
- V. Educația copiilor
- VI. Casa creștinului, o casă a rugăciunii
- VII. Devoțiunea celebrată acasă și cântările de laudă
- VIII. Slujitorii din casă
- IX. Încercările și boala
- X. Încheiere

I. Familia ca temelie a tuturor rânduielilor și binecuvântărilor de pe pământ, fundamentul indispensabil al vieții sănătoase a poporului și a statului

„Și Dumnezeu a creat pe om după chipul Său, l-a creat după chipul lui Dumnezeu; *i-a creat de sex masculin și de sex feminin*. Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: „Fiți roditori, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; ...” (Geneza 1,27-28; vezi și Geneza 5,1-2). Deci, Dumnezeu n-a creat oameni izolați, care ar fi trebuit să trăiască pe pământ în independență unii față de alții, ci a creat neamul omenesc în cadrul căsătoriei și al familiei. Când omul a pierdut Paradisul prin păcat, când a început lupta pentru existență pe ogorul vieții plin de spini și pălămidă, munca în sudoarea feței, Dumnezeu a așezat bărbatul ca domn în casa lui (Geneza 3,16), ca stăpân responsabil. Astfel a devenit familia o monarhie, dar nu una absolută, ci o monarhie în care femeia a obținut alături de bărbat locul de ajutor și sfătuitoare, și în care totul trebuie să se bazeze pe dragoste și sinceritate. Și iarăși, când prin marele potop a adus judecata asupra omenirii devenită nelegiuită și Noe a trebuit să fie salvat ca singurul bărbat drept dintre contemporanii săi stricați, Dumnezeu nu l-a iertat ca individ singur, - nu, este scris: „Intră în corabie *tu și toată casa ta*, pentru că pe tine te-am văzut drept înaintea Mea, în generația aceasta” (Geneza 7,1). Astfel a devenit *familia* și în acest caz, la reînnoirea neamului omenesc din sămânța lui Noe, obiectul iertării și temelia binecuvântării divine.

Cuvântul lui Dumnezeu le lasă oamenilor deplină libertate în privința regulilor și a legilor statale și cetățenești. El lasă loc pentru orice formă statală, pentru monarhia moștenitoare sau regalitatea electoare, pentru republică sau dictatură, pentru state federale sau confederație de state. Și nici nu există în Cuvântul lui Dumnezeu instrucțiuni deosebite pentru regi, miniștri, conducători de oști sau președinți de guverne, dar Dumnezeu vorbește amănunțit și deslușit despre regulile din familie, despre responsabilitatea tatălui și a mamei, despre datoria de ascultare a fiilor și a fiicelor, despre îndatoririle servitorilor din casă. Familia este astfel prima organizare a lui Dumnezeu, temelia pe care se clădesc toate celelalte organizări din viața poporului și a statului și care nu poate fi înlocuită de nici o altă organizare sau formă de conviețuire omenească născocită.

Tata și mama constituie prima autoritate reglementată de Dumnezeu, care are datoria guvernării, a îngrijirii, a educării și dreptul pedepsirii. Omul se naște în această organizare divină; ea constituie baza existenței sale; acolo își primește el numele, limba și patria, ba chiar tot ce este și va fi el pe pământ. Toate noțiunile fundamentale despre dragoste, loialitate, îndatoriri și drepturi se formează în familie. Tot ce un copil sau un tânăr a devenit sau i-a lipsit în familie, îl va însoți ca binecuvântare sau ca lipsă în toată viața și devenirea sa.

Nu-i de mirare că strădaniile marelui vrăjmaș al omenirii, satan, sunt orientate spre a distruge această temelie a întregii ordini și binecuvântări. Spiritul anticreștin al timpului

prezent, care tinde să abroge toate rânduielile divine, și-a îndreptat perceptibil efortul spre desființarea familiei. Posibilitatea desfacerii căsătoriei, facilitată legal în multe țări, independența femeilor, pledoaria publică și nerușinată și atragerea prin propagandă pentru principiul așa-zisului „amor liber”, numărul foarte crescut al relațiilor amoroase denumite „concubinaj” – toate acestea sunt semne ale vremii, care ne fac să ne dăm seama că în mulți oameni noțiunile despre valoarea și însemnătatea căsătoriei și a familiei sunt zdruncinate.

În măsura în care un stat favorizează desființarea acestor fundamente ale sale prin legislația sa, își grăbește pieirea. Peste tot unde organele responsabile ale unui stat nu mai pot să protejeze intangibilitatea familiei și a regulilor ei față de atacul revoluției, se declară singuri incapabili să îndeplinească misiunea responsabilității lor esențiale. Ce autoritate s-ar putea aștepta să fie cinstită de cetățenii poporului ei și să vadă respectate legile statului, dacă în acest popor tata și mama nu mai sunt cinstiți și respectați? Cum am putea atunci să ne așteptăm la dragoste și abnegație pentru patrie, acolo unde dragostea și abnegația pentru primul și adevăratul loc natal al fiecăruia, pentru familia sa, pentru casa părintească, sunt stinse? Cum ar putea fi menținute disciplina și ordinea într-un popor ai cărui membri au avut voie din tinerețea lor să așeze propria voință și indisciplina față de tată și de mamă în locul ordinii și a disciplinei? – Este semnificativ că la mișcările din marile orașe ale ultimilor ani (chiar în Berlin, în mod special), mereu a intervenit în opoziția înflăcărată brusc împotriva autorității, un puhoi de bărbați tineri și femei tinere, care, fără un acoperiș deasupra capului, desprinși de viața de familie, slujind propriei voințe și păcatului evident, trebuie desemnați ca proletariatul adevărat și propriu-zis. Această masă numărând sute de mii, își întregește rândurile din cifrele care cresc anual ale delincvenților juvenili. În aceste cete, care sunt despărțite de tot de viața de familie, este principiul de la sine înțeles, ba chiar un fundament al concepției lor comune, că nu există nici autoritate divină și nici omenească în fața căreia ar trebui să se plece sau de care ar trebui să se teamă.

Mulțimea acestui proletariat fără familie crește an de an în Germania. Pentru concepțiile ei nedisciplinate, ea pretinde autoritate și spațiu în viața statului și a poporului; concepțiile ei găsesc reprezentare publică în: presă, parlament, literatură, teatru și cinematograf, ba chiar în fața tribunalului prin avocați dibaci, care nutresc aceeași concepție. Cu aceasta, declinul națiunii este pecetluit – cu excepția cazului că energia și înțelepciunea bărbaților de stat conducători reușesc să readucă ordinea familiei la cinste și s-o apere în legislație și în concepția întregului popor. În măsura în care aceasta este posibil și de sperat sub influența covârșitoare a școlii și a corpului ei didactic, în marea lui majoritate desprins de creștinism, rămâne încă de văzut.

Forța copleșitoare a imoralității din poporul nostru favorizează ruina disciplinei și a moralei. Cifrele statistice ale ultimilor ani despre îmbolnăvirile sexuale ale celor obligați să satisfacă serviciul militar și ale studențimii depășesc cu mult cele mai negre temeri. În multe cazărmi, prin instalarea de curând a Viro-automatelor¹, este șters în mod fățiș în fața ochilor întregii lumi adevărul divin: *că, curvia este păcat*. Astfel este despărțit tineretul și floarea poporului nostru, din toate părțile, de concepția că familia și căsătoria sunt sanctuarul național cel mai important. Aceste ziduri de pază date de Dumnezeu, în interiorul cărora înflorește binecuvântarea și prosperitatea, sunt dărâmate, puhoiul stricăciunii năvălește înăuntru neîmpiedicat.

În fața acestei realități se naște întrebarea: cine poate, în mijlocul poporului nostru care se desprinde tot mai mult și mai mult de Dumnezeu și de bazele creștinismului, să depună mărturie într-un mod eficient despre binecuvântările, făgăduințele și rânduielile familiei? Cine poate să-și păzească propria familie de pătrunderea spiritului anticreștin, de subminarea

¹ Din aceste automate, orice soldat poate să ia cu douăzeci de pfenigi o cutiuță de prezervative împotriva îmbolnăvirilor sexuale, ori de câte ori are chef să meargă pe căile imoralității.

temeliilor casei sale prin concepția modernă despre lume și viață? Aceasta o pot face numai aceia a căror casă este întemeiată pe Stânca Hristos și a căror temelie neclintită a vieții este Cuvântul lui Dumnezeu.

Un creștin adevărat este convins că Domnul, care vorbește prin Cuvântul Său, este personal prezent la ai Săi ca să confirme Cuvântul Său. Da, El îl va adevăra, cuvânt cu cuvânt, atât în făgăduințele Sale, cât și în amenințările Sale, atât în binecuvântare, cât și în blestem. Creștinii credincioși poartă în primul rând responsabilitatea aceasta: casele lor, întemeiate pe temelie divină, să fie o reprezentare vie a primei orânduiri a lui Dumnezeu, *a familiei*. Aceasta are făgăduința divină a binecuvântării. Dar acolo unde oamenii s-au despărțit de Dumnezeu și de Cuvântul lui Dumnezeu, orice osteneală și zidire sunt *zadarnice*. Căci: „Dacă nu zidește DOMNUL casa, *degeaba* lucrează cei care o zidesc; dacă nu păzește DOMNUL cetatea, *degeaba* veghează cel care o păzește. *În zadar* vă sculați de dimineață și vă culcați târziu, ca să mâncați pâinea durerilor; căci preaiubitului Său El îi dă pâine ca în somn” (Psalmul 127,1-2).

Fie ca toți tații credincioși de familie să rămână conștienți de aceasta, că mijlocirea credinței pentru împărat și imperiu, pentru autoritate și popor, pentru oștire și țară este o adevărată putere a păzirii, a binecuvântării, o putere eficace pe care suntem datori s-o folosim intens într-o perioadă așa de serioasă. Cel mai important impozit pe care noi, credincioșii, îl datorăm împăratului și autorității este acesta, ca din casele noastre să se înalțe zilnic un nor de mijlociri ale dragostei și ale devotamentului pentru patria noastră pământească.

II. Casa creștinului, o mărturie în fața lumii, o cetate pe munte

Când Iosua a așezat poporul Israel în fața hotărârii vieții, dacă idolii acestei lumi sau DOMNUL, singurul Dumnezeu viu și adevărat, să fie Dumnezeul lor, el a spus: „*Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji DOMNULUI*” (Iosua 24,15). Aceasta este și mărturia fiecărei case creștine din epoca prezentă a decăderii de la creștinism. O generație arogantă se îmbată de jur-împrejurul nostru în ameteala plăcerii și a exuberanței, năzuiește spre o cultură despărțită de Dumnezeu, mândră de propria-i măreție și pe lângă aceasta, oamenii disperă în deznădejde. Un creștin, dimpotrivă, care a experimentat pe drumul vieții sale credincioșia și minunile lui Dumnezeu, mărturisește cu bucurie: *Cât despre mine, eu și casa mea!* Odinioară, când a devenit proprietatea lui Isus, el a găsit în Cuvântul lui Dumnezeu: „Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar bunătatea Mea nu se va muta de la tine și legământul Meu de pace nu se va clătina” (Isaia 54,10). Apoi a văzut că Dumnezeu a împlinit pentru el această făgăduință. Atunci și-a zidit casa pe Hristos, Stânca, și harul lui Dumnezeu i-a dat înapoi în casa lui, când a stat corect, o parte din Paradisul pierdut. Casa lui trebuie să fie un Betel, adică o casă a lui Dumnezeu, unde soțul și soția vorbesc în unitatea credinței: „*Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului!*” Isus trebuie să fie unicul nostru Stăpân și plăcerea Sa trebuie să hotărască în orice problemă. Noi nu avem decât o dorință: să-I facem bucurie și cinste, să-L mărturisim în fața lumii.

Dacă deja un credincios individual este o lumină aprinsă de Domnul în casa întunecoasă a acestei lumi, atunci cu atât mai mult strălucește o lumină vie acolo unde într-o casă creștină tata și mama sunt martori ai harului lui Dumnezeu, martori ai prezenței Mântuitorului viu, salvator. Aici a construit Dumnezeu un far, asemănător cu acel far venerabil de pe coasta Angliei, care poartă inscripția: *Să dai lumină – să salvezi vieți!*

În Filipi a luat naștere prima adunare creștină din Europa, prin convertirea a două case: casa Lidiei și casa temnicerului (vezi Faptele Apostolilor 16,14-15 și 27-34). Ultimul a venit cu toată casa lui la credință, într-o noapte. Casa lui Ștefana a constituit începutul mărturiei în Ahaia (1 Corinteni 16,15); în Corint a devenit credincioasă toată casa lui Crisp (Faptele Apostolilor 18,8). Și sutașul roman din Cezareea, Corneliu, a avut parte ca toată casa lui să se convertească într-o singură zi (Faptele Apostolilor 10,44-45). Cuvântul adresat temnicerului

din Filipi dă fiecărui credincios dreptul să aștepte de la harul lui Dumnezeu convertirea și mântuirea întregii sale case. Într-adevăr, vedem în multe cazuri că soțul și soția, părinții și copiii se întorc din lume la Dumnezeu curând unii după alții, adesea chiar în aceeași zi și astfel toată casa este transformată ca dintr-o lovitură. Aceasta este cu atât mai remarcabil când asemenea copii ai lui Dumnezeu, care, deși aparținând Domnului, s-au căsătorit cu bărbați (sau femei) neconvertiți, în majoritatea cazurilor trebuie să meargă pe calea lor cu multe dureri toată viața, alături de un soț necredincios.

A fost un caz plăcut și o mărturie deosebită față de lume, când în anul 1907, în timpul unui șir de adunări de evanghelizare din N., un bărbat s-a întors într-o seară la Domnul. Era muncitor în fabrică și se căsătorise aproximativ trei ani mai înainte, după ce i-a fost credincios logodnicei sale timp de cinci ani, chiar și în timpul soldăției sale. Dar acum îi stătea în față divorțul, deoarece tânăra lui soție voia să se despartă de fidelul ei soț, dintr-o gelozie inexplicabilă. Ultimul termen de împăcare trebuia să aibă loc peste trei zile, în fața judecătorului de primă instanță. În seara de după convertirea bărbatului, soția a venit la ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu și s-a convertit. Acum au apărut amândoi ca deplin împăcați în fața judecătorului de primă instanță și au putut să-i spună că a fost îndepărtată toată discordia din viața lor. Isus devenise Stăpân.

Ce mărturie minunată despre puterea harului a fost înălțată în această casă creștină în fața ochilor lumii! Căci în orașel toată lumea știuse despre procesul de divorț și acum despre împăcarea care a avut loc.

În Scriptură găsim prezentări exemplare despre case creștine adevărate. Astfel citim, de exemplu: „Și Moise și-a întins mâna spre ceruri; și a fost întuneric gros în toată țara Egiptului. Nu se vedeau unul pe altul și trei zile nici unul nu s-a ridicat din locul în care era. Dar pentru toți fiii lui Israel era lumină în locuințele lor” (Exod 10,22-23). Ce frumos este acest model! Copiii lumii sunt orbi pentru prezența și dragostea Domnului și pentru seriozitatea veșniciei, ei nu-și dau seama unii de alții că sunt pe calea cea largă, care duce la pierzare; ei nu știu nimic despre refugiul pe care omul care se zbate îl poate găsi la inima Dumnezeului atotputernic. Dar în casele copiilor lui Dumnezeu este luminos – strălucește lumina nădejdiei; Domnul este la ei și locuiește în ei; El a spus: „Eu sunt Lumina lumii. Cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8,12).

Iarăși, în noaptea Paștelui, ce model! Casele poporului lui Dumnezeu erau păzite de blestem și judecată prin sângele mielului. Mielul înjunghiat, prototipul lui Hristos, constituia punctul central în casă și mâncarea din care se hrăneau toți. Toți oamenii din casă erau complet despărțiți de lume, de egiptenii în țara căroră locuiau. Toți erau în haina de călătorie, bătrâni și tineri, părinți și copii, stăpâni și slujitori, știind că în curând vor trebui să pornească, pentru a se duce în țara făgăduinței. Aceste trăsături de caracter ale casei creștine ar trebui găsite la toți aceia care Îi aparțin lui Isus. Credincioșii pot fi siguri, indiferent ce furtuni, zguduirii și primejdii i-ar înconjura, *că niciodată nu poate veni vreun blestem în casele lor atâta timp cât Isus domnește înăuntru. Vor veni mahniri, încercări, disciplinări, dar niciodată un blestem, căci poporul lui Dumnezeu este chemat să moștenească binecuvântarea* (1 Petru 3,9). Viața în casele copiilor lui Dumnezeu arată dacă ei sunt cu adevărat călători și străini, care se grăbesc să plece de acolo; în aceasta stă esențial puterea mărturiei lor.

Lumea care ne înconjoară trebuie să-și dea seama că creștinismul veritabil nu este o învățătură religioasă, ci o viață nouă, născută din Dumnezeu; adevărații copii ai lui Dumnezeu umblă într-adevăr sub toiagul de Păstor al Domnului și au în toate lucrurile un refugiu la El, Prietenul atotputernic, prezent.

De curând s-au petrecut în B. următoarele: O rudă apropiată a intrat în casa unei perechi căsătorite, credincioase, vârstnice. Ea era consternată pentru că uitase o poșetă cu 150 de mărci pe banca din clădirea publică. S-a întors zadarnic acolo; poșeta nu mai era. Ea nu era bogată, era chiar înainte de căsătorie și avea neapărat nevoie de acești bani pentru cumpărături urgente – ce pierdere dureroasă! Cu toate că nu avea nici o speranță să obțină din nou poșeta

și banii, mireasa voia totuși să plătească prețul ca să publice în mai multe ziare anunțul pierderii ei, cu o recompensă mare pentru găsit. Dar tatăl acestei case creștine i-a spus că mai există o cale, și anume, să-L roage *pe Domnul* pentru aceasta, ca El să vrea să-i dea înapoi poșeta cu banii. Au îngenuncheat, capul familie și ai săi L-au rugat copilărește pe Domnul pentru acest ajutor deosebit. Da, era important pentru ei ca această logodnică să fie convinsă de realitatea prezenței Domnului. Au anunțat la poliție pierderea. După câteva zile a fost adusă poșeta cu tot cu bani. Un negustor evreu, tânăr, fără loc de muncă, a găsit-o și a predat-o poliției. Prin acest eveniment, acea logodnică a fost convinsă că Dumnezeu răspunde rugăciunii credinței. Așa să lase casele credincioșilor să strălucească lumina și dragostea lui Dumnezeu în inimile acelor care pășesc peste pragul unei case creștine! Aceasta din urmă este, dacă putem spune așa, o provincie a Împărăției lui Isus Hristos; afară domnește stăpânul acestei lumi, înăuntru stăpânește Domnul.

Este extrem de important să înțelegem că în toate problemele și în fața tuturor pretențiilor lumii, Isus este singurul Stăpân într-o casă creștină; aceasta se referă atât la distracțiile și anturajele la care suntem invitați, cât și la educația copiilor, ca și la tratarea săracilor și a celor care au nevoie de ajutor și care vin la ușă. Unde este la ușă inscripția: „Membru al Asociației săracilor” sau „Membru al Asociației împotriva cerșetoriei”, pentru a îndepărta prin această inscripție pe orice om care cerșește, acolo cu greu va arde lumina dragostei lui Dumnezeu. Unde este sfadă și ceartă în familie, unde se aude glasul mâniei și al amărăciunii, mărturia unei case creștine va fi lipsită de efect.

Toți copiii lui Dumnezeu sunt împreunați ca oameni sfinți și oameni iubiți, ca mădulare în Hristos, Capul, una pe veci. Niciodată să nu se încheie o zi în casa creștină, în care să nu se înlătore complet în fața lui Dumnezeu orice supărare, orice discordie. Între soți, între părinți și copii, între stăpâni și servitori trebuie să aibă loc o iertare completă, „dacă unul are pricină să se plângă de altul”. Unde lipsesc aceste trăsături de caracter ale casei creștine, acolo celelalte lucruri sunt fără putere, chiar dacă sunt ținute cele mai frumoase servicii de închinare de acasă. – *Dragostea este legătura desăvârșirii*. Cât de prețios este dacă o casă este într-adevăr întemeiată pe Domnul, zidită de Domnul, păzită și aprovizionată de Domnul! Aici află mulți copii ai lui Dumnezeu ce este făgăduit în Psalmul 128. Ei pot, liberi de orice griji, să laude harul lui Dumnezeu care a promis: „Până la bătrânețe Eu sunt Același și până veți fi cărunți Eu vă voi purta. Eu v-am făcut și Eu vă voi duce; da, vă voi purta și vă voi scăpa” (Isaia 46,4).

Lumea, în mijlocul căreia trebuie să lumineze o casă creștină, vede întâi nu interiorul, partea spirituală, ci exteriorul, partea pământească – după care, în funcție de ceea ce vede, judecă valoarea sau nonvaloarea mărturiei.

Pământul și lucrurile pământești constituie câmpul de luptă pe care credința trebuie să fie confirmată și Domnul trebuie să fie proslăvit. Ce greșit este când credincioșii privesc lucrurile practice ale vieții ca neesențiale. Lumea așteaptă pe drept ca un creștin adevărat să facă mai mult în meseria lui pământească și să fie găsit mai loial decât un om din lume. Din aceasta face parte, înainte de toate, o îndeplinire cu totul devotată și punctuală a oricărei promisiuni, înainte de toate în problemele de afaceri și de bani. Lumea are o extraordinară venerație pentru asemenea oameni care își respectă neapărat și punctual cuvântul. Niciodată să nu i se poată reproșa unei case creștine, că acolo într-o chestiune oarecare nu s-a respectat cuvântul dat, că a fost nepunctuală la plățirea chiriei, a dobânzilor unei datorii sau a facturilor.

Este o problemă serioasă când copiii lui Dumnezeu fac datorii – aceasta poate fi în multe cazuri o încercare impusă de Domnul, de exemplu, în timpul bolii sau a lipsei locului de muncă – este totuși ceva serios și ține de onoarea credinței, ca toate rambursările promise să fie plătite punctual.

Cuvântul lui Dumnezeu poruncește: „Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții; căci cine iubește pe alții a împlinit legea” (Romani 13,8).

De aceea datoriile pentru un credincios sunt o problemă deosebit de serioasă și de aici reiese că într-o casă creștină trebuie să fie ținută o ordine scrupuloasă în toate problemele

bănești. Credincioșii nu au voie să închirieze o locuință care este prea scumpă, ei nu au voie în modul lor de trai, în îmbrăcăminte și în mobilarea locuinței să depășească limitele pe care li le-a trasat Domnul prin venitul lor – dacă procedează altfel, Domnul va fi dezonorat. Dar dacă vin zile de necaz - și ele vin după guvernarea și educația lui Dumnezeu -, atunci copiii lui Dumnezeu să nu caute ajutorul la lume, ci întâi la Domnul și apoi la frații și surorile lor.

Într-o casă creștină Domnul trebuie să fie proslăvit prin ordine, curățenie și punctualitate. Într-o casă în care domnește Isus și totul se petrece pentru El, nu trebuie nici pânzele de păianjen, nici praful și murdăria, nici paturile făcute în dezordine să provoace judecata copiilor lumii. Și mâncărurile trebuie să fie făcute spre onoarea Domnului, prin grija preparării. Supele arse și cartofii nefierți nu-L glorifică pe Domnul. Ce frumos este când intrăm în locuințele fraților și ale surorilor de rând, unde gospodina are multă muncă de făcut, unde soțul este la muncă din zorii zilei și până seara, dacă totul este meticulos de curat și de ordonat – este spre onoarea Domnului și Domnul va recunoaște în cele mai mici amănunte tot ce s-a făcut din dragoste pentru El. Lumea este atentă și-și face imediat comentariile când copiii credincioșilor apar la școală prea târziu sau cu mâinile murdare, cu părul în dezordine sau cu pantofii rupți. La fel este și cu costumele adulților. Noi nu putem și nu trebuie să mergem în haine noi, moderne, dar putem și trebuie în înfățișarea noastră exterioară să fim fără cusur în curățenie și ordine. Oare nu este trupul nostru, pe care îl spălăm și-l îmbrăcăm, un templu al Duhului Sfânt?

În ceea ce privește slujba în meserie, în muncă, *bărbatul* stă în acest domeniu în fața ochilor lumii și lumea judecă creștinismul după devotamentul său, după hărnicia sa, după punctualitatea și conștiinciozitatea sa. Dar ce vede lumea în casele creștinilor cade într-o mai mare parte în responsabilitatea femeii. Cuvântul lui Dumnezeu a notat pentru ea un model (citește Proverbe 31,10-31), spre care o creștină sinceră trebuie să năzuiască cu rugăciune, în măsura în care îi permit împrejurările și capacitățile.

III. Autoritatea tatălui și a mamei

Istoria lui Eli și a fiilor săi stă în Cuvântul lui Dumnezeu ca un monument de avertizare pentru toți tații (citește 1 Samuel 2,12-17; 22-25; 27-34. – 1 Samuel 3,10-14. – 1 Samuel 4,1-22). Dumnezeu le-a dat părinților o autoritate foarte mare asupra copiilor lor; aceasta trebuie recunoscută. Fie ca orice tată să se teamă să vorbească din falsă bunătate limbajul lui Eli! Cu totul deosebit de semnificativ este aceasta pentru *credincioși*. Pentru ei este valabil cuvântul: „Căci voi cinsti pe cine Mă cinstește, dar cei ce Mă disprețuiesc vor fi disprețuiți”. Acest cuvânt îl folosește Dumnezeu direct pentru educația copiilor în disciplină și în teama de Dumnezeu. Este vorba despre autoritatea tatălui *față de fiii maturi și căsătoriți*. Vedem aici că responsabilitatea taților pentru umblarea copiilor nu încetează când aceștia sunt majori și independenți. Ce-i drept, legea civilă trage o limită de vârstă, care îi declară independenți pe copiii maturi în deciziile de căsătorie și în problemele de avere. A fost o mare pagubă pentru poporul german când această limită de vârstă a fost coborâtă de la 25 de ani la 21 de ani, la care marea majoritate a oamenilor sunt încă imaturi și fără experiență. Cuvântul lui Dumnezeu vorbește un alt limbaj. Niciodată nu vine ceasul în care încetează responsabilitatea taților pentru umblarea copiilor lor. În afară de aceasta este zguduitor de serios că Samuel, care a văzut pieirea casei lui Eli, n-a putut să-și educe astfel proprii lui copii, ca să umble în căile lui Dumnezeu. Dacă Samuel are o vină în aceasta și în ce măsură o are, nu știm (citește 1 Samuel 8,1-5). Aceasta ar trebui să-i smerească în țărână pe toți tații credincioși, cu rugăciunea fierbinte ca fiii lor să vrea să umble spre onoarea Domnului.

Când părinții credincioși au copii maturi care umblă pe căile păcatului, atunci aceștia din urmă aduc de multe ori dureri adânci și probleme mari. În afara casei un tată nu are putere să se împotrivescă fiului său desfrânat – acolo nu-i rămâne decât puterea uriașă a rugăciunii credinței, care în cele din urmă îl biruiește pe fiul împotrivor. Aceasta a trăit-o

binecuvântatul Spener cu fiul său, care a împovărat mulți ani cu durere adâncă inima bătrânului său tată. Dar în interiorul unei case părintești credincioase nu este voie niciodată să fie loc pentru aroganța păcătoasă a fiilor necredincioși și a fiicelor necredincioase. Aici trebuie să fie neapărat menținută mărturia pentru adevărul divin. Dacă asemenea fii vor să ia parte la devoțiunea celebrată acasă, aceasta trebuie să se lase în seama lor; precis n-ar fi bine să fie siliți. Dar ei niciodată n-au voie să găsească loc sau să pretindă dreptul în discuția familiei sau la masa părinților pentru concepțiile lor despărțite de Cuvântul lui Dumnezeu. Ce este păcat trebuie să rămână condamnat ca păcat într-o casă care Îi aparține Domnului și un tată credincios trebuie să se împotrivescă cu o seriozitate sfântă oricărei aroganțe păcătoase.

Dintre principiile Împărăției guvernării divine face parte aceasta, că părinții sunt așezați pentru copii ca autoritate pământească supremă, ca persoane care trebuie să fie cinstite de către copii. Aici nu este vorba numai despre cinstirea aparentă cu cuvinte supuse, ci despre adevărata cinstire a dragostei, a ascultării, despre supunerea reală a inimii. Dumnezeu a spus că El va recunoaște cu binecuvântare pământească și cu bunăstare această poziție smerită a copilului: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să îți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă DOMNUL Dumnezeu tău” (Exod 20,12). Și iarăși: „Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, căci aceasta este drept. „Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta” este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință, „ca să fii fericit și să trăiești mulți ani pe pământ”” (Efeseni 6,1-3). Să nu gândească nimeni că acestea sunt cuvinte goale. Nu, aceasta va fi într-adevăr secerat și trăit privind sănătatea, bunăstarea, reușita în meserie, pacea casnică, prosperitatea propriilor copii. Viața este plină de experiența realității acestor binecuvântări la copiii care și-au cinstit părinții. – Domnul, care în viața Sa pământească este în toate modelul desăvârșirii, n-a fost supus părinților Săi numai în zilele când a fost băiat, ci chiar pe cruce Și-a cinstit mama prin grija Sa iubitoare, de copil. Fiecare trebuie să răscumpere cu toată dragostea zilele în care mai are părinți. Putem spune oricărui om: Din purtarea ta față de părinți îți voi spune dinainte cum îți va merge în viață.

Copiii care nu se pleacă sub glasul de avertizare al tatălui și al mamei sunt în ochii lui Dumnezeu căzuți sub judecată într-o măsură mult mai mare decât credem în mod obișnuit. Răzvrătirea împotriva autorității pământești este sigur o vină mare, care atrage după sine pedeapsa. Căci autoritatea nu poartă degeaba sabia, ea este slujitorul lui Dumnezeu. „De aceea, cine se împotrivesc autorității, se împotrivesc rânduielii lui Dumnezeu; și cei care se împotrivesc își vor primi judecata” (Romani 13,1-4). Cu atât mai serios este să te împotrivesc celei mai înalte autorități pământești pe care Atotputernicul a investit-o cu cinste divină! –

Este scris: „Când cineva va avea un fiu îndărătnic și nesupus, care nu ascultă de glasul tatălui său, nici de glasul mamei sale, și ei îl ceartă, dar el nu ascultă de ei, atunci tatăl său și mama sa să-l apuce și să-l scoată la bătrânii cetății sale și la poarta locului său. Și să zică bătrânii cetății sale: „Fiul acesta al nostru este îndărătnic și nesupus, nu ascultă de glasul nostru, este lacom și bețiv”. Și toți oamenii cetății sale să-l ucidă cu pietre, ca să moară, și să cureți răul din mijlocul tău și tot Israelul să audă și să se teamă” (Deuteronom 22,18-21). Și iarăși: „„Blestemat să fie cel care va disprețui pe tatăl său și pe mama sa!” Și tot poporul să spună: „Amin!”” (Deuteronom 27,16.) Acestea sunt legi pe care DOMNUL le-a instituit în poporul Său. Dar acum, la acestea se mai adaugă că nu există nimeni pe pământ căruia un om matur să-i fie dator atât de profund pentru dragostea și binefacerea primite, ca părinților săi. Gândește-te la devotamentul din dragoste al mamei tale! Gândește-te la vegherile ei nocturne, la rugăciunile și lacrimile ei! Gândește-te la îngrijirea devotată a tatălui tău! Această datorie nu va fi niciodată achitată. „Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri!” Dacă deja în Vechiul Legământ trebuia omorât cu pietre un om care și-a disprețuit tatăl și mama – ce va fi în fața scaunului divin de judecată pentru un fiu care a fost crescut în disciplina și mustrarea Domnului și care apoi totuși se împotrivesc mustrării și avertizării părinților săi, pentru că trufia și încăpățânarea lui nu vor să se plece! Sigur vor veni înapoi pe capul său și pe calea sa

lacrimile pe care tata și mama le-au plâns din cauza sa. Nici chiar mijlocirea tatălui și a mamei nu poate să abată lucrul acesta.

Este rușinos pentru națiunea germană că de multe ori la păgâni se găsește mai mult respect față de părinți decât în poporul nostru. De exemplu, în China, un fiu care se opune voinței tatălui său este condamnat la moarte fără replică, pentru că a încălcat această lege sfântă, de a-și cinsti părinții. În China este un obicei popular (așa relatează Moody), că în zilele de Anul Nou fiecare bărbat și fiecare băiat din țară își vizitează mama, ca să-i aducă un dar. El îi mulțumește pentru tot ce a făcut ea pentru el și o roagă să-i păstreze și pentru noul an bunăvoința ei. Nu este aceasta frumos?

Unde Dumnezeu a așezat un om ca sfătuitor, conducător, paznic spre binecuvântare pentru ai săi, El cere ca acesta să fie cinstit și să fie ferit de o părere depreciativă. Dumnezeu ia cunoștință despre orice cuvânt pe care fiii și fiicele îl spun împotriva părinților lor și în mod deosebit atunci când este vorba despre părinți credincioși. Ce îngrozitor când un fiu credincios se face vinovat cu vorbe arogante împotriva respectului pe care îl datorează tatălui și mamei! Toți copiii lui Dumnezeu, tineri și vârstnici, care mai au privilegiul să aibă tată sau mamă pe pământ, să-și păzească inimile și buzele ca să nu uite *niciodată* dragostea, venerația și mulțumirea, să nu se facă *niciodată* vinovați cu gânduri arogante sau cu vorbe acuzatoare față de tată și de mamă. Aceasta din urmă este ceea ce vrea să spună Cuvântul lui Dumnezeu cu: „Și cine blestemă pe tatăl său sau pe mama sa să fie omorât negreșit” (Exod 21,17). Despre aceasta vorbește și cuvântul: „Ochiul care își bate joc de tată și disprețuiește ascultarea de mamă va fi scobit de corbii din vale și va fi mâncat de vulturii tineri” (Proverbe 30,17). Un asemenea fiu va face experiențe dureroase în legătură cu ce înseamnă aceste cuvinte. Poate că peste mulți ani va vedea în proprii săi copii cine sunt corbii din vale și vulturii tineri. „Ce seamănă omul, aceea va și secera” (Galateni 6,7).

Moody povestește: Am auzit odată despre un om sărac care și-a trimis fiul la oraș pentru învățătură. Într-o zi, omul a adus lemne în oraș, poate pentru a plăti facturile fiului său. Atunci a venit fiul său îmbrăcat modern, de-a lungul străzii cu câțiva prieteni. Tatăl l-a văzut și în bucurie inimii lui a lăsat lemnele și a fugit pe trotuar ca să-și salute fiul. Dar fiul s-a rușinat cu tatăl său sărac, care stătea în fața sa în haine de lucru. El s-a întors scurt cu cuvintele: „Nu știu cine sunteți!” Poate un asemenea individ să devină vreodată un bărbat cuminte? Cu siguranță că nu.

Am avut în școala mea duminicală din Chicago un băiat care promitea mult. Tatăl său era un bețiv notoriu și mama sa încerca cu spălatul să câștige banii necesari ca să le poată da copiilor ei o educație decentă. El era cel mai mare dintre copii și eu mă gândeam că el va îndrepta pentru familia sa ce a neglijat tatăl său. Dar într-o zi a trebuit să aud ceva despre el, care l-a făcut să coboare mult în ochii mei.

Băiatul mergea la școala reală și era unul dintre cei mai deștepți elevi. Odată stătea cu mama lui în fața ușii casei lor – era foarte sărăcăcioasă, căci mama nu putea obține bani pe lângă hrană și haine, și pentru o locuință mai bună. Pe când cei doi stăteau așa în fața ușii casei, a venit pe stradă un coleg și când fiul l-a văzut pe acesta, s-a îndepărtat de mamă.

„Cine era femeia cu care te-am văzut ieri?” a întrebat colegul în ziua următoare.

„Spălătoreasa mea”, a fost răspunsul.

Bietul băiat! m-am gândit eu când am aflat. De tine n-o să se aleagă *niciodată* nimic!

Aceasta s-a petrecut în urmă cu ani. De atunci l-am ținut pe băiat sub observație. El a mers tot mai mult și mai mult în jos; acum este un om nenorocit, decăzut. Nu putea fi altfel. Un băiat care se rușinează cu mama sa care-l iubește, care se istovește muncind pentru el, nu poate *niciodată* să ajungă la ceva bun. Nu pot să spun cât de mare a fost disprețul pe care l-am simțit pentru acel băiat.

Dar acum vreau să prezint o imagine mai frumoasă. Acum câțiva ani am auzit despre o femeie săracă, ce și-a trimis fiul la gimnaziu ca să învețe. Când trebuia să aibă loc promovarea într-o clasă superioară, el i-a scris mamei sale să vină și să participe la promovare. Dar mama

i-a scris înapoi că nu poate veni pentru că hainele ei sunt prea sărăcăcioase, că rochia ei a fost deja de două ori întoarsă și el va trebui numai să se rușineze cu mama lui săracă. Dar băiatul n-a cedat; mama trebuia să vină, căci lui nu-i păsa deloc de hainele ei sărăcăcioase. El a rugat-o așa de insistent, încât ea chiar a cedat. El a luat-o de la gară și a dus-o într-o locuință drăguță. A venit ziua promovării. Fiul a condus-o delicat de-a lungul culoarului lat de la poartă pe femeia îmbrăcată sărăcăcios și a călăuzit-o spre unul dintre cele mai bune locuri. Cât de uimită a fost buna femeie când fiul ei a ținut discursul de despărțire pentru toată clasa, care a tras totul după sine în dezlănțuire. El a obținut premiul întâi și când acesta i-a fost înmănat, s-a dus la mama sa în fața întregii adunări, a sărutat-o și a spus:

„Mamă, ia premiul; îți aparține. Dacă nu m-ai fi ajutat, n-aș fi avut niciodată parte de el.”

Lăudat fie Dumnezeu că mai există asemenea tineri! Până aici povestirea lui Moody. (Din: „Cântărit și găsit prea ușor”.)

Este important pentru credincioși să ia seama ca nici o osteneală pentru cauza lui Dumnezeu, nici un sacrificiu în bani sau în muncă, nici o vorbire sau mărturie în adunări să nu poată înlocui ceva ce a fost neglijat în respectul și dragostea față de tată și de mamă. Fariseii și cărturarii au încercat un asemenea schimb înșelător al valorii, dar Domnul n-a permis (vezi Matei 15,3-9). Acest adevăr rămâne valabil fără să se țină cont dacă părinții sunt convertiți sau neconvertiți: tata și mama au un drept, care nu se poate pierde, la venerația, dragostea, aprovizionarea, îngrijirea din partea copiilor lor, iar această datorie de copil este mai importantă decât toate eforturile și sacrificiile pentru cauza lui Dumnezeu. Datoria de mulțumire a copiilor față de părinții lor este una sfântă și copleșitor de mare, încât ceea ce se neglijează și se desconsideră aici, nu se poate înlocui în nici un alt domeniu.

Rebeliunea față de părinți face parte dintre semnele marii stricăciuni a ultimelor zile (vezi 2 Timotei 3,1-2). Acest spirit al vremii, care se atinge de autoritatea dată de Dumnezeu, crezând că generația maturizată este mai deșteaptă și că nu are nevoie să se smerească, pătrunde și în Adunarea lui Dumnezeu. Dar cine ia Cuvântul lui Dumnezeu ca îndreptar pentru calea sa, acela știe că nu există nici împrăjări, nici conjuncturi, nici culmi ale educației, nici succes în meserie prin care ar fi diminuată poziția de dependență și de respect în care copiii stau față de părinți. Mândria, care așează propria părere, înțelepciune sau cunoaștere mai presus de înțelepciunea Cuvântului lui Dumnezeu și mai presus de experiența și dragostea părinților, este *ceva respingător* înaintea lui Dumnezeu; dar Dumnezeu este împotriva celui mândru (citește Isaia 2,11-17). Cât de serios este când copiii nu se pleacă sub autoritatea dată de Dumnezeu tatălui și mamei! Această lipsă nu poate fi compensată prin jurăminte de dragoste, lacrimi sau cadouri. „Ascultarea este mai bună decât jertfa.” Cine ar putea recunoaște mai bine deciziile greșite, fatale, cine ar putea să avertizeze mai drăgăstos decât tata și mama?! Dar dacă un fiu nu-și pleacă propria voință în fața acestei dragoste, atunci va vedea ce este scris: „Un om care, fiind deseori muștrat, își înțepenește gâtul, va fi zdrobit deodată și fără îndreptare” (Proverbe 29,1). Cuvintele „încăpățânat” și „răzvrătit” constituie în Scriptură acuzațiile de bază propriu-zise pe care Dumnezeul veșnic le ridică împotriva poporului Său (Isaia 63,9-10; Isaia 65,2; Deuteronom 9,24; Neemia 9,16-17; Plângerile lui Ieremia 1.18). Cât de plin de însemnătate este aici pentru copiii credincioși să se supună în smerenie sfaturilor și instrucțiunilor părinților lor! Dar și cât de hotărâtor de important este pentru părinți să intervină de timpuriu în acele trăsături de caracter, când se arată în copii, ca încăpățânarea să fie frântă.

Un bătrân zăcea odată pe ultimul său pat, vorbea despre viața sa trecută și spunea: „Am avut un fiu – viața mea ar fi fost mai fericită dacă n-aș fi avut un fiu.” Ce dureros! Acest fiu devenise întâi ofițer, le-a făcut părinților griji mari prin nehibzuintă, apoi s-a căsătorit împotriva voinței părinților și de atunci a fost învrăjbit cu tata și cu mama. După aceea a fost agent general și bancher în Berlin; a devenit bogat și părea pe cale să devină milionar. Dar sărăcit subit, s-a îmbolnăvit de ramolism cerebral. A murit după o lungă suferință și și-a

lăsat în urmă soția și copiii în circumstanțe grele. Iată un om care n-a putut să fie binecuvântat, pentru că nu i-a cinstit pe tata și pe mama.

Ce frumoasă a fost, dimpotrivă, lauda pe care un general vârstnic, tatăl a șase fii, a rostit-o despre cel mai mare. Acesta murise ca ofițer tânăr, plin de speranțe. Când un prieten din tinerețe l-a vizitat pe bătrânul tată, pentru a-i arăta compasiunea sa, acesta l-a condus la sicriul deschis și a spus arătând spre fiul mort: Aceasta este prima durere pe care mi-a provocat-o!

IV. La ce vârstă trebuie să-L cunoască pe Domnul copiii unei case creștine?

Timotei a fost din copilărie instruit în Cuvântul lui Dumnezeu prin mama și bunica sa (2 Timotei 1.5). Astfel a luat o comoară cu sine în viață, care l-a făcut înțelept. Într-o casă creștină, copiii trebuie de mici să fie instruiți în Cuvântul lui Dumnezeu. N-a spus Domnul: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, pentru că Împărăția lui Dumnezeu este a unora ca ei!”? Firește că nu putem vorbi despre o vârstă anume ca fiind timpul potrivit pentru convertire; Domnul acționează foarte diferit; pentru fiecare copil există alte călăuziri și împrejurări, prin care Domnul vrea să-l atragă la El. Știm de la unii credincioși că s-au convertit la vârsta fragedă a copilăriei și că au parcurs o viață lungă ca proprietate mântuită a lui Isus (vezi Proverbe 8,17). Pe de altă parte există multe cazuri în care copilul este socotit convertit de către părinți sau este dat drept convertit, fără să fie real. Apoi, mai târziu, merge înapoi. Dar acest caz îl vedem la fel de des, chiar mai des, la cei maturi. Dar această realitate nu trebuie niciodată să-i oprească pe părinți ca deja copiii mici să vină sub sunetul Cuvântului și să ia parte la cântările de laudă ale casei lor părintești. – Nu toți tații și toate mamele au talent și timp să-și inițieze proprii copii în Cuvântul lui Dumnezeu. Aceștia trebuie să poarte de grijă ca să-și atașeze copiii de astfel de școli duminicale, în care copiii sunt conduși la Mântuitorul prin martori adevărați ai lui Isus. Dar atâta înțelepciune poate orice tată și orice mamă să ceară de la Domnul, crezând (Iacov 1.5), încât să-și poată sfătui copiii din Cuvântul lui Dumnezeu. Ei trebuie să-și învețe copiii de timpuriu să caute ajutorul la Domnul în orice dificultate. Dacă în vreo casă creștină vin: nevoie, mâhnire, primejdie și dificultate, copiii și părinții trebuie să ceară ajutorul Domnului împreună pe genunchi, iar apoi, tot împreună, să mulțumească pentru ajutorul primit.

Este important pentru toți părinții credincioși să înțeleagă că și copiii tineri pot să fie iertați, se pot preda în proprietatea Domnului cu hotărârea inimii.

Un tată credincios povestește despre fiul său:²

Odată, mama a făcut o plimbare cu copiii. La început, soarele a strălucit frumos și luminos. Brusc s-au adunat nori negri care au acoperit cerul și amenințau cu ploaie. Da, deja cădeau câțiva stropi. Atunci, băiatul de nici trei ani a dat drumul mâinii mamei, și-a împreunat mâinile și s-a rugat: „Doamne Isuse, să nu plouă! Amin!” Apoi a mers mulțumit mai departe. Și într-adevăr, ploaia amenințătoare s-a mutat și n-a căzut nici o picătură până când mica societate n-a fost din nou acasă.

Același tată povestește despre același fiu:

Când Werner era de patru ani și jumătate le-a spus într-o dimineață devreme părinților: „Prin aceasta vor cunoaște toți că Îmi sunteți ucenici, dacă aveți dragoste unii față de alții – de fapt, ce este un ucenic?” Tatăl i-a explicat: „Un ucenic este un om care-L urmează pe Mântuitorul și face voia Sa.” După o vreme de gândire, micuțul a spus iar: „Atunci diavolul nu este un ucenic; dar toți oamenii sunt ucenici, nu-i așa?” „Ah, nu”, i s-a răspuns, „nu toți oamenii sunt ucenici. Există și asemenea oameni, care nu vor să-L urmeze pe Domnul Isus; ei nu vor să facă voia Sa.” Atunci el a declarat: „Dar când voi fi mare, voi fi și eu un ucenic.”

² Preluat din „O viață de copil”, de Ernst Modersohn, pastor; Editura G. Jhloff & Co., Neumünster.

„Dacă vrei să devii ucenic, nu trebuie să aștepti până vei fi mare”, a spus tatăl. „Domnul Isus a spus: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, pentru că Împărăția lui Dumnezeu este a unora ca ei!” „Da”, a răspuns copilul, „vreau precis aceasta, dar nu știu cum trebuie s-o fac.” Atunci tatăl l-a chemat la el. Și după ce s-a cățarat el în patul lui, tatăl l-a întrebat dacă făcuse deja lucruri rele. Da, aceasta o știa foarte precis, că a făcut unele lucruri care nu l-au plăcut Mântuitorului. Apoi, tatăl a întrebat mai departe, dacă el face fără plăcere unele lucruri pe care i le cer părinții. Da, și aici era câte ceva. El n-a vrut deloc să-și bea apa de la Ems, pe care a trebuit s-o bea din cauza răcelii. „Dacă Mântuitorul vrea ca tu să bei apă de la Ems, ce-i atunci?” „Atunci vreau s-o beau cu plăcere.” Astfel a încercat tatăl să-l învețe noțiunile de păcat și de ascultare. Apoi părinții s-au rugat împreună cu el; și micuțul s-a rugat și el și și-a dat Domnului în toată simplitatea inima și voința.

Ochii mamei erau plini de lacrimi. Ea s-a gândit la stăruințele ei de odinioară: „Nu-l lăsa să vină viu pe lume, dacă nu se va hotărî pentru Tine.” Acum Domnul i-a ascultat rugăciunea și l-a primit pe Werner al ei ca ucenic al Său.

Da, El a făcut-o într-adevăr. Aceasta s-a putut observa foarte bine în timpul care a urmat.

Unii oameni gândesc și vorbesc așa, ca și când ar fi cu totul imposibil să poată copiii să se predea Domnului. O, aceasta pot s-o facă și copiii. Aceasta s-a putut simți limpede în viața lui Werner. Începând din ceasul acelei dimineți, el a știut cu toată siguranța că este proprietatea Domnului.

Este ceva impresionant când un copil de șase sau de zece ani își ia rămas-bun de la părinții lui, de la frații și surorile lui, cu mărturia limpede a mântuirii sale veșnice, pentru a pleca la Domnul. Acum câțiva ani s-a întâmplat aceasta chiar cu un băiat drag de trei ani, că a trecut dincolo, la Domnul său, glorificându-L. Aceasta n-a fost așa de extraordinar, întrucât părinții acestui băiat erau creștini total predați Domnului, care au cerut pentru copiii lor numai acest lucru: Doamne, numai să devină de timpuriu ai Tăi! Dar se întâmplă asemenea cazuri și la copii de tați nelegiuți. Am putea să credem că părinții unor asemenea copii ar trebui să fie copleșiți de aceste mărturii ale credinței. Dar experiența ne învață că tații unor asemenea copii se întorc după puțin timp pe cărările obișnuite ale vieții lor lumești și păcătoase. Și în asemenea cazuri impresionante este nevoie de harul deosebit al lui Dumnezeu, ca să zdrobească în pocăință inima părinților neconvertiți.

Domnul N. a fost un om foarte talentat; multe i-au reușit în viață și i-ar fi reușit și mai multe dacă nu s-ar fi lipsit singur de binecuvântare printr-o viață haotică, pe el și pe familia lui. El a fost un adulter, un înjurător, batjocoritor, bețiv - și totuși, acest bărbat a fost cândva așa de apucat de harul lui Dumnezeu, încât a mers în birturile din oraș ca să le mărturisească aceluiași birtași și clienți, în fața cărora el jucase până atunci rolul de desfrânat, că Isus este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul păcătoșilor, Judecătorul lumilor. Dar, vai! domnul N. însuși a călcat în țărână aceste mărturii minunate; curând a recăzut cu atât mai adânc în păcat. Pe atunci, mulți credincioși îl priveau pe acest bărbat apostat ca pe unul pierdut fără nădejde. Dumnezeu fie laudat că despre Isus este scris: „Te-ai suit pe înălțime, ai luat robia roabă, ai primit daruri în om, chiar și pe cei răzvrățiți (renegați), pentru ca Domnul Dumnezeu să aibă o locuință” (Psalmul 68,18). Acest cuvânt de har minunat a fost împlinit și pentru N. pe căile cele mai adânci și serioase ale lui Dumnezeu. Și în această inimă mai trebuia Isus să aibă o locuință, în care a putut să intre ca Prinț al păcii.

Mai întâi, N. a văzut cum devotata lui soție s-a prăpădit de mâhnirea pe care i-a pricinuit-o neîncetat soțul ei adulter, desfrânat. Dar boala ei lungă și moartea n-au topit inima dură a bărbatului. Și micul său fiu, cel mai tânăr, a cunoscut căile rele ale tatălui său și multele lacrimi care au fost vărsate din cauza sa. Cu toate acestea, el l-a iubit pe tatăl său. Acest fiu s-a îmbolnăvit; când și-a simțit moartea aproape, l-a rugat pe tatăl său să-l ia pe genunchi. Băiatul muribund și-a culcat capul pe pieptul aspru al tatălui și a spus: „Tată, mă duc la Domnul; o, întoarce-te de la căile tale rele, altfel nu te voi revedea la Mântuitorul și aceasta ar

fi așa de îngrozitor!” Cuvintele blânde au căzut ca o lovitură de bâță pe conștiința împietrită. N. a răspuns: „Fii liniștit, fiule, sigur mă vei revedea la Domnul.”

Poate că n-au îndrăznit nici frații și surorile celui muribund, nici tatăl însuși să spere că aceasta se va întâmpla cu adevărat. Dar harul vrednic de închinare al lui Dumnezeu a făcut-o. Domnul a fost Cel care a spus cuvintele vieții veșnice acestui tată sărman, legat în păcate, prin acest copil muribund. Copilul iubit a adormit, ca să plece sus, în Paradisul lui Dumnezeu, unde nu va mai fi nici o suferință și nici un strigăt, unde Dumnezeu șterge și ultima lacrimă, unde păcatul nu mai distruge fericirea oamenilor.

La început părea că nici această lovitură nu fusese în stare să-l întoarcă pe tată de pe căile pieirii. Dar nu mult după aceea s-a îmbolnăvit el însuși de o boală de plămâni, care l-a dus pe bărbatul puternic repede spre moarte. Dumnezeu trebuie să fi vorbit minunat cu el pe patul de boală, căci înainte să se fi mistuit ultima putere, i-a chemat la patul său pe credincioșii din localitatea sa. El și-a mărturisit păcatele în fața multor martori; apoi a venit de pe buzele sale râul de laudă și de mulțumire pentru harul care se îndurase de el. A fost o mărturie vie despre iertarea deplină pe care o găsisese prin sângele lui Isus. Cu o asemenea mărturie a plecat în veșnicie acest păcătos împovărat de vină – o, har vrednic de închinare! – ca un copil împăcat al lui Dumnezeu.

V. Educația copiilor

Misiunea cea mai importantă a tuturor părinților credincioși este creșterea copiilor lor pentru Domnul. Un credincios care la moartea sa își lasă în urmă copiii ca martori ai lui Isus, a împlinit prin harul lui Dumnezeu prima și cea mai mare responsabilitate a sa.

Dumnezeu spune despre Avraam: „Pentru că l-am cunoscut că va porunci copiilor săi și casei sale după el să țină calea DOMNULUI, să facă dreptate și judecată, ca DOMNUL să aducă peste Avraam ce a vorbit despre el” (Geneza 18,19). Dumnezeu a poruncit poporului Său: „Puneți-vă dar în inimă și în suflet aceste cuvinte pe care vi le spun. Să le legați ca un semn de aducere aminte pe mâinile voastre și să fie ca niște fruntare între ochii voștri. Să învățați pe fiii voștri în ele, vorbindu-le despre ele când vei fi acasă, când vei merge în călătorie, când te vei culca și când te vei scula. Să le scrii pe ușorii casei tale și pe porțile tale. Atunci zilele voastre și zilele fiilor voștri, în țara pe care DOMNUL a jurat părinților voștri că le-o va da, vor fi înmulțite ca zilele cerurilor deasupra pământului” (Deuteronom 11,18-21)

Creșterea copiilor este un semănat de la care părinții vor secera – lucruri bune sau lucruri rele, bucurie sau suferință. Firește că și un copil crescut în credincioșie și în disciplină serioasă poate să le pricinuiască părinților săi dureri adânci – dar harul lui Dumnezeu îl aduce la timpul potrivit înapoi la inima părinților; în asemenea cazuri există un seceriș târziu, dar totuși un seceriș de binecuvântare. Semănatul începe deja la vârsta fragedă a copiilor prin rugăciunea părinților, da, copiii credincioșilor sunt purtați, acolo unde este în ordine, deja de rugăciunile zilnice ale părinților lor. De multe ori este așa, că cu cât cresc copiii, cu atât mai mult sunt înconjurați de mijlocirea credinței, pentru că sunt tot mai mult și mai mult expuși ispitelor și primejdiilor lumii. Așa cum mama lui Moise și-a înfășurat fiul iubit cu un coș împletit din papură, înainte să-l predea apelor morții, Nilului, ca el să rămână păzit de crocodilii care pândeau, așa au părinții credincioși motiv să-și înfășoare copiii în creștere cu o împletitură de rugăciuni ale credinței, ca sufletul lor să rămână păzit în mijlocul lumii rele care îi înconjoară. Copiii respiră la școală, ba chiar peste tot pe unde merg, aerul lumii. Spiritul lumii, domnul puterii văzduhului (Efeseni 2,2), acționează asupra lor. De aceea este hotărâtor de important să respire acasă aerul veșniciei, să fie atinși și iluminați de influențele divine, ca inimile lor să se deschidă de timpuriu pentru Dumnezeu și pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Este extrem de important pentru copii, ca ei înșiși să recunoască devreme: sunt înconjurat și însoțit de rugăciunile părinților mei. Nu sunt mulți părinți care stăruiesc sincer pentru copiii lor: Doamne, numai să fie ai Tăi, *cu orice preț!* Fă-i bogați sau săraci, sănătoși

sau bolnavi, *numai să-Ți dea Ție de timpuriu inima și viața!* Firește, Dumnezeu răspunde la asemenea rugăciune a credinței și cel care crede va vedea ce îi este făgăduit: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta!” (Faptele Apostolilor 16,31).

Principiile educației creștine sună așa: „Și voi, taților, nu provocați la mânie pe fiii voștri, ci creșteți-i în disciplina și în învățătura Domnului” (Efeseni 6.4.).

Cât de minunat de profund este Cuvântul lui Dumnezeu! Cu aceste două titluri: „disciplină” și „îndemn” se indică modalitățile esențiale, cele două activități principale din educația copiilor. Câți părinți n-au vrut deja, din dragoste greșită – ca Eli odinioară – să rezolve totul numai cu îndemnuri! Ei au neglijat disciplina și rezultatul a fost: fire nelegiuită, disprețuirea autorității date de Dumnezeu. Alți părinți vor să obțină binele prin constrângere, cu zel neînțelept. Acolo există impuneri și interziceri despotice, de atâtea ori chiar o repezire capricioasă, arbitrară a vanității lezate sau a mândriei jignite. De câte ori nu se uită, chiar și de către părinții credincioși, că copiii au dreptul *să fie copii*. Uneori sunt apoi încălcări față de formele universale, tratate ca delict, pripelile tratate ca greșeli intenționate. Cât de ușor sunt aici ucise dragostea și curajul în inimile copiilor! De aceea este scris: „Taților, nu-i întărâtați pe copiii voștri, ca să nu fie descurajați” (Coloseni 3,21). Taina propriu-zisă pentru a îndruma corect și a disciplina corect este dragostea divină (nu dragostea firească) turnată de Dumnezeu în inimile părinților credincioși, care vede în copii giuvaierurile cele mai scumpe, care aparțin *Domnului*. Ce responsabilitate pentru tata și mama să disciplineze acolo unde răul iese la iveală fără teamă și să îndrume acolo unde binele trebuie să fie sădit! Ținta educației trebuie să fie întotdeauna aceasta: copiii să crească spre dragostea care recunoaște în părinți pe cei mai buni prieteni de pe pământ și despre care este scris: „În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită alungă frica; pentru că frica poartă cu ea chinul și cine se teme nu este împlinit în dragoste” (1 Ioan 4,18).

Modalitatea cea mai eficace de educație este modelul părinților credincioși, care se roagă, care umblă personal împlinind Cuvântul lui Dumnezeu și în disciplina Duhului Sfânt, care caută, crezând, refugiu la Dumnezeu în toate greutățile. Unde părinții lasă Cuvântul lui Dumnezeu să fie ca principiu și îndrumător determinant în orice hotărâre, acolo învață și copiii să se smerească în fața Cuvântului lui Dumnezeu ca în fața celei mai înalte înțelepciuni adevărate. Pentru copiii lumii, Dumnezeu este fie un produs al fanteziei, fie o idee venerabilă ieșită din uz; Cuvântul lui Dumnezeu nu exercită nici o influență asupra comportamentului lor. Dar copiii credincioșilor trebuie să învețe din copilărie să pună la socoteală prezența, puterea și credințioșia lui Dumnezeu. Numai atunci vor fi capabili să devină *martori ai lui Isus*, dacă-L știu pe Domnul viu cu ei zi și noapte. Cât de prețioasă a fost învățătura lui David pentru fiul său! (vezi 1 Cronici 28,9-10 și v.20.) Dumnezeu a confirmat cuvintele acestui tată.

Copiii credincioșilor trebuie să afle devreme cine este Domnul, ce a făcut El pentru părinții lor, pentru casa lor părintească. Cea mai mare faptă a lui Dumnezeu pentru fiecare credincios este mântuirea trăită, transformarea dintr-un păcătos vinovat într-un copil iubit al lui Dumnezeu. Dar în afară de această iertare minunată, veșnic valabilă, există evenimente și experiențe care sunt împletite în istoria casei ca monumente ale ajutorului trăit, ale minunilor experimentate. Ca acele pietre pe care a pus Iosua să fie luate din Iordan, ca să le ridice ca semn, care aduc la cunoștința tuturor generațiilor: „Israel a trecut Iordanul acesta pe uscat” (citește Iosua 4,19-24), așa trebuie părinții credincioși să imprime copiilor lor ce a făcut Dumnezeu pentru ei, căile minunate pe care i-a condus, ascultările rugăciunilor de care au avut parte.

Este scris: „Voi vesti lucruri ascunse de demult, pe care le-am auzit și le-am cunoscut și pe care ni le-au istorisit părinții noștri. Nu le vom ascunde de fiii lor, vom istorisi generației care va veni laudele DOMNULUI și puterea Lui și lucrările Lui minunate pe care le-a făcut. Pentru că El a așezat o mărturie în Iacov și a pus o lege în Israel, pe care a poruncit părinților noștri să le aducă la cunoștința fiilor lor, pentru ca generația care va veni, fiii care se vor

naște, să le cunoască, să se ridice și să le istorisească fiilor lor; și să-și pună încrederea în Dumnezeu și să nu uite faptele lui Dumnezeu și să păzească poruncile Lui” (Psalmul 78,3-7).

Pentru toți educatorii este o lege de înțelepciune divină: „Dacă se va face îndurare celui rău, el nu învață dreptatea; în țara dreptății el va nedreptăți și nu se va uita la măreția DOMNULUI” (Isaia 26,10). De a-i pune în brațe unui copil harul și iertarea, înainte ca un asemenea copil să se fi smerit într-adevăr cu mărturisirea păcatului său, este întotdeauna un mod de a proceda care nu vine de la Dumnezeu. În felul acesta nu va învăța niciodată dreptatea. El nu se va pleca în fața pretențiilor divine, nu va condamna răul din inima lui. Cât timp un copil evită nesmerit să-și recunoască încăpățânarea sau neascultarea și să ceară iertare, atâta timp el este „nelegiuit”. Cum procedează Dumnezeu cu omul pe care îl iubește de nespun, încât L-a jertfit pe singurul Său Fiu pentru păcătosul vinovat? În clipa în care păcătosul se așează pe locul celui vinovat și cere stăruitor har, există pentru el harul desăvârșit. Dar atâta timp cât el se îndreptățește singur și evită smerirea, tot atât timp rămâne sub dreapta mânie a lui Dumnezeu. Este extrem de important să înțelegem dreptatea sfântă a lui Dumnezeu în aceasta, că DOMNUL Dumnezeu este plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și adevăr, care iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat (Exod 34,6-7).

Pedepsirea într-un mod dorit de Dumnezeu este o misiune care necesită multă rugăciune. Este păcat pentru părinți să pedepsească la mânie, și de câte ori nu se întâmplă aceasta, spre marea pagubă a părinților și a copiilor! Dumnezeu este prototipul adevăratului Tată, care îi caută cu dragoste și milă neobosite pe fiii pierduți, îi mustră pe copiii răătăciți. În problemele dificile de educație să întrebăm: Cum procedează Dumnezeu cu mine? Atunci găsim calea dragostei, a răbdării, a seriozității și a disciplinei. Părinții credincioși nu trebuie să pedepsească niciodată fără să-L fi rugat mai înainte pe Domnul, ca el să binecuvânteze pedeapsa, să-l păzească de mânie și de amărăciune pe cel care pedepsește. Să pedepsești rugându-te este o înțelepciune sfântă. Dar și acolo unde nu este vorba despre pedeapsă, ci numai despre muștrare, părinții au nevoie de înțelepciune de la Dumnezeu.

Pentru părinții înțelepți există felurite modalități de pedepsire, de la privire muștrătoare până la bătăi aspre. Există lucruri în viața copiilor, care necesită neapărat bătăie, de exemplu, cuvinte obraznice de contrazicere față de tată și de mamă, minciună, acțiuni și cuvinte imorale. Cine cruță nuiua la lucruri care sunt evident rele, îl urăște pe fiul său, adică nu-i arată dragoste adevărată în accepțiunea divină. (citește Proverbe 13,24.) Acest cuvânt vorbește serios acelor care cred că ar fi mai bine să excludă principial din educația fiilor pedepsirea corporală. Precis va fi secerat aici rodul trist al unei voințe proprii neînfrante și a unei conștiințe insensibile. „Nuiua și muștrarea dau înțelepciune, dar un copil lăsat în voia lui aduce rușine mamei lui. Corectează-ți fiul, și el îți va da odihnă și va oferi desfătări sufletului tău” (Proverbe 29,15 și 17). Dintre lucrurile împotriva cărora trebuie intervenit dur, ca să se frângă stăpânirea păcatului, face parte și mânia.

Înțelepciunea divină indică în mod deosebit în educația băieților, că au nevoie de disciplinare pentru a le frânge din vreme încăpățânarea și înclinațiile rele (citește Proverbe 22,15 și Proverbe 23,13-14). Dumnezeu ne spune: „DOMNUL îl mustră pe acela pe care îl iubește, ca un tată pe fiul în care își găsește plăcerea” (vezi și Proverbe 3,11-12). Există mame nătânge, care ascund de tată păcatele copiilor lor, ca să-l cruțe pe odor de pedeapsă; există tați slabi, nesinceri, care nu iau în serios păcatul copiilor lor – responsabilitatea în ambele cazuri este mare și rodul care crește din acestea are gust amar când copiii vor fi mari. Câte un escroc, hoț, epicurian, ucigaș, adulter ar fi fost păzit de calea sa rea, dacă tata și mama l-ar fi pedepsit la timpul potrivit.

Oameni secolului al douăzecilea au pretenții nemăsurate la plăcerea vieții. Ce are unul, vrea și celălalt să posede și să savureze. Toți vor să se îmbrace ca oamenii bogați, să locuiască așa ca prinții, să mănânce și să bea ce au chef. Cât de important este atunci să-și educe copiii simplu și fără pretenții, ca să intre în viață simplu și modest. Înainte de toate este necesar:

copiii să fie de timpuriu stimulați pentru *hărnicie și conștiinciozitate*. Un bărbat tânăr care nu poate să lucreze și căruia îi lipsește conștiinciozitatea este un om nefolositor.

Trăim într-o perioadă în care generația în creștere vrea să dezbrace toate autoritățile de demnitatea lor dată de Dumnezeu. De aceea este deosebit de important: copiii să fie educați ca să recunoască autoritățile pe care Dumnezeu le-a așezat peste ei. Într-o casă creștină copiii nu trebuie să aibă libertatea să vorbească urât despre învățătorii lor sau să batjocorească și cu atât mai puțin este voie acolo ca autoritatea și persoana domnitorului să fie supuse unei critici nerespectuoase. Dar nici despre copiii lui Dumnezeu nu trebuie să se vorbească aici niciodată cu discreditare; copiii trebuie să observe astfel ce înseamnă să-i iubești pe sfinții lui Dumnezeu. Înainte de toate nu trebuie niciodată să se afirme ceva prin care să fie atacat Cuvântul lui Dumnezeu.

Din educația copiilor face parte și aceea, ca ei să găsească în casa părintească atâta bucurie copilărească, adevărată, cât este posibil. Este trist când copiii părinților credincioși gândesc că le merge mai bine copiilor unei case lumești, decât lor. Copiii înțeleg foarte bine că ciroul, teatrul și ora de dans nu sunt potrivite pentru credincioși. Unde lucrurile merg bine în casa părintească, descrierile pe care copiii le aud la școală de la alți copii despre acele lucruri, nu fac nici o impresie asupra lor. Dar oare părinții credincioși n-ar trebui să se ostenească să le procure copiilor lor bucurii mai bune, prin faptul că tata și mama își iau timp să facă vreodată cu copiii lor plimbări sau excursii, să se joace veseli cu ei, ca să aducă astfel lumina soarelui în viața copiilor lor? Ce frumos este când tata se joacă într-adevăr cu copiii săi sau dacă părinții citesc împreună cu copiii cărți atrăgătoare, care se potrivesc cu capacitatea de înțelegere a copiilor!

De o însemnătate hotărâtoare sunt și prietenii pe care le leagă copiii și casele pe care ei le frecventează. Părinții n-au voie să-și expună copiii oricărui mediu, nici spiritului oricărei case. Toate aceste probleme trebuie verificate în rugăciune înaintea lui Dumnezeu. De aici fac parte și cărțile pe care le citesc copiii noștri. Prin cărți și tablouri poate fi propagat mult bine în inimi – dar și mult rău. Părinții cu judecată nu vor permite în nici un caz copiilor care deja sunt în creștere, să citească tot ce-și împrumută de la prietenii de la școală sau își iau de la biblioteca școlii. Mulți copii ai credincioșilor au luat sămânța necredinței, a poftei lumești, a aversiunii față de Cuvântul lui Dumnezeu din cărțile rele. În nici un caz nu este curat din punct de vedere moral tot ce se răspândește în comerțul cu cărți sub titlul „Literatura pentru tineret” sau „Pentru un tineret mai matur”, dar în mod deosebit, literatura modernă de romane este dominată de spiritul anticreștin și provoacă o pagubă nemărginită. Părinții cu judecată verifică exact cărțile pe care copiii lor vor să le citească.

Influențele școlii moderne sunt în multe locuri ostile creștinismului; ca urmare a concepției anticreștine, ba chiar ateiste a unei mari părți a corpului didactic, copiii sunt în multe școli sistematic ghidați spre necredință, spre contrazicere față de Biblie, în mod deosebit în orele de religie ale profesorilor necredincioși. Se transformă tot mai mult într-o problemă de conștiință pentru credincioși, dacă ei își pot asuma responsabilitatea de a-și expune copiii acestor influențe; chiar și atunci când copiii credincioși își mărturisesc sincer credința în fața profesorului, este totuși de temut că de-a lungul anilor de școală, puterea necredinței acționând zilnic într-un asemenea copil, va sufoca viața dumnezeiască ce încolțește.

Părinții devotați îi vor pune pe copiii lor să le povestească tot ce se spune în ora de religie. Un creștin în vârstă povestește: A trebuit să mă duc într-o zi la profesorul care era la gimnaziu profesorul de religie al fiului meu cel mai tânăr. Acesta se atinsese de Cuvântul lui Dumnezeu în orele de religie; stăteam în fața întrebării: dacă să-l scot pe fiul meu odată pentru totdeauna de la ore sau dacă aş putea primi garanția că Cuvântul lui Dumnezeu nu va mai fi atacat niciodată. I-am spus acestui profesor: „Cuvântul lui Dumnezeu este moștenirea cea mai prețioasă pe care le-o las copiilor mei. Nu trebuie să suport ca ea să le fie atacată copiilor mei.” Atunci omul a fost speriat complet, a acceptat cu smerenie tot ce i-am spus și mi-a

promis că nu se va mai lega niciodată de Cuvântul lui Dumnezeu. Apoi a spus spre uimirea mea: „Noi, profesorii, știm din ce casă vin fiii dumneavoastră.” Deci, aceasta au discutat-o profesorii între ei. Iată deci cât de exact știe lumea la ce trebuie să se aștepte de la o casă creștină!

VI. Casa creștinului, o casă a rugăciunii

„*Betel*”, care înseamnă casa lui Dumnezeu, aceasta trebuie să fie cu adevărat casa unui creștin. Iacov a văzut în vis la Betel scara care ajungea la cer (Geneza 28,10-22); el a văzut un înger al lui Dumnezeu și a primit făgăduința lui Dumnezeu. Ce model plăcut al unei case creștine, unde poate că împrejurările zilei seamănă cu piatra tare de la Betel, dar inimile sunt în pace pentru că suntem convinși de prezența și făgăduința lui Dumnezeu, ba chiar de slujirea îngerilor lui Dumnezeu (vezi Evrei 1,14 și Psalmul 103,20-21). Tot așa ar trebui să fie orice casă creștină, un loc după gândurile divine, unde Domnul locuiește la ai Săi, unde El domnește binecuvântând și păzind. Dar aceasta este realitate numai acolo unde părinții casei umblă personal în prezența lui Dumnezeu. Așadar, cea mai importantă întrebare pentru tatăl casei și pentru mama casei este: stau eu într-o relație durabilă de rugăciune, în părtășie personală cu Domnul? Cum ar putea să domnească duhul rugăciunii într-o casă în care el nu domnește în părinții casei și înainte de toate în tatăl casei? Pacea inimii și rugăciunea credinței părinților casei aduc asupra întregii case atmosfera păcii, aceea de a fi protejată, care ar trebui să constituie caracteristica oricărei case creștine - și totuși atât de des n-o constituie. Ce frumos este când prietenii care vin într-o astfel de casă mărturisesc: Aici este o pace minunată! Este pacea lui Dumnezeu, este aerul veșniciei, este prezența lui Dumnezeu ceea ce simțim aici.

Fără îndoială că intenția lui satan este să-i distrugă pe credincioși și casele lor, să-i înfășoare în păcat, să le facă mărturia inefficientă, fără putere. Pentru aceasta folosește nenumărate mijloace – prietenia lumii – spiritul îngrijorării – dragostea de bani – teama de oameni – plăcerea păcatului. Dar credincioșilor li s-a spus: „Sunteți păziți prin puterea lui Dumnezeu, prin credință” (1 Petru 1,5). Dacă satan ar avea putere, ar distruge și astăzi casele credincioșilor, așa cum s-a atins de casa și de viața lui Iov în clipa în care Dumnezeu i-a deschis împrejmuirea pentru aceasta. – Satan a mers atât de departe cât a putut (vezi Iov 1 și 2). Dacă Dumnezeu nu și-ar fi pus în joc puterea pentru ai Săi, atunci nici unul dintre credincioși nu și-ar fi isprăvit calea ca un martor biruitor. Câte motive n-au de aceea părinții credincioși ca să-și încredințeze zilnic în ocrotirea și în paza Domnului casa, rudele! Este un privilegiu dacă soțul și soția pot să facă aceasta împreună în fiecare dimineață – nu toți savurează acest privilegiu, pentru că împrejurările casnice și profesionale nu permit. Să ne gândim, de exemplu, la un miner credincios sau un muncitor din fabrică, care trebuie să plece adesea cu mult înainte de ivirea zorilor. Dar o oră sau un sfert de oră tot se găsește la toți, dacă nu dimineața, atunci la prânz sau seara, când soțul și soția pot aduce Domnului casa lor, pe copiii lor cu toate nevoile lor deosebite, ispitele și greutatea și să construiască un zid de rugăciune în jurul casei lor. Despre puterea și efectul unei astfel de rugăciuni a credinței ne facem o idee mult prea neînsemnată. Iată un exemplu despre puterea și realitatea unui astfel de zid construit prin rugăciune:

Misionarul van Affelt, de la Misiunea renană, a fost între anii 1856-1876 în Sumatra, la sălbaticii din populația Batta. Doi misionari americani, care veniseră acolo cu 20 de ani mai înainte, fuseseră omorâți și mâncați de sălbaticii Batta. Acum venea van Affelt în acest popor, fără să le înțeleagă limba. El însuși povestește că numai cu groază se mai gândește în urmă la primii doi ani pe care i-a trăit acolo la început singur, apoi împreună cu soția sa. Era ca și când ar fi fost înconjurați nu numai de oameni dușmănoși, ci de puteri ale întunericului. Uneori a venit peste ei o teamă atât de inexplicabilă, de nemărginită, încât se sculau noaptea din patul lor, îngenuncheau și se rugau, numai să fie eliberați de această vrajă. Mai târziu s-au mutat

câteva ore mai departe, în interiorul unui trib care i-a primit prietenos și unde și-au putut construi o casuță. Într-o zi, van Affelt stătea pe bancă în fața casei sale, când a venit la el un bărbat din acel trib în care trăise la început. Acesta a venit cu rugămintea ca Tuan (învățătorul) să-i arate paznicii pe care el îi așeza spre protecție noapte în jurul casei. Zadarnic l-a asigurat misionarul că nu are decât un băiat mic pentru supraveghere și un bucătar mic, care nu serveau ca paznici. Omul din Batta n-a vrut să creadă și l-a rugat să-l lase să controleze prin casă. El a scotocit ungherele și paturile. Când s-a convins că misionarul nu are paznici cu el, i-a povestit următoarele: „Când ai venit prima dată la noi, Tuan, eram foarte nervoși pe tine și am hotărât să te omorâm pe tine și pe soția ta. Am și venit în fața casei tale, o noapte după alta, dar când veneam, stătea în jurul casei tale un șir dublu de paznici cu arme sclipitoare. Așa că n-am îndrăznit să-i atacăm. Am mers la un ucigaș (printre Batta exista pe atunci o gașcă deosebită de ucigași, care pentru plată omorau pe oricine care trebuia eliminat din viață). Ucigașul ne-a ocărât că suntem lași și a spus: Eu nu mă tem de nici un duh și de nici un diavol; voi răzbi printre paznici.

Așa că ne-am întâlnit seara. Noi am rămas mai în urmă și l-am lăsat pe el să meargă singur. Dar după un timp scurt a venit înapoi fugind. „Nu, nu îndrăznesc; două rânduri de bărbați mari, puternici, stau acolo foarte apropiați, umăr la umăr, și armele lor luminează ca focul. Atunci am renunțat să te omorâm. Dar acum spune, Tuan, unde sunt paznicii? Nu i-ai văzut niciodată? – „Nu, nu i-am văzut niciodată, nici soția mea”, a spus misionarul. „Dar noi toți i-am văzut; cum vine aceasta?” – „Atunci”, a povestit misionarul, m-am dus înăuntru și am luat din casă o Biblie, i-am pus-o în față deschisă și am spus: „Iată, această carte este Cuvântul marelui nostru Dumnezeu, în care El ne promite că ne va păzi și ne va ocroti; acestui Cuvânt îi dăm ferm crezare, de aceea nu avem nevoie să-i vedem pe paznici; dar voi nu credeți, de aceea trebuie ca marele Dumnezeu să vă arate paznicii, ca și voi să învățați să credeți.”³

Ce făgăduințe nețârmurite dă Domnul alor Săi pentru rugăciunea lor de credință! „Vă mai spun iarăși că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ cu privire la un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri. Căci acolo unde doi sau trei sunt adunați pentru Numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18,19-20). Aici este dată o făgăduință care este de o însemnătate deosebită pentru soții credincioși. Soțul și soția pot deveni una asupra unui ajutor, a unei păziri sau a unei abateri de necaz de la ei, pe care vor s-o ceară de la Domnul. Ce minuni sunt trăite aici! Aici a fost un băiat mic vindecat total de bâlbâială, care se pare că apăruse ca urmare a unei comoții cerebrale; acolo a fost vindecată cu totul uimitor o fiică bolnavă de depresie; aici au fost lichidate milostiv probleme bănești, acolo a fost salvată în mod minunat o recoltă primejduită. Dintr-o scrisoare a meșterului croitor, W. G., un creștin credincios, publicăm următoarele:

„Ca meșter croitor sărac, eram bogat în copii, dintre care astăzi mai trăiesc nouă, câțiva au murit deja. Noi n-am dus lipsă, Domnul a ajutat. În anul 1906 am putut să cumpăr o bucată de teren pentru casă, cu ajutorul unei mătuși care mi-a împrumutat 6.000 de mărci. A costat 35.000 de mărci. Prima ipotecă s-a ridicat la 18.000 de mărci. Aceasta a lăsat-o creditorul pe teren. Dar când în 1907 a venit marea criză financiară, peste tot au fost reziliate toate ipotecile – aceasta m-a lovit și pe mine. Trebuia să plătesc cele 18.000 de mărci până la 31 decembrie 1907. Am făcut tot ce poate face un om privind eforturile, rugămintile, scrisorile, pentru a obține din altă parte acest capital. Cât de grea a fost povara când am primit din toate părțile răspunsuri de refuz! Am cerut zadarnic la toate casele de economii până departe în ținut, la oamenii bogați pe care îi cunoșteam, la persoanele care împrumută bani. În sfârșit, un negustor mi-a promis că-mi face rost de capital, contra 180 de mărci peșin drept comision – dar iată, venea 31 decembrie și acest bărbat nu avea banii. Atâta timp am căutat banii zadarnic

³ Misionarul van Affelt i-a confirmat personal editorului adevărul acestei întâmplări.

la oameni! Acum m-am smerit înaintea lui Dumnezeu și L-am rugat fierbinte pe Domnul pentru ajutorul Său. În 8 ianuarie 1908 a venit o doamnă la mine și mi-a spus: „Domnule G., noi am auzit despre impasul dumneavoastră; puteți primi banii de la fratele meu, și anume, cu 4 procente.” Aceasta era atunci, în zilele acelea, o minune cu totul deosebită, căci pe atunci, ca să găsească un capital, mulți trebuiau să plătească 8,5 procente. La această doamnă nu mă gândisem.”

Cine vrea, poate să vorbească aici despre întâmplare. Dar orice cititor sincer și lucid va trebui să recunoască: acesta este un răspuns limpede, palpabil al lui Dumnezeu la rugăciunea credinței. „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide. Căci oricine cere primește; cine caută găsește; și celui ce bate i se va deschide” (Matei 7,7-8).

O creștină care se ruga mereu, care a crescut în Londra o grămadă mare de copii orfani, timp de mai mulți ani, fără nici o avere, cu încrederea credinței în Domnul, relatează:

„Odată n-am mai avut chiar nimic în casă și n-am putut să facem nimic altceva, decât să-I spunem aceasta Tatălui nostru din cer. Atunci am văzut de la fereastră că o căruță mare a unui comerciant de mărfuri coloniale a oprit în fața ușii casei și că un bărbat a început să descarce aici. M-am dus repede afară și i-am spus: „N-am comandat nimic.” Acesta a răspuns: „Nu, dar Dumnezeu a comandat”. Și a continuat liniștit să-și descarce marfa și s-o ducă în casă, saci cu: orez, făină, zahăr, o ladă cu ceai, cafea, brânză, slănină de pe o jumătate de porc și așa mai departe. Când a fost gata, am auzit că este în estul Londrei un comerciant bogat de mărfuri coloniale, care mi-a citit darea de seamă anuală și în timpul acesta a primit limpede sarcina de la Dumnezeu: „Du-te în magazia ta de mărfuri și încarcă tot ce-ți cade în mâini și du totul chiar tu.” Numele n-a vrut omul excelent să și-l spună. „Îl cunoaște Dumnezeu”, a spus el, iar eu n-am putut decât să-i mulțumesc și să-i promit că ne vom aminti de el, rugându-ne.

Pe când scriam ultima mea scrisoare (la sfârșitul lui 1878), am trăit ceva interesant, pentru care prietenii mei să se bucure împreună cu mine. La încheierea socotelilor s-a văzut că au rămas foarte puțini bani, dar pe lângă aceasta a intrat un număr mare de facturi pentru gaz, cărbuni și așa mai departe și aveam nevoi și de fonduri pentru pâinea zilnică. Când la plecare contabilul mi-a spus că suntem lefteri, am răspuns: „Ne-am desfășurat astăzi deja de trei ori facturile înaintea lui Dumnezeu și El ne va răspunde.” Încă nu trecuse o jumătate de oră când a venit un cec de peste 1.000 de mărci. O, dragi prieteni, dacă ați fi putut să fiți prezenți când I-am mulțumit Dumnezeului nostru și am cântat lauda Sa!”

Fie ca toți cei care până acum n-au crezut vestea despre prezența Dumnezeului salvator, să se lase convinși că făgăduințele Bibliei sunt adevărate!

O însemnătate deosebită în viața casnică o au mesele, despre care Cuvântul lui Dumnezeu spune pentru credincioși:

„pentru că este sfințită (mâncarea) prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune” (1 Timotei 4,5). Deci, apostolul presupune că la mesele copiilor lui Dumnezeu se fac rugăciuni și se citește Cuvântul lui Dumnezeu. *Rugăciunea de la masă*, adevărată, reală, face parte dintre semnele caracteristice ale oricărei case creștine.

Că rugăciunea de la masă trebuie să fie înainte de toate o *rugăciune de mulțumire*, aceasta reiese din rugăciunile de mulțumire pe care Preaslăvitul nostru Domn le-a înălțat spre Tatăl înainte de fiecare masă. Rezultă și din comportamentul primilor creștini din Ierusalim, care erau sub călăuzirea Duhului într-o măsură mult mai mare decât noi. „Toți își luau hrana cu bucurie și curăție de inimă” (Faptele Apostolilor 2,46).

Biblia conține un model textual de rugăciune înainte de masă în Psalmul 145,15-16: „Ochii tuturor se așteaptă de la Tine și Tu le dai hrana la timpul ei; Îți deschizi mâna și satori după dorință tot ce are viață”. Aceasta este o gloriificare a bunătății lui Dumnezeu, învățată de Însuși Duhul Sfânt.

De milioane de ori se înalță zilnic în toate limbile pământului rugăciunea copiilor lui Dumnezeu, să fie aprovizionați în toate lucrurile pământești de bunătatea părintească a lui Dumnezeu. Așadar, dacă este încrederea tuturor copiilor adevărați ai lui Dumnezeu de a

obține pâinea zilnică de la favoarea Tatălui lor din ceruri, atunci deja de aici reiese că mulțumirea de copil pentru împlinirea acelei rugăminți I se cuvine Aceluia care ne dă totul. Această mulțumire se va modela diferit, în funcție de împrejurările și evenimentele deosebite ale zilei, sub călăuzirea Duhului Sfânt. Într-un fel sună ea dacă o familie săracă primește pâine și hrană, despre care de dimineată încă nu știa de unde va veni. Altfel mulțumește un tată de familie când în seara de revelion își amintește cu familia sa mare de aceasta, că Dumnezeu a aprovizionat încă o dată casa lui timp de 365 de zile. Această deosebire de împrejurări arată că o rugăciune pentru masă învățată pe de rost nu poate să corespundă, poate *în mod excepțional*, dar în nici un caz mereu, nevoilor zilnice schimbătoare.

De îndată ce Duhul Sfânt atinge corzile inimii pentru o mulțumire adevărată, El Însuși dă naștere gândurilor și cuvintelor plăcute lui Dumnezeu. Dacă un fiu revenit acasă își ia din nou locul la tata și la mama, dacă soția însănoșită stă din nou pentru prima oară alături de soț, când copiii iubiți ai lui Dumnezeu sunt la masă ca musafiri, toate acestea dau naștere la acorduri noi ale mulțumirii în inimi. Aici este atinsă o parte a rugăciunii pentru masă, care o explică în importanța ei ca pe o parte a slujbei preoțești din casa creștină.

Adevărata rugăciune pentru masă influențează puternic conversația de la masă. Un credincios care se roagă înainte de începerea mesei, mărturisește împreună cu familia sa, care stă în jurul mesei, că el stă în fața unui Dumnezeu sfânt, prezent, care este martor la orice conversație.

Cine își primește mâncarea ca pe un dar nemeritat al lui Dumnezeu, mulțumind, nu va putea consimți la vreun reproș sau critică nedreaptă la adresa mâncărilor. *Aceasta trebuie să fie exclusă odată pentru totdeauna din casele creștine, în privința educației copiilor.*

VII. Devoțiunea celebrată acasă și cântările de laudă

Când Pavel scoate în evidență viața dorită de Dumnezeu în casa creștinilor, el spune: „Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi, în toată înțelepciunea. Sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inimile voastre. Orice faceți cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus, mulțumind prin El lui Dumnezeu Tatăl” (Coloseni 3,16-17). Este nevoie de mult har pentru a face o realitate din acest cuvânt, în mod deosebit pentru aceasta, ca copiii lui Dumnezeu să laude zilnic în viața lor, în inimile lor pe Dumnezeu cu cântări duhovnicești și cântări de laudă. De aceea este necesar ca în casă să guverneze spiritul bucuriei, spiritul înfierii și nu duhul robiei (al sclaviei) sau al fricii (vezi Romani 8,15). Ce frumos, când familia adunată Îl laudă pe Domnul în cântări de laudă sau când oamenii cântă individual la munca din casă cântări de mulțumire și speranță!

Cântările alungă duhurile întunecate ale nemulțumirii, ale plângerii, ale cărtirii; aceasta mai este și astăzi la fel ca în zilele lui David (citește 1 Samuel 16,14-23). Unde sunt multe cântări, acolo nu sunt griji; unde nu sunt cântări, obișnuiesc să fie multe griji. Ai tu griji? Înlătură-le cântând cântări ale credinței. Domnul a dat Adunării Sale în zilele noastre multe cântări prețioase; acestea nu sunt destinate numai pentru adunările credincioșilor, ci la fel de mult pentru inimi și case. Pentru acestea din urmă sunt deosebit de importante; înainte de toate, unde sunt copii, aceștia trebuie să învețe cântările credinței și ale laudei în casa părintească. Este un dar al lui Dumnezeu că în așa de multe case ale credincioșilor cântatul este promovat prin acompaniamentul de armoniu sau de pian. Acolo unde avem privilegiul acesta, trebuie să tragem folos din el, fie dimineata, fie seara. Dar copiii lui Dumnezeu, în inima cărora cântă și răsună, vor cânta și fără acompaniament de armoniu și nu trebuie să neglijeze cântatul. Ce mărturie frumoasă pentru vecinii care încă nu-l cunosc pe Domnul, când dintr-o casă creștină răsună până dincolo cântări de laudă.

La mulți copii ai lui Dumnezeu se face că din cauza datoriei de muncă a soțului, abia la ora prânzului, înainte sau după mâncare, casă să poată fi adunată pentru rugăciune și pentru

studiul Cuvântului. Dar unde este posibil, familia trebuie să fie unită în jurul Cuvântului lui Dumnezeu și să plece genunchii împreună dimineața și seara. În multe case ale credincioșilor numai se citește Cuvântul lui Dumnezeu, în continuare, după fiecare masă un capitol întreg sau o jumătate. Acest fapt are un avantaj: casa ascultă numai Cuvântul neîndoielnic al lui Dumnezeu, adevărul absolut, și învață să cunoască Biblia în context. Faptul are și dezavantaje: nu toate pasajele Bibliei se potrivesc pentru devoțiunea de acasă – unele sunt date evident ca să fie citite personal. Copiii și musafirii neconvertiți încă nu pot să înțeleagă multe din Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea este devoțiunea ținută altfel în multe case.

În unele case, tatăl citește Cuvântul lui Dumnezeu și adaugă el însuși câteva cuvinte de interpretare. În alte case se folosește o carte de devoțiune casnică. În bunătatea Sa, Dumnezeu a purtat de grijă ca acum să existe câteva cărți într-adevăr biblice, binecuvântate. – Din nefericire există și un număr din acelea care nu conțin decât scrieri religioase omenești, din care nu pot să curgă în inimi nici viață, nici putere, nici mângâiere. Deci, nu este suficient dacă un tată cumpără o carte cu rugăciuni; întrebarea este: ce fel de carte este? Părinții unei case, care se hotărăsc pentru o carte de devoțiune, trebuie s-o lase să fie cercetată temeinic de frați experimentați, ca să nu aducă în inimile tovarășilor lor din casă gânduri nebiblice, nelegiuite. Dacă într-o casă, la ora de închinare se citește mult timp dintr-o astfel de carte, atunci este nevoie de mai multe cărți de felul acesta în decursul timpului, ca să nu se întoarcă în fiecare an aceleași gânduri – acolo nu te poți aștepta la o creștere sănătoasă. Un alt fel este acela de a folosi un calendar bun, cu foi detașabile, pentru studiul zilnic al Cuvântului. Și aici a văzut Domnul în har nevoile alor Săi și a dat câteva calendare cu foi detașabile cu adevărat biblice.⁴ Aceste reflecții au avantajul scurtimii. În unele case creștine sunt folosite pentru ora de închinare de acasă și biletele de citit Biblia de la „Sabie și scut”.⁵ Oricum ar fi ținut serviciul de închinare, esențial este ca miezul și punctul central să-l constituie *Cuvântul lui Dumnezeu* – nu cuvintele omenești. De aceea și sfătuim neapărat, ca toți oamenii din casă: tata, mama, copiii (cu excepția celor care încă nu pot să citească cursiv), servitorii, să-și aducă Biblia cu ei ca să poată să citească și ei din Biblia lor pasajul și să fie în stare să mai citească cuvântul încă o dată pentru ei, când Domnul le va aduce aminte de el.

Copiii părinților credincioși trebuie deja devreme – cam la 7-8 ani – să-și primească propria Biblie, cadou. Aceasta le face empiric Biblia valoroasă și îi determină adesea să cerceteze Cuvântul lui Dumnezeu. Nu de mult am avut în mână Biblia uni băiat de 8 ani, plecat acasă de curând. Câte nu erau aici notate și subliniate! Și atâtea însemnări pe margine ofereau dovada că acest copil a trăit în Cuvântul lui Dumnezeu.

Dacă tatăl este absent sau bolnav, atunci să nu se sară totuși peste serviciul de închinare de acasă din această cauză, ci mama să le țină atunci regulat. Aceasta este slujba dată de Dumnezeu și ei, dacă îi va fi hărăzit să devină văduvă.

În unele case, la sfârșitul devoțiunii, oamenii se roagă șezând; în altele oamenii se ridică în picioare pentru rugăciune, în altele se îngenunchează. Aceasta din urmă pare forma naturală, în mod deosebit la devoțiunea de seară, când toată casa se încredințează în mâna Domnului cu laudă și mulțumire.

⁴ În felul acesta pot fi caracterizate, de exemplu: 1. Calendarul „Mesagerul păcii”, editat de dr. Emil Dönges, Editura Fraților Dönges din Dillenburg; Și 2. așa-zisul calendar din Neukirchen, „Der Christliche Hausfreund” (prietenul creștin al casei), Editura Neukirchen, (districtul Moers).

⁵. În aceste bilete de citit Biblia sunt studiate atât cărțile individuale ale Scripturii în corelație, cât și clarificate unele întrebări din toată Scriptura.

VIII. Slujitorii din casă

Numai puțini credincioși sunt în situația să țină servitori, dar mulți copii ai lui Dumnezeu sunt în slujbă de servitori. Pentru ambele categorii este deosebit de important să înțeleagă gândurile dumnezeiești despre ce așteaptă Domnul de la ei. Alegerea unei fete de serviciu sau a unui slujitor, a unui sprijin pentru gospodină, a unei guvernante, a unui învățător de casă, este mereu o hotărâre importantă. Noi nu suntem niște cunoscători de inimi. Mărturiile, fotografiile și impresiile exterioare personale pot înșela foarte tare. Satan se străduiește să aducă într-o casă creștină: elemente care tulbură, duhuri vrăjmașe, spiritul contrazicerii, al batjocurii, al poftelor lumesti și al nesincerității. Orice persoană care este primită în casă exercită o influență asupra oamenilor din casă, de bine sau de rău. Firește că influențele pe care le exercită o guvernantă, un învățător al casei sunt mai palpabile și cu consecințe mai mari decât cele pe care le exercită o fată de la bucătărie – cu toate că și aceasta din urmă poate să aducă suferință și daune mari de nespus. Câtă nenorocire s-a petrecut în familii, până la ademenirea imorală a copiilor, în timp ce părinților nici nu le-a trecut prin cap ce se petrece cu copiii lor! Ce mărturisiri auzim uneori de la persoane mature despre evenimente care au fost în vremea copilăriei și a tinereții lor în casa părintească! Din toate acestea se poate recunoaște că alegerea și primirea celor care slujesc într-o casă creștină necesită cea mai serioasă rugăciune pentru călăuzire, păzire și binecuvântare.

Spiritul lumii vrea să transforme relația slujitorilor astfel, încât în loc de grija și de dragostea părintească, de responsabilitatea și de autoritatea personală pe de o parte, de ascultare, de conștiinciozitate și de recunoștință pe de altă parte, să apară o condiție rece de salarizare. Unul prestează munca, celălalt o plătește cu salariu și întreținere. Despre o relație reciprocă de dragoste și de sinceritate nu mai trebuie să fie vorba. În republicile nord-americe, această relație modernă a unui contract de salarizare oricând reziliabil este complet implementată.

Pentru credincioși este în primul rând întrebarea: Ce vrea Dumnezeu? Ce poruncește Cuvântul lui Dumnezeu? Aici nu poate fi nici o îndoială că Dumnezeu le-a dat părinților casei autoritatea stăpânirii, iar servitorilor datoria ascultării, a loialității și a devotamentului. Și în acest domeniu realitatea vieții arată că rugăciunea credinței și dragostea sunt mai puternice decât spiritul vremii și că puterea duhului care stăpânește într-o adevărată casă creștină poate să biruiască și firile împotrivoare. Dumnezeu dă câteodată har minunat, ca fetele care vin neconvertite din lume într-o casă creștină, să se convertească repede. Odată a spus un fabricant credincios cu părul alb: Noi am avut în anii lungi ai căsniciei noastre multe fete în casă, care au venit neconvertite la noi, dar Domnul a dat har și toate au plecat credincioase de la noi.

În unul din cazuri, prima discuție a tatălui credincios din casă cu o fată nou-venită a fost hotărâtoare. Conștiința ei a fost atinsă, ea și-a mărturisit păcatele, și-a dat inima Domnului și s-a dus la stăpânul ei de mai înainte ca să mărturisească ceea ce greșise. Începuse viața nouă și ea a rămas în casă cinci ani, până când a plecat ca îngrijitoare medicală într-un spital.

Într-un alt caz, o fată a venit din adâncurile păcatului și ale rușinii, dar și-a ascuns trecutul. Într-o duminică după-amiază, puține zile după ce venise în casă, tatăl casei i-a spus despre harul și mântuirea care sunt în Isus. Fata a apucat harul în aceeași clipă, crezând, a devenit proprietatea lui Isus și a manifestat în umblarea ei viața nouă dată de Dumnezeu. Acestea sunt cu siguranță excepții, față de care pot fi multe cazuri dureroase de dezamăgire. Dar putem să ne încredem ferm, că de fiecare dată când sunt primiți într-o casă servitori, în dependență de Domnul, cu rugăciunea credinței, va ieși la iveală o binecuvântare. Poate că în unele cazuri această binecuvântare constă numai în cercetarea și confirmarea dragostei, a credinței și a răbdării, poate și în aceea că un om chemat de multe ori, trebuie să fie chemat și avertizat pentru ultima oară.

Pentru credincioși, Cuvântul lui Dumnezeu reglementează relația stăpânilor și a servitorilor după cum urmează: „Robilor, ascultați de stăpânii pământești, cu teamă și tremur, în

simplitatea inimii voastre, ca de Hristos, nu în slujire de ochii lor, ca unii care caută să placă oamenilor, ci ca robi ai lui Hristos, făcând voia lui Dumnezeu din suflet, slujind cu bunăvoință ca Domnului și nu ca oamenilor, știind că orice bine va face fiecare, aceasta va primi de la Domnul fie rob, fie liber. Și voi, stăpânilor, faceți la fel față de ei, renunțând la amenințare, știind că stăpânul lor și al vostru este în ceruri; și la El nu este privire după înfățișare” (Efeseni 6,5-9). Și mai departe: „Sfătuiește pe robi să fie supuși stăpânilor lor, să le fie pe plac în toate lucrurile, să nu le întoarcă vorba, să nu fure nimic, ci totdeauna să dea dovadă în totul de bună credincioșie, ca să facă în totul cinste învățaturii lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru” (Tit 2,9-10) și „Toți cei care sunt sub jugul robiei să socotească pe stăpânii lor vrednici de toată cinstea, ca Numele lui Dumnezeu și învățătura să nu fie hulite. Iar cei care au stăpâni credincioși, să nu-i disprețuiască, pentru că sunt „frați”, ci să le slujească, cu atât mai mult cu cât cei care se bucură de binefacerile slujbei lor sunt credincioși și iubiți. Învață pe oameni aceste lucruri și îndeamnă-i.” (1 Timotei 6,1-2).

Cuvântul lui Dumnezeu reglementează deci relația stăpânilor și a servitorilor pe de o parte pe baza autorității și a obligației de ascultare, dată de Dumnezeu, pe de altă parte pe temelia dragostei și a loialității reciproce.

Credincioșii sunt de multe ori în dificultate pentru că nu știu dacă și când sunt îndreptățiți să concedieze un servitor care le face greutăți și necazuri zilnice. Același caz există de multe ori și pentru o creștină credincioasă în postura de servitoare. Să-și dea demisia și să plece? Să aștepte și să rămână? Într-o asemenea situație este nevoie de multă smerenie și rugăciune și așteptare liniștită, ca să recunoască limpede voia Domnului. O soră sinceră și încercată s-a aflat în acest caz; neîndemânarea, trândăvia, nesinceritatea slujnicei sale erau mari. Dar ea se împotriva tuturor îndemnurilor soțului ei credincios de a concedia fata. Ea a spus în mod hotărât: Știu că Dumnezeu mi-a trimis fata aceasta; Dumnezeu va face ca ea să se descurce. Cât de binecuvântată este o asemenea încredere limpede! Dar aceasta nu putem s-o spunem în toate cazurile. De exemplu, dacă servitoarea disprețuiește într-o casă creștină autoritatea dată de Dumnezeu părinților din casă, permanent, conștient și cu îndărătnicie, atunci cu siguranță este greșit să fie ținută în casă. Cine nu recunoaște datoria supunerii, sfâșie în bucăți ordinea de bază a casei, dată de Dumnezeu; acolo sunt atunci zadarnice orice răbdare și binefacere. În asemenea cazuri trebuie într-adevăr să acordăm timpul necesar ca să așteptăm să vedem dacă cel împotrivor se smerește; trebuie să folosim toată dragostea și răbdarea ca să biruim spiritul răzvrător, - dar dacă lucrul acesta se refuză, atunci trebuie să urmeze despărțirea.

Obiceiul bun, decența morală în cuvânt și în comportare, disciplina și ascultarea trebuie să fie menținute într-o casă creștină, de dragul onoarei credinței în fața ochilor lumii. În aceste domenii nu se pot face compromisuri, altfel crește neghina foarte mare și pacea casei este distrusă. Făcând abstracție de aceasta, se cade pentru stăpânii credincioși să manifeste față de servitorii lor răbdarea și dragostea lui Hristos și să nu uite cu câtă răbdare și îndelungă răbdare suntem noi înșine crescuți și purtați de Domnul.

Creștinii credincioși sunt datori față de servitorii lor să-i hrănească bine, să le dea un loc de locuit sănătos, confortabil, să-i păzească, înainte de toate, de primejdiile morale. În unele orașe vestice este obiceiul ca servitorii tuturor familiilor care locuiesc în casă să doarmă în odăile de la mansardă, complet în afara pazei părinților individuali ai casei în slujba cărora sunt. Firește că aceasta dă prilej la primejdii mari și la o lipsă de disciplină care pătrunde ușor. Creștinii credincioși care își cunosc responsabilitatea înaintea lui Dumnezeu, nu se vor supune unor asemenea împrejurări, ci vor procura pentru fetele lor un adăpost în propria lor locuință. Din aceleași motive, credincioșii nu pot să permită ca servitorii lor să participe la distracțiile lumii pe ringul de dans, în cinematografe și așa mai departe și duminicile să fie plecați până târziu în noapte. Căci prin aceste lucruri vor fi deschise porțile imoralității și ale indisciplinei. Este necesar ca aceste lucruri să fie discutate limpede înainte de încheierea contractului de închiriere.

În zilele de astăzi, toți oamenii din poporul nostru citesc – dar ce citesc? Pentru servitori există un colportaj deosebit de primejdios. Cuvântul „romane de duzină” desemnează o clasă de romane de groază, bogate în brutalitate și voluptate, care sunt răspândite în milioane de exemplare. O casă creștină trebuie să fie ferită de aceste produse. Ca aceasta să se petreacă eficient, este necesar să se dea în mâna servitorilor cărți, reviste și ziare bune, înainte de toate pentru duminică.

Unde se poartă într-adevăr de grijă servitorilor, acolo este nevoie să se vegheze ca aceștia să aibă destul timp pentru *somn suficient*, conform regulii nu trebuie să fie niciodată mai puțin de șapte ore, mai bine opt.

Pentru cazurile de boală serioasă se recomandă să se contracteze un abonament anul într-un spital bun, prin care se obține dreptul să fie primiți și îngrijiți fără bani servitorii bolnavi, pe o durată până la șase săptămâni. (Un astfel de abonament costă în mod obișnuit 6-8 mărci.) În felul acesta există garanția că nu se neglijează nimic privind sănătatea servitorilor. Dragostea cere să ne gândim că sănătatea servitorilor este bunul lor cel mai prețios pe pământ, singurul capital pe care îl iau cu ei în viață. Cât de mare este responsabilitatea să li se mențină această comoară! Firește că mai mare decât sănătatea trupului este valoarea sufletului nemuritor. Ca acesta să fie mântuit, trebuie să fie stăruința zilnică a stăpânilor credincioși pentru servitorii lor necredincioși, dar și pentru servitorii credincioși să fie, ca viața spirituală a acestora să crească și să aducă rod și să fie păziți de pagube morale.

Toți servitorii aparțin familiei și nu trebuie să lipsească de la serviciul de închinare al casei, de dimineață și de seară. Ca *duminica* să fie pentru toți, în măsura în care este posibil, o adevărată zi de odihnă, este responsabilitatea oricărui personal de serviciu. Cine are servitori credincioși poartă o responsabilitate deosebită ca ei să găsească timpul și ocazia să meargă la adunările credincioșilor, nu numai duminica, ci, în măsura în care este posibil, și în serile din cursul săptămânii, când este ocazia pentru aceasta.

Servitorii credincioși stau aproape de stăpânii lor credincioși ca „frați și surori în Domnul”. Această condiție de viață, prețioasă de nespus, își găsește exprimarea și confirmarea, acolo unde lucrurile sunt corecte, într-o relație purtată de dragoste și încredere. Acolo există sigur unele ore în care se pleacă împreună genunchii înaintea Domnului și unele discuții pline de încredere despre ceea ce preocupă inimile. Cu toate acestea, relația dintre stăpâni și servitori rămâne valabilă – ea nu trebuie nici ștearsă, nici desființată printr-o familiaritate nepotrivită. Dacă se întâmplă aceasta din urmă, paguba nu va lipsi. Orânduilele divine nu sunt niciodată disprețuite fără să nu fie pedepsite. Stăpânii trebuie permanent să-i facă pe servitori conștienți, în dragoste și amabilitate, că ei sunt stimați ca frați și surori iubiți, dar servitorii credincioși nu trebuie să uite niciodată ce le datorează stăpânilor lor privind respectul.

Egoismul înnăscut al tuturor oamenilor este de multe ori o piedică pentru stăpânii credincioși să se transpună cu adevărat în situația servitorilor, ca să le înțeleagă sentimentele și să le recunoască corect, să înțeleagă ce valoare au amabilitatea și recunoașterea pentru inimile servitorilor și ce impresie provoacă orice reproș. Ce va spune Domnul dacă servitorii nu vor fi lăudați niciodată pentru loialitate și atenție, dar vor fi sigur certați pentru orice greșală? Există familii, chiar și la credincioși, unde servitorii nu sunt lăudați niciodată. Dar aceștia din urmă sunt oameni „cu aceleași simțăminte ca noi”, adică au nevoie de încurajare, de mângâiere, de întărirea încrederii.

Căpetenia oștirii, Naaman, (citește 2 Împărați 5,1-4 și 10-14), a fost un păgân, dar casa lui este un model pentru toți creștinii credincioși prin relația personalului de serviciu față de stăpâni. Mica sclavă evreică a lui Naaman suferea din cauza leprei stăpânului casei; ea s-a apropiat plină de încredere de stăpân și i-a spus calea vindecării. Prin mărturia ei, Naaman a găsit vindecare și viață. Robii i-au vorbit lui Naaman: „Părinte”, i-au calmat mânia, l-au îndemnat la smerenie și astfel l-au păzit de întoarcerea dăunătoare spre care deja se îndreptase. Sigur că acestea au fost inimi devotate, dar ar fi îndrăznit ei să vorbească așa, dacă inima și gura lor n-ar fi fost deschise prin dragoste și bunătate? Stau servitorii și subalternii

noștri așa, cu inima plină de încredere față de noi? Împărțim noi în dragostea lui Isus durerile și grijile lor? *Atunci sigur și ei le vor împărți pe ale noastre.*

IX. Încercările și boala

Dacă o casă este într-adevăr întemeiată pe stâncă, aceasta se va arăta în ziua vijeliei și a furtunii. Fiecărei case creștine i se poate spune dinainte: va veni ziua încercării. „De aceea, pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă. A căzut ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au lovit în casa aceea, dar ea nu s-a prăbușit *pentru că avea temelie pe stâncă.* Însă oricine aude aceste cuvinte ale Mele și nu le face, va fi asemănător cu un om fără minte care și-a zidit casa pe nisip. A căzut ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au izbit în casa aceea; ea s-a prăbușit și căderea i-a fost mare” (Matei 7,24-27).

Aurul va fi încercat prin foc și creștinismul veritabil își va trece testul în ziua încercării.

Dacă pe creștin îl amenință pierderea averii, ba chiar sărăcire, calomnie până la acuzații nedrepte în fața tribunalului, dacă intră în casa lui o boală grea, cazuri mortale subite, atunci el poate să-și ridice neclintit privirea spre Domnul și să spună: „DOMNUL este lumina și mântuirea mea; de cine să mă tem? DOMNUL este tăria vieții mele; de cine să-mi fie frică?” (Psalmul 27,1.) Dacă șomajul și lipsa îi amenință casa, atunci poate mărturisi crezând: încrederea mea este în Acela care îmi spune: „Am fost tânăr și am îmbătrânit, dar n-am văzut pe cel drept părăsit, nici pe urmașii lui cerșindu-și pâinea” (Psalmul 37,25). În astfel de zile, soția și copiii trebuie să vadă în tatăl casei un cărmaci neclintit care, cu încredere în Domnul, privește înainte cu ochii limpezi. Și mai greu este dacă o văduvă cu o ceată mare de copii trebuie să treacă prin suferință adâncă – dar și aici credința este victoria care a biruit lumea. O văduvă rămăsese în urmă cu un fiu și două fiice. Fiul foarte talentat și plin de speranță a murit scurt timp după tată, după o lungă și grea suferință, fiica mai tânără a murit doi ani mai târziu, la fel în chinuri mari. Acești doi copii au adormit în credință. Fiica mai mare, care i-a rămas mamei, a întors spatele credinței, a mers pe căile păcatului evident, și-a înstrăinat inima de mama, i-a respins îndemmurile - și totuși, această mamă a rămas păzită în pacea lui Dumnezeu, o martoră a harului, smerită, plină de dragoste, care a putut să arate multor oameni calea spre Isus. Ea a așteptat, crezând, ceasul în care copilul ei rătăcit se va întoarce la inima ei și la picioarele lui Isus. Ea nu s-a necăjit pentru căile grele ale lui Dumnezeu și nu și-a pierdut încrederea în Isus.

Într-o casă creștină înstărită erau doi copii, unul bolnav și idiot, celălalt sănătos și talentat. Cel din urmă a murit după o boală scurtă – fiul idiot le-a rămas părinților. O fată tânără, care era educatoare în acea casă, a mărturisit: Atunci am văzut în smerirea părinților sub voia Domnului, liniștită, plină de pace, ce înseamnă: „ca El (Hristos) să aibă întâietate în toate” (Coloseni 1,18).

Multe încercări ale credincioșilor sunt în domeniile agonisirii și ale banilor – Domnul le folosește ca să-i învețe pe ai Săi că ei sunt în toate dependenți de El și să-și facă inimile recunoscătoare pentru purtarea Sa de grijă. Ce înseamnă pentru un credincios să treacă în pace prin greutăți de felul acesta, ne este prezentat prin scrisoarea unui tată de familie. Acestui bărbat deja vârstnic, care timp de 14 ani a fost procurist într-o firmă mare, i s-a desființat postul când firma a ajuns pe alte mâini. Noul patron a vrut să economisească salariul procuristului și l-a concediat cu toată recunoașterea randamentului său. Dar cine angajează cu plăcere un om care a împlinit 50 de ani? Dar acest credincios a stat cu soția sa înaintea Domnului, rugându-se și așteptând, având încredere fermă că nu va fi dat de rușine. Atunci a scris:

„Multe dintre eforturile mele au rămas neroditoare. Am primit unele oferte care îmi dădeau puțină siguranță. La 1 decembrie, o firmă din Ch. (ambii patroni erau aici) mi-a oferit un venit extraordinar pentru întemeierea unui birou de reclame aici și mă zorea foarte tare să

spun imediat „da”. Mi s-a spus că pe baza informațiilor obținute despre mine mă vor angaja imediat.

Dar pentru că:

1. Credința nu mă zorea,

2. La reclame nu se spune întotdeauna adevărul, ci în majoritatea cazurilor se exagerează, am spus „nu”, ca să nu-mi îngreunez conștiința, convins lăuntric că Domnul așa dorește, chiar dacă ar trebui să mă mulțumesc cu o muncă mai grea, cu un venit pe jumătate sau chiar mai mic.

Apoi, încetul cu încetul, Domnul m-a făcut atent la diferite fabrici, dintre care patru mi-au încredințat imediat reprezentanța, una dintre ele chiar reprezentanța generală. Cu altele încă mai eram în tratative. Omenește văzut, trebuie să stau mai bine decât până acum la mersul oarecum bun al afacerii. Dar toate acestea atârnă de Domnul.”

Acest creștin a luat examenul – Domnul nu i-a făcut încrederea de rușine.

Casa lui Lazăr și a surorilor sale a fost învrednicită să devină modelul tuturor caselor creștine, pe care Domnul le încearcă prin boală sau cazuri mortale. Dacă la o îmbolnăvire gravă copiii lui Dumnezeu trimit liniștiți în credință acest mesaj în sus, spre Domnul: „Doamne, iată, acela pe care-l iubești este bolnav!”, atunci precis Domnul va fi glorificat. Credința și dragostea vor fi aici confirmate în durere și în boală, va fi trăit triumful credinței asupra morții sau va fi aflat ajutorul lui Dumnezeu în însănătoșirea bolnavului, cu laudă și mulțumire. Boala este adesea și în casele credincioșilor o încercare grea. Dar în aceasta constă deosebirea față de copiii lumii, că copiii lui Dumnezeu pot să parcurgă un asemenea necaz păziți în pace, odihnindu-se în credințioșia și puterea Domnului. Dacă un fiu sănătos, plin de speranță, ajunge subit în primejdia orbirii, dacă un fiu tânăr, care este singurul copil al mamei sale văduvite, trebuie dus dintr-odată la spital pentru operația de apendicită, dacă o fiică iubită zace muribundă în durerile îngrozitoare ale unei peritonite – acestea sunt călăuzirile serioase, adânci, ale lui Dumnezeu. Atunci contează totuși înainte de toate ca Dumnezeu să-Și atingă scopul la care năzuiește cu ai Săi. Copiii smeriți ai lui Dumnezeu nu vor fi orientați să înlăture prin rugăciune cât de repede posibil toate bolile și durerile, ci se vor ruga: Doamne, atinge cu noi prin această încercare ținta Ta divină și dă-ne harul să Te proslăvim! Ce frumos dacă în asemenea ore, medicul care intră găsește spre uimirea sa un calm liniștit, plin de pace, dacă vede că la acești copii ai lui Dumnezeu este cu adevărat așa: „Nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine!”

Într-o casă creștină, unde într-adevăr se trăiește în părtășie cu Domnul, și acolo o boală care intră dintr-odată, ba chiar o moarte care intră subit, vor da naștere, dar nu la groază, ci la o mare tăcere. Adevărații copii ai lui Dumnezeu știu în asemenea ceasuri: *Este Domnul!* Atunci va fi trăită realitatea cuvântului: „Pace adâncă ca un râu!”

Dacă intră nevoie și necazuri mari după voia sfântă a Tatălui, toată casă să plece împreună genunchii și să pună liniștit totul în mâna Domnului. „Doamne, iată!” Iată aici poporul Tău care se roagă, care crede, iată primejdia amenințătoare! Privește făgăduințele Tale din Cuvântul tău! O asemenea casă va avea parte de răspunsul lui Dumnezeu.

Adesea este susținută părerea că pentru creștinii credincioși este un semn de necredință dacă se folosesc de un medic uman. Toți credincioșii sunt sfătuiți să nu pună niciodată asemenea afirmații, ca un jug legal, pe grumazul fraților și al surorilor lor și al oamenilor din casă. Fără îndoială că Domnul este adevăratul Doctor al trupului și al sufletului. El posedă cu desăvârșire tot ce poate insufla încredere într-un doctor: putere, înțelepciune, dragoste. Dacă în plus considerăm că Isus i-a răscumpărat cu sângele Său pe ai Săi cu totul, duhul, sufletul și trupul unui credincios, atunci nimeni nu va putea să conteste dreptul unui credincios, ca în toate bolile și durerile trupului său, ca și a sufletului său, să-L atingă pe Isus în credință și să aștepte de la El vindecare deplină fără un doctor uman și fără doctorie omenească. Dar dacă *poate* și vrea să facă uz de acest privilegiu, potrivit relației sale personale cu Domnul, aceasta trebuie să rămână în seama sa. Cum este la durerile de dinți? Un credincios nu are voie să lase

să i se scoată un dinte? Probabil că toți copiii lui Dumnezeu spun: Ba da! Nu este bine să facem legi sau să declarăm mândri: „Nu mă voi folosi niciodată de un doctor!” Sigur că pentru Domnul este o rugăciune plăcută: „Doamne, dă-mi harul, dacă socotești că este bine pentru mine, ca *Tu* să fii Doctorul meu, *numai Tu*, până la sfârșitul meu!” Dar fie ca toți copiii lui Dumnezeu să intre în acest domeniu al credinței cu smerenie adâncă și cu precauție! Deja au trimis după doctor mulți dintre cei care s-au încumetat să refuze toți doctorii. Moody, care a plecat acasă în triumf, a avut nevoie de un doctor, și la fel ca el mulți oameni ai lui Dumnezeu, spre care trebuie să ridicăm privirea cu venerație.

Dar aceasta este deosebit de important, ca doctorii care vin în casa credincioșilor să primească dovada convingătoare că pacea lui Dumnezeu este un bun mai presus decât sănătatea trupului și că un adevărat copil al lui Dumnezeu se știe complet în siguranță în mâna atotputernicului său Domn. De aceea, orice prezentare într-o lumină favorabilă față de bolnav a primejdiei de moarte existente, trebuie respinsă cu seriozitate demnă. Un creștin bolnav va face întotdeauna bine să-i spună doctorului: Doresc neapărat și fără rezerve să știu tot adevărul.

În B., în anul 1909, un doctor a fost condus la credință prin mărturiile pline de pace ale unui creștin vârstnic, care suferea grav de dropică. În W., un doctor evreu a izbucnit cu glas tare în admirație pentru strălucirea păcii unei case creștine, când a fost martor la despărțirea victorioasă și plecarea acasă a unui fiu tânăr.

A venit Învățătorul și te cheamă! Acesta a fost mesajul cu care o mamă cu mulți copii i-a comunicat soțului ei că doctorul nu mai avea speranță pentru menținerea vieții sale. Unde Domnul, Prințul păcii, este prezent la ai Săi, acolo este pace.

Nu folosirea doctorului Îl necinstește pe Domnul, ci că omul evită încrederea în Domnul și în loc de aceasta se sprijină pe oameni slabi. Domnul este dezonorat când credincioșii pun suferința lor sau pe a aparținătorilor lor dintr-o mână omenească în alta, mergând de la un tratament la altul – numeroase experiențe o confirmă, că Dumnezeu nu merge cu ei pe asemenea căi.

În schimb, mulți copii scumpi ai lui Dumnezeu află în vindecări minunate, că Domnul este același ca în zilele vieții Sale pământești. Cum ar putea fi altfel? El a spus că El este Acela „care îți iartă toate fărădelegile tale; El îți vindecă toate bolile tale” (Psalmul 103,3). Dacă ne-am așezat trupul ca pe o jertfă vie, sfântă, pe altarul lui Dumnezeu, atunci inima cere ca numai Dumnezeu să domnească peste acest trup – de aceea, copiii lui Dumnezeu trebuie să procedeze numai în ascultarea credinței, fie că folosesc un medic, sau că nu-l folosesc. Când împăratul Asa, la sfârșitul vieții sale se abătuse de la Dumnezeu și Dumnezeu i-a trimis boală, Biblia notează atitudinea greșită a inimii sale, cu cuvintele: „dar în boala sa nu L-a căutat pe DOMNUL, ci pe doctori” (2 Cronici 16,12).

Teama de bacili și de contaminare nu trebuie să existe pentru un credincios. Oricât de condamnată este toată desconsiderarea ușuratică a primejdiei într-adevăr existente de contaminare, totuși, nici un copil al lui Dumnezeu nu are voie să se lase reținut prin aceasta de la datoria sa. Dacă știm că după voia lui Dumnezeu vizităm bolnavi, atunci putem să lăsăm liniștit în grija Domnului toate primejdiile; El a numărat perii de pe capul alor Săi.

În toate aceste lucruri nu avem voie să ne facem sclavi ai doctorilor. Printre multele forme de sclavie omenească este sclavia modernă a medicilor, în multe cazuri una dintre cele mai triste. Nu numai în spitale, chiar și în multe familii, doctorii stăpânesc aproape neîngrădit. Ei despart prin ordinul lor despotice soții unul de celălalt, trimit copiii în depărtare, cer pe viață și pe moarte operații și amputații. Dispozițiile lor, bazate pe cunoștința omenească, pretind și găsesc ascultare supusă. Credincioșii care se supun la toate acestea fără verificare înaintea lui Dumnezeu, nu trăiesc și mor pentru Domnul, ci pentru medicul lor. Un bărbat sus-pus a consultat în decursul anilor cele mai mari 60 de autorități medicale ale Europei. Părerea lor despre presupusa lui boală de plămâni a corespuns în principal. Mai târziu și-a luat viața. Cadavrul a fost disecat. Disecția a arătat că toate autoritățile științei s-au înșelat complet. Nu

fusesse bolnav de plămâni, ci de inimă. Medicii l-au ținut ani în șir departe de ținutul natal nordic din cauza bolii de plămâni – pentru boala lui de inimă ar fi fost mai bună clima nordică decât cea sudică.

Despre boala lui Lazăr, Domnul spune: „Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, *pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie proslăvit prin ea*” (Ioan 11,4). Aceasta este intenția lui Dumnezeu și în astfel de boli, cu care sunt încercate casele copiilor sinceri ai lui Dumnezeu. Fiul lui Dumnezeu trebuie să fie glorificat prin încrederea credinței și prin pacea inimii alor Săi. La ce consecințe prețioase dă naștere Domnul în ai Săi de multe ori prin boală!

Deja de patru ani zăcea o creștină pe patul ei de durere; o boală grea de nervi îi cauza durerile, orice zgomot îi aducea chin. Cu toate acestea era așa de strălucitor de fericită, încât a compus următoarele versuri:

La umbra aripilor Sale
Sunt an de an la adăpost.
Dealuri, munți, de-ați cădea în vale -
Isus rămâne ce-a fost:
Păstorul ce mă hrănește,
Apa din al vieții Izvor,
Stea ce mă călăuzește,
Salvator, Mântuitor.

Doctor pentru viața-ntreagă,
Tăria, Puterea mea,
Cel ce vina vrea să-mi șteargă,
Cel ce mă va recrea.
În tristeți e Consolare,
Pe-a vieții mare – Compas,
Rază în întunecare,
Apărare în impas.

Umbră-n a zilei căldură,
În gerul nopții – Manta,
Lumină-n partea obscură,
Adăpost în vreme rea.
O cetate de scăpare,
Stâncă în credința mea,
Purtător de-ngrijorare,
Paza, Apărarea mea.

Calea spre Tatăl, Mântuire,
Ajutorul minunat,
Sfetnic fără mărginire
Unde omu-i limitat,
Prieten în orice clipă,
Toiag tare-n mâna mea,
Tihnă eternă dorită,
Ghidul spre patria mea.

Bucuria, Pacea, Viața,
Mare Preot cunoscut,
Chezaș care Și-a dat viața,

Nădejde, Răsplată, Scut,
Fericire, Desfătare,
Sursa beatitudinii,
Vieții mele-i senin Soare,
Strălucind în veșnicii!

De sunt gol, mi-e Plinătate,
De-s sărac, e-Averea mea,
În teamă – Seninătate,
În noapte-i Lumina mea.
De-aceea-n brațele Sale
Stau pe veci și am un rost;
La umbra aripilor Sale
Sunt an de an la adăpost.

După o adunare de evanghelizare din L., un director de poștă a venit la evanghelist. Bărbatul era încă neconvertit, dar dorea pacea. El a spus: Am acasă o predică permanentă a Evangheliei în fața mea, pe soția mea credincioasă. Ea este grav bolnavă de cancer și suferă dureri mari. Dar ea este întotdeauna liniștită în pacea lui Dumnezeu și fericită.

De câte ori n-au ieșit de la paturile de boală ale copiilor scumpi ai lui Dumnezeu râuri de binecuvântare până departe în țară, prin mărturiile de preafericită siguranță și de pace adâncă.⁶

X. Încheiere

Cuvântul lui Dumnezeu îi îndeamnă pe credincioși: – „Nu uitați primirea de oaspeți, pentru că, prin aceasta, unii, fără să știe, au găzduit îngeri” (Evrei 13,2). Unde condițiile o permit, unde există spațiu și mijloace pentru a practica ospitalitatea, o casă creștină trebuie să fie deschisă tuturor copiilor adevărați ai lui Dumnezeu. Totuși, aici stăm în fața unei dificultăți, pentru că există un număr nu tocmai mic de trișori creștini, care vorbesc limba Canaanului, dar care nu urmăresc decât să obțină bani de la credincioși, înșelând, și să găsească la aceștia un adăpost confortabil, gratis. Este bine că în ultima vreme s-a început să se avertizeze în legătură cu acești escroci fără scrupule. În unele cazuri, aceștia au fost predați poliției ca periculoși pentru comunitate. O a doua dificultate constă în partidele credincioșilor, dintre care mulți sunt înfășurați în învățături greșite dureroase. Cu atât mai mult trebuie să se bucure copiii lui Dumnezeu, dacă găsesc ocazia să primească sub acoperișul lor frați și surori sinceri și încercați, ca să le slujească acestora în dragoste. Vizita copiilor scumpi ai lui Dumnezeu în casa credincioșilor aduce mari binecuvântări asupra casei și în mod deosebit asupra copiilor. Aceștia din urmă își fac prin aceasta din tinerețe o idee despre unitatea copiilor lui Dumnezeu și despre contrastul dintre ei și copiii lumii.

Dintr-o casă creștină fac parte și prietenii casei, acei frați și surori din localitatea de domiciliu, cu care suntem legați în dragoste și încredere, cu care împărțim bucuriile și durerile, împreună cu care stăm în părtășie de rugăciune, care sunt desăvârșiți în toate vremurile și ceasurile. Venirea adevăraților prieteni nu este niciodată inoportună, aduce întotdeauna bucurie – căci aceștia înțeleg când avem mâinile pline de treburi și nu fură timpul prietenilor lor. Nu contează cât de bogați, de distinși, de cultivați sunt prietenii noștri, dar contează dacă umblă înaintea lui Dumnezeu, crezând, și dacă evită pălăvrăgelile lumii. Astfel de prieteni, care aduc în casă noutățile orașului și bârfele rele despre alții, nu vor fi niciodată

⁶ Să citim de exemplu, cântecul „Un copil al lui Dumnezeu”, Editura Ernst Röttger, Cassel.

spre binecuvântare. Un creștin experimentat, căruia un vizitator a început să-i prezinte calomniile despre persoane absente, l-a redus pe acesta la tăcere cu strigătul: Aici nu se descarcă deșeurile!

Printre prietenii unei case creștine ar trebui să se numere și astfel de săraci și nevoiași, pe care îi cunoaștem, pe care îi vizităm, pe care ajutându-i, este o bucurie și un privilegiu. Căci Cuvântul lui Dumnezeu îi îndrumă pe credincioși: „Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu și Tatăl este: să cercetezi pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să te păzești pe tine însuși nepătat de lume.” (Iacov 1,27). Este un mare dezavantaj pentru toată viața copiilor de creștini înstăriți, dacă aceștia nu ajung niciodată în locuințele săracilor ca să vadă cât de multă nevoie, lipsă și lacrimi ne înconjoară din toate părțile. Că pentru frații și surorile nevoiași și pentru săraci trebuie să fie o inimă și o mână deschisă, prietenoasă, aceasta face parte dintre semnele distinctive ale unei case creștine.

Pavel le-a recomandat credincioșilor din Corint să pună deoparte în fiecare săptămână câte ceva din venitul lor, ca să sprijine frați și surori nevoiași. Cu siguranță este de folos ca din ce a dat Dumnezeu să se pună înapoi, într-o casă de bani separată, pentru lucrarea Domnului și pentru săraci. Ce procentaj va trebui folosit de obicei pentru aceasta din venit, în legătură cu lucrul acesta nu se poate face o lege. Oricum, este o oprire bună pentru răspunsul la această întrebare, că israelitul credincios îi dădea Domnului zeciuiala. Dar *totul* îi aparține Domnului; credincioșii sunt numai administratori ai tuturor bunurilor pe care Dumnezeu li le-a încredințat: sănătatea, timpul, puterea, rațiunea, banii și averea. Dumnezeu caută la administratorii Săi numai acest singur lucru, să fie găsiți credincioși (1 Corinteni 4,2).

~~~~~

La sfârșit să schițăm imaginea unei adevărate case creștine din realitatea vieții:

„Casa noastră avea trei încăperi; una era teritoriul mamei mele și era în același timp: bucătărie, cameră de zi și sufragerie; mai avea, de asemenea, două paturi mari, aerisite, cu draperii. A doua cameră, la celălalt capăt al casei, era atelierul tatălui meu, unde erau cinci sau șase scaune de împletit ciorapi, care, cu hărnicie în mișcare, îi aprovizionau pe negustorii din Dumfries cu marfă bună, veritabilă. O a treia cameră, situată între cele două, era mică; în ea era loc numai pentru un pat, o masă mică și un scaun mic; o fereastră îngustă aducea numai puțină lumină. Acesta era locașul sfânt al colibeii. Aici îl vedeam pe tatăl nostru retrăgându-se de mai multe ori zilnic, în mod obișnuit după fiecare masă; îl auzeam zăvorând ușa, iar noi, copiii, ghiceam printr-un soi de instinct mintal (căci chestiunea era prea sfântă pentru a putea fi discutată), că tatăl nostru se ruga acolo pentru noi, ca marele preot în Sfânta Sfințelor. Uneori auzeam tonul serios al glasului emoționat, care cerea tot ce era necesar pentru viața noastră și noi am învățat să ne strecurăm numai în vârful degetelor picioarelor pe lângă cămăruță, ca să nu deranjăm. Ceilalți oameni nu știau, într-adevăr, de unde vin această rază de fericire și de prietenie, zâmbetul drăgăstos din trăsăturile tatii, dar noi știam: era reflexia apropierea lui de Dumnezeu, în a cărei conștientizare trăia permanent. Nicăieri, nici în temple, nici în domuri, nici pe înălțimile munților, nici în văi nu pot să simt vreodată mai mult apropierea lui Dumnezeu, să-mi dau seama mai mult de acțiunea Sa directă asupra oamenilor, decât cum a fost cazul în săracăcioasa noastră colibă. Dacă prin vreo catastrofă inimaginabilă ar fi măturat de apă din sufletul și din memoria mea tot ce se referă la credință, atunci totuși, gândurile întorcându-se acasă la aceste imagini din copilăria timpurie, ar auzi ecoul rugăciunilor și al chemării și orice îndoială ar dispărea cu cuvintele: el a umblat cu Dumnezeu; de ce n-aș putea și eu s-o fac?” (John Paton.)

Casele credincioșilor seamănă cu corturile lui Israel din pustie, despre care Dumnezeu spune: „Ce frumoase sunt corturile tale, Iacove! Locuințele tale, Israele! Ele se întind ca niște văi, ca niște grădini lângă un râu, ca niște copaci de aloe pe care DOMNUL i-a sădit, ca niște cedri pe lângă ape” (Numeri 24,5-6).

Aceste corturi vor fi desfăcute când va fi expirat timpul rămânerii. Casa creștinului are, ca orice viață omenească pe pământ: apariția, creșterea, desăvârșirea și dispariția. Dar urmele binecuvântării și ale roadelor durează veșnic.

Este serios și dureros dacă pentru copiii unei case creștine va fi închisă ușa casei părintești prin moartea părinților. Dar, lăudată să fie Domnul! noi, care am devenit copii ai lui Dumnezeu, mântuiți prin har, noi suntem pe drum spre slava cerească nepieritoare a casei Tatălui, față de care orice casă creștină adevărată de pe pământ nu este decât o slabă comparație. În această casă a Tatălui sunt multe locașuri.

Acolo S-a dus Domnul înainte, ca să pregătească alor Săi un loc. Cât de prețioasă este această siguranță pentru orice copil al lui Dumnezeu: și pentru mine este pregătit un loc în casa Tatălui, despre care este scris: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” (1 Corinteni 2,9).

„Și am auzit un glas tare, care venea din cer, zicând: „Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei, Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Moartea nu va mai exista. Nu va fi nici plâns, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut”” (Apocalipsa 21,3-4).

Nr. 3 „Stai liniștit și descoperă-ți capul”

„Sutașul care stătea în fața lui Isus, când a văzut că Și-a dat astfel duhul, a zis:

„Cu adevărat, Omul Acesta era Fiul lui Dumnezeu!”” (Marcu 15,39)

„Și toate mulțimile care veniseră la priveliștea aceea, când au văzut cele întâmplate, s-au întors bătându-se în piept” (Luc 23,48)

Stau liniștit și îmi descopăr capul
În fața aceluia deal, Golgota,
Unde pe stâlpul crucii pironite,
O, pe Tine și rănilor-Ți cumplite,
În Duh și-n adevăr pot contempla.

Stau liniștit și îmi descopăr capul,
Miel demn de-adorare, neprihănit!
Cer și pământ, totul în voi să tacă!
Priviți, Creatorul vostru capu-Și pleacă!
El să vă dezrobească a venit.

Stau liniștit și îmi descopăr capul,
Isuse-n fața mea stau moartea Ta
Și mâinile-Ți pentru mine străpunse,
Că la strigăt Tatăl Tău nu-Ți răspunse...
Acestea trec prin toată ființa mea!

Stau liniștit și îmi descopăr capul,
Miel livid, pe-al lui Dumnezeu altar,
De dragostea-Ți nimic să nu mă despartă!
Adâncul suferinței tale mi-arată,
Ca să-nțeleg dragostea-Ți fără hotar!
Tsinanfu, Shantung.   A. v. W.

Nr. 4 Dima⁷

*„Căci Dima, din dragoste pentru lumea de acum, m-a părăsit și a plecat la Tesalonic. Crescend s-a dus în Galatia, Tit în Dalmatia”
(2 Timotei 4,10)*

O valoare deosebită a Sfințelor Scripturi stă în prezentarea categoriilor individuale ale oamenilor. – Câteva caractere le găsim descrise cu toată amănunțimea. Dar altele seamănă cu schița de moment a unui artist, care în ciuda aluziei pe scurt arată inconfundabil persoana în cauză. Uneori am chiar impresia că aceste prezentări schițate acționează cu mai multă putere decât cele foarte amănunțite. În Vechiul Testament, de exemplu, găsesc portretul lui David executat până la cel mai mic detaliu; dar acel portret care îmi arată bărbatul în tot comportamentul său, în ființa sa cea mai profundă, îl găsesc în Noul Testament; – este, ce-i drept, numai o schiță! – Dar într-o singură frază este conținută toată biografia. În Faptele Apostolilor 13,36 se spune: „Pentru că David, în adevăr, după ce a slujit voii lui Dumnezeu în generația lui, a adormit”. Multe amănunte care îl interesează pe cercetătorul zelos al Bibliei sunt omise aici, dar esențialul este spus, acel lucru principal, motivul dominant, lucrul cel mai important al vieții sale: la vremea sa a slujit voii lui Dumnezeu.

Între toate datele personale pe care le furnizează Noul Testament, nu se găsește nici una care să le poată egala pe cele despre Dima, privind elocvența prevenitoare. „Dima, din dragoste pentru lumea de acum, m-a părăsit”. Aceste cuvinte le-a scris Pavel, apostolul neamurilor, într-o situație extrem de singuratică și de strâmtorată. Vor fi fost scrise cu ultimele cuvinte pe care le-a scris sau le-a dictat propriu-zis. Era închis și-și aștepta sfârșitul; aceasta ne-o spun cuvintele premergătoare (V.6): „Pentru că eu sunt deja turnat ca o jertfă de băutură și timpul plecării mele a venit”.

Aici – așteptându-și sfârșitul, el privește înapoi în trecut, înainte în viitor și, în sfârșit, în prezentul care îl înconjoară.

El s-a uitat înapoi - și sufletul său era umplut de triumf (V.7): „M-am luptat lupta cea bună, mi-am sfârșit alergarea, am păzit credința.”

El a privit înainte: nu se aude nici un cuvânt despre suferințele și durerile care îi stau înainte; nici un gând la securea călăului, la rușinea morții de criminal nu-l stăpânește; el privește dincolo de acestea și spune: „De acum mă așteaptă cununa dreptății, pe care mi-o va da în „ziua aceea” Domnul, Judecătorul cel drept; și nu numai mie, ci și tuturor celor care iubesc arătarea Lui”. Privirea înapoi îl face să triumfe, perspectiva îl umple cu încredere; acum privește în prezent; și tocmai aceste cuvinte ale lui, care urmează aici, au fost mereu pentru mine de o valoare deosebită. M-ar fi surprins în mod neplăcut dacă un om în astfel de strâmtorări n-ar fi știut să spună altceva decât cele spuse până acum. Privirea sa în prezentul înconjurător este tocmai cea care îmi descoperă ființa sa; expresia însingurării sale mă aduce aproape de el: „Străduiește-te să vii repede la mine, căci Dima, din dragoste pentru lumea de acum, m-a părăsit și a plecat la Tesalonic. Crescend s-a dus în Galatia, Tit în Dalmatia; numai Luca este cu mine.”

Pavel a fost deci singur, numai cu Luca; el a rămas consecvent. Crescend plecat, Tit plecat, Timotei nu era acolo, Marcu plecat. Toți aceștia erau pe drum în slujbă împăratească, divină; și cu toate că Pavel le simțea lipsa, totuși se gândea la ei cu bucurie. Numai o singură absență îl întrista: „Dima m-a părăsit”, nu în misiune divină, ci „din dragoste pentru lumea de acum”.

---

⁷ O prelegere a dr. *G. Campbell Morgan*, ținută la o conferință din Northfield, din America de Nord. Tradusă de A. von Werthern, născută von Viebahn, preluată din „Heilig dem Herrn”, „publicație săptămânală pentru toată lumea”, a pastorului Ernst Modersohn, din Bad Blankenburg, în Turingia.

Pe Dima îl cunoaștem de mai înainte. La sfârșitul Epistolei către Coloseni, Pavel scrie (probabil din prima întemnițare): „Vă salută Luca, doctorul preaiubit, și Dima”. Deci, a existat o vreme când Dima cu Luca au stat alături de apostol în suferințele sale. În timp ce Pavel încheia scrisoarea către Filimon, l-a amintit din nou pe Dima ca fiind colaboratorul său; și acum a trebuit să scrie: el „din dragoste pentru lumea de acum, m-a părăsit!” Această singură frază scurtă conține o tragedie întreagă; un bărbat, care a trăit în părtășie profundă cu apostolul, atât în slujbă cât și în suferință, l-a părăsit.

Ce spune Pavel? „Dima m-a părăsit.” Dar acesta era numai sfârșitul; ce a fost înainte? „Din dragoste.” Dar nici acesta n-a fost primul lucru; începutul a fost: „pentru lumea de acum”. Pavel ne conduce de la rezultat la cauză: primul lucru a fost: lumea de acum; al doilea a fost: că Dima, cu știință și voință a îndrăgit-o; abia ultimul lucru a fost: că el l-a întors spatele lui Hristos și apostolului Său și a plecat la Tesalonic.

Să urmărim limpede trei lucruri: primul, forța ispititoare: „lumea de acum”; apoi voința care consimte: „din dragoste”; și în sfârșit, separarea finală: „m-a părăsit”.

Nimeni care l-a cunoscut vreodată pe Domnul nostru Isus Hristos și a umblat cu El, nu-L părăsește fără veste. Pe un astfel de om nu-l smulge diavolul printr-un atac deschis și liber de lângă Isus. Spre un asemenea om el își croiește căi tainice. Un astfel de om va fi mereu recidivist întâi în ascunsul inimii, înainte să se ajungă la căderea publică de la credință. – Iau un ziar în mână și citesc – ceea ce ziarul nu poate, firește, să tipărească destul de repede -, că acest sau acel predicator sau cunoscut orator creștin a fost arestat din cauza înșelăciunii sau a căzut într-un păcat vulgar. Cu aceasta știu că cel în cauză, înainte să comită această cădere publică, trebuie deja de mai mult timp să fi evoluat spre aceasta. Glasul ușor al ispitei a fost primul, după aceea a cedat voința și într-o zi se spune deodată: „Dima a plecat!” și dintr-odată lumea descoperă ceea ce Dumnezeu a știut de mult.

Să privim lucrurile mai îndeaproape, spre propria noastră avertizare și păzire.

I. Forța ispititoare

Este un fapt demn de remarcat, că pasajul din Scriptură dat ca text este uneori greșit citat, și anume, cu adaosul: „Dima, din dragoste pentru lumea rea de acum, m-a părăsit”. Pavel n-a folosit deloc cuvântul „rea”. Faptul că într-adevăr este introdus atât de des, stă probabil în aceea, că cei în cauză cred că este un mod de exprimare insuficient: „din dragoste pentru lumea de acum”, că nu exprimă ce a vrut Pavel propriu-zis să spună, că totuși trebuie să fi fost o putere rea evidentă cea care l-a tras pe Dima de lângă Hristos. Totuși nu este așa. Taișul sabiei stă în cuvântul „lumea de acum”.

Dar cum a putut lumea, veacul, să ajungă o ispită pentru Dima?

În primul rând prin înșelăciunea prezenței sale, a realității sale.

În al doilea rând prin înșelăciunea ființei sale, a felului său.

În al treilea rând prin înșelăciunea darurilor sale.

Transpune-te în gânduri înapoi, în Roma de atunci! Gândește-te la Pavel, întemnițatul din Roma, în Roma împărătească, strălucitoare, Roma de pe cele șapte coline ale ei, Roma, stăpâna lumii cunoscute de atunci, Roma care este strălucitoare chiar și în ruinele ei. Ai fost vreodată în forum, ai putut să-ți imaginezi întruchipată măreția și slava cetății în vremea ei înfloritoare? Sub toată strălucirea, ascuns de ochii oamenilor, apostolul se prăpădea în temnițe întunecoase. Și Dima era acolo. El a văzut păgânismul, fastul, măreția, luxul patricienilor, viața veselă, superficialitatea, zâmbetul și desfătarea bogăției. Și ce a văzut, aceea a fost pentru el „lumea de acum”.

Omul din temniță, împreună cu care mergea, a vorbit de multe ori despre o fericire apropiată, viitoare; dar el vedea aici o măreție prezentă, existentă acum. Omul din temniță îl învățase că prezentul merge prin suferință și ocară spre fericirea din viitor, încă nedescoperită, iar aici Dima vedea în jurul lui numai lucruri imediate, numai lucruri palpabile. Dima

cunoștea bine deosebirea dintre ce este vizibil și ce este invizibil, dintre ce este palpabil și ce este intangibil, dintre ce este senzorial și ce este spiritual.

În călătoriile sale cu Pavel a cunoscut multe cetăți, chiar și Tesalonicul, unde a plecat după aceea – căminele aidoma de lux și viață de plăceri. N-a fost în primul rând viața de plăceri, n-a fost joshicia păcatului cetății, ceea ce l-a tras de acolo, ci faptul că el avea aici ceva ce puteau ochii lui să vadă, ce puteau mâinile sale să atingă -, tocmai „lumea de acum”.

Această palpabilitatea a ceea ce este pământesc este aceea care a îndepărtat nenumăratele suflete de la Hristos. Moise a rezistat neclintit ca și când L-ar fi văzut pe Cel nevăzut; dar Dima a iubit ce este prezent, ce este vizibil, ce este aproape, ce este palpabil, aceea despre care credea că poate fi absolut sigur. În minte îl aud vorbind – căci această ispită a lui nu-mi este străină – îl aud spunând: „Îl iubesc pe Pavel, idealurile sale sunt mari -, dar – nu sunt sigur de ele. Toată vorbirea lui despre slava viitoare, despre revenirea lui Isus, care va ridica o Împărăție, este totuși cel puțin nesigură. În schimb Roma – aici totuși știu ce am; aceasta este totuși foarte aproape în jurul meu.” Astfel a cântărit el ce este în prezent față de ce este în viitor, ce este vizibil față de ce este invizibil, ce este pământesc față de ce este ceresc, ce este senzorial – nu în sens josnic – ceea ce place ochiului și urechii, față de ce este spiritual, care poate fi înțeles numai prin credință. Frate, tu îl cunoști pe Dima! El trăiește în apropierea ta. Poate că tu ești Dima! Lumea de acum este ispititoare pentru noi toți!

Examinează robirea ființei sale, comportarea ei! Tot ce a văzut Dima în Roma și în celelalte cetăți, tot ce l-a influențat așa de mult a fost tocmai contrariul a ceea ce l-a învățat Pavel. Pavel a vorbit despre dăruirea de sine, tocmai ceea ce dă valoare vieții, și că trebuie să murim ca să trăim. Dima a văzut în Roma oameni care au domnit în viață nu prin dăruirea de sine, ci prin a se ocupa de ei înșiși. Căci scopul de bază al păcatului este egoismul. Pavel a spus că cea mai înaltă lege a vieții este să „slujești”. El i-a călăuzit pe Dima și pe ceilalți pe urmele Aceluia care a fost cel mai mare când Și-a dezbrăcat haina, când S-a încins și S-a aplecat spre pământ ca să spele picioarele ucenicilor Săi. Dar Dima a văzut în Roma oameni care nu și-au căutat onoarea în a-i sluji pe alții, ci în a-i face pe alții, cât mai mulți posibil, obligați să-i servească. Pavel a învățat că în gestiunea lui Dumnezeu bogăția este inclusă în renunțare; în Roma, legea vieții spunea: să posezi, să dobândești, să înhați, să aduni! – În măsura în care Dima a devenit nesigur de lucrurile nevăzute, el s-a agățat de lucrurile pe care le vedea, a căror înrobire a simțit-o. Ceea ce este prezent i-a spus: Nu fii nebun! Nu vorbi despre dăruirea de sine, mulțumește-te singur și fă ce-ți place! Urmează-ți sentimentele în ceasul prezent, de care ești sigur! Nu aștepta o vreme mai bună de la viitorul necunoscut! Roma i-a spus: Nu fii nebun și să slujești oamenilor, ci lasă-i pe oameni să-ți slujească ei ție. Roma a spus: Nu vorbi despre renunțare! Du-te, apucă ce poți căpăta!

Frați și surori, noi nu locuim departe de Roma. Roma, cea păgână, zace îngropată numai pe jumătate sub cea bisericească, iar Roma bisericească este deja o ruină. În schimb, Roma modernă este iarăși păgână, despărțită de semnul crucii; și ca Roma, așa este și localitatea în care locuiți. Îndoți-vă de realitatea lucrurilor invizibile – râdeți de cei care cred în venirea unui veac încă nedeazăluit, într-o biruință viitoare, și veți cădea sub robirea, sub înșelăciunea a ceea ce este prezent, ca și Dima! Să nu uităm că Dima a fost smuls prin înșelăciunea darurilor pământeste. I-a fost oferită bogăția, i-a fost oferită bucuria, i-a fost oferită libertatea. Și atunci – n-a putut să reziste.

II. Voința care consimte

Dar de ce a mers Dima pe această cale? Întreb de aceea, pentru că, totuși, ceilalți care fuseseră cu Pavel în Roma au văzut și au simțit aceleași ispite, dar nu le-au căzut victime; căci nu vrem să uităm că înșelăciunea lumii de acum este întotdeauna o primejdie pentru credincioși, dar că această primejdie nu trebuie neapărat să biruiască asupra credinței. Dacă credința își tăgăduiește puterea, abia atunci biruința este de partea vrăjmașă. „*Din dragoste*” – aceasta este dezlegarea enigmei; cuvântul grecesc folosit aici nu este „phileo”, ci „agapeo”,

expresia cea mai puternică ce se poate alege pentru „a iubi”. Ea exprimă dragostea care se bazează pe cunoaștere, pe voință.

Cum a ajuns Dima la o asemenea hotărâre de voință? Întâi a comparat; și apoi? Să ne întoarcem iar un pas, ca să înțelegem mai bine toată evoluția. Ce a spus Pavel în privința lui însuși când a scris înainte de sfârșitul său: „nu numai mie, ci și tuturor celor care iubesc arătarea Lui”. Aici este marele contrast. Așează odată oameni care iubesc arătarea lui Isus, în fața unor astfel de oameni care iubesc lumea de acum, și îl vei înțelege mai bine pe Dima și calea lui în declin. Examinează diferența și vei înțelege cum s-a făcut că a ales greșit, că l-a părăsit pe apostol și în plus pe Hristos. Primul pas fatal a fost comparația. „Arătarea Lui” – ce nesigur! Cine dintre noi n-a simțit deja vreodată forța acestui gând ispititor? În funcția noastră, în munca noastră, în dificultățile existente – cât de mare este ispita când satan ne șoptește la ureche: „Domnul tău a promis că vine. Poate nu va veni niciodată; așa cum este, așa va rămâne!” Ce ispită!

Cum a ajuns Dima să înceapă comparația de mai sus? Ce împrejurări determină un suflet să compare arătarea Domnului care va veni, cu veacul de acum?

Petru spune: „dându-vă *toată silința*, adăugați la credința voastră...” și astfel știm că numai credința nu ajunge, numai dacă tot ce este inclus în credința noastră va fi dezvoltat prin silință și efort. Un boboc de floare poate sluji drept comparație. În boboc este inclus tot ce alcătuiește viitoarea floare desăvârșită, ba chiar ce alcătuiește rodul. Tot așa, în credință există deja tot ce constituie o sfințire desăvârșită. Lucrul cel mai înalt care vine din credință, după prezentarea lui Petru, este: *iubirea*. Iubirea este rodul care vine din boboc. Pavel a preluat odată aceeași comparație, în Epistola către Galateni. În timp ce Petru arată aici evoluția de la floarea credinței până la rodul iubirii, Pavel analizează acolo acest rod al iubirii și arată toate componentele ei individuale și valorile: bucurie, pace, îndelungă-răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea.

Oare de ce anume ducea Dima lipsă? De credință? Nu, el a crezut, L-a urmat pe Isus, dar s-a lăsat să ducă lipsă în silință, care desăvârșește credința; el a neglijat darul care era în el; puterile sfinte care locuiau în el prin credință, el nu le-a însuflețit; prin urmare, credința nedevelopată a devenit neroditoare.

Aceasta este istoria evoluției oricărei apostazii. Neglijează să dezvolți și să promovezi cu toată silința aptitudinile credinței, și atunci credința va rămâne o floare neroditoare; și dacă am ajuns până aici, voi compara involuntar ce este vizibil cu ce este invizibil, ce este aproape cu ce este departe, veacul prezent cu arătarea slavei Sale - și credința știrbită va fi înfrântă.

Ce urmează comparației nefericite? Dima a devenit tot mai slab și mai slab în credință, ce era îndepărtat s-a îndepărtat și mai mult; rugăciunea a devenit un efort, studiul Scripturilor a devenit de prisos, ceva care răpește mult timp. De unde poate să vină aceasta, că așa de mulți mărturisesc: Nu mai pot să mă rog cum făceam înainte. Cerul s-a mutat mai departe, nu pot să-L ating pe Dumnezeu, El este departe pentru mine. – Dacă aceasta este așa, frați și surori, atunci am început să facem comparații, după ce ne-am lăsat viața de credință să se știrbească; atunci, la fel de repede cum ceea ce este veșnic pierde din valoare, exact la fel de repede câștigă în puterea de atracție ceea ce este vremelnic, dacă sufletul neglijează credința, singura care aduce aerul veșniciei în ce este pământesc.

Apoi, în sfârșit, dacă ce este aproape și ce este prezent au devenit tot mai apropiate și mai prezente, tot mai vrednice de dorit, atunci voința consimte și înclinațiile sunt întoarse spre ce este pământesc, nu pripit, ci chibzuit! Dacă vrem să înțelegem bine de tot gravitatea pasului pe care l-a făcut Dima, atunci nu trebuie decât să ne gândim la ce le-a scris Pavel odinioară colosenilor, pe când Dima încă mai era la el: „*Gândiți la cele de sus*”, adică puneți-vă înclinațiile în joc pentru ce este sus.

Nimeni să nu admită scuza în lucrurile solemn de serioase ale vieții spirituale, că nu se poate face nimic când iubești ceva! Devotamentul credinței izvorăște din voință, nu din sentimente. „*Gândiți la cele de sus*” – aceasta este porunca. Dar Dima s-a gândit cu hotărârea

voinței la ce este pe pământ; astfel a ajuns în ceasul critic când a declarat deschis că el nu voia să ia asupra sa riscul unei veșnicii nesigure.

III. Despărțirea finală

de Pavel a urmat după aceea. Dima a părăsit temnița și supărările ei; el a ieșit din părtășia puținelor suflete care încă mai iubeau arătarea lui Isus; el i-a părăsit pe: Luca, Crescend, Tihic, Timotei și Tit; el L-a părăsit pe Hristos.

Încotro a luat-o oare? La Tesalonic, în una dintre cele mai însemnate cetăți ale imperiului; Tesalonicul, zidit pe coline, la țărmul mării, protejat de munți; un punct central al comerțului, o adevărată întruchipare a veacului de atunci în bogăția și în idolatria lui. Un Dima va găsi întotdeauna un Tesalonic; cine s-a hotărât odată să pună în joc ce este veșnic pentru ce este prezent, va găsi aceste lucruri din urmă stând prea aproape de mâinile lui. În orice caz, este mai ușor să trăiești în Tesalonic decât în aerul închis al temniței din Roma. –

Să ne apropiem acum, în Numele lui Dumnezeu, de viața noastră personală, lăuntrică. Poate că ceea ce am dezbătut aici are totuși legătură cu tine. – Stai tu împreună cu Luca la Pavel, în părtășia lui Isus Hristos? Iubești tu arătarea Lui? Crezi tu că biruința dreptății, a adevărului și a păcii este o siguranță în El pentru lumea încă întunecată acum? Crezi tu și că ivirea acelei dimineți în care va dispărea orice minciună și adevărul va începe să domnească pentru totdeauna, va fi singura care merită osteneala? Te gândești tu la ce este sus, la lucrurile cerești? Tu, pelerin al credinței, tu, ostaș al lui Isus, L-ai văzut pe El, Cel nevăzut? Atunci te rog cu stăruință: *dă-ți toată silința și adaugă la credința ta virtutea, iar la virtute, cunoștința, iar la cunoștință, înfrânarea, iar la înfrânare, răbdarea, iar la răbdare evlavie, iar la evlavie dragostea frățească, iar la dragostea frățească iubirea.* În părtășia cu un apostol suferind, creștinismul tău nu va rezista mult timp la încercare, numai dacă se va adăuga la credința ta.

Poate că ți-ai recunoscut propria imagine în Dima – ce-i drept, încă nu ești în Tesalonic – așa departe încă n-ai ajuns; dar tu faci totuși deja comparații, întrebi așa de mult! De curând a trebuit să te gândești mult la aceasta, că în fond ar fi totuși avantajos să iei lumea de astăzi așa cum este, în loc să aștepti ceva ce încă n-ai văzut niciodată.

Deci, alege! Și dacă vei alege ce este vizibil, atunci să știi că atât credința, cât și istoria, cât și știința vor fi împotriva ta.

Credința este împotriva ta – aceasta nu are nevoie de nici o explicație; căci în punctul credinței tocmai ai devenit îndoielnic.

Istoria este împotriva ta. Tot ce s-a petrecut spre înălțarea omenirii – mă limitez acum numai la ultimii 1900 de ani -, s-a petrecut numai prin oamenii credinței. Nu am spus exact: oameni care au avut credință în Dumnezeu, dar oameni care au avut credință.

Mazzini a văzut în minte Italia eliberată, pe când oricine mai râdea de această nebunie; dar în definitiv, Italia a devenit liberă numai pentru că cineva a văzut ceva ce alții n-au văzut. Orice faptă dusă la îndeplinire, care a devenit o binecuvântare pentru omenire, a fost întâi numai un vis, un ideal. Cine și-a exprimat visul prea devreme, a trebuit să rabde batjocură pentru aceasta. Și totuși, acești oameni sunt aceia care, vorbind în sens omenesc, au făcut lumea, oameni care au văzut mai departe decât de ce este vizibil; în acest sens este istoria împotriva ta dacă alegi să trăiești în cele vizibile și să le uiți pe cele nevăzute.

Știința este împotriva ta. Dacă aș sta în fața unui auditoriu dintr-o generație anterioară, atunci n-aș fi avut voie să pronunț aceasta în final. Dar astăzi n-o poate tăgădui nimeni. O generație anterioară i-a dat la iveală pe savanții fizicii, care au adus în fața ochilor oamenilor realitățile și puterile până atunci ascunse, dar de mult dezvăluite în creație. Multe lucruri valoroase am moștenit de la ei, pe care a fost construită toată știința noastră. Dar ipotezele și concluziile lor, pe care le-au tras, au fost în cea mai mare parte disprețuite. În schimb, lumea savanților de astăzi ne spune că nu ceea ce se vede este mărginirea, ci că mai există puteri ascunse, pe care încă nu le-a văzut nici un ochi omenesc; nu atomul este ultimul pe care omul trebuie să-l includă, ci puterea necunoscută care a creat atomul. Știința încă nu are curajul să

numească această putere „Dumnezeu”. Într-adevăr, Biblia a mărturisit aceasta din totdeauna direct și liber; bărbații credinței au crezut-o; Avraam a știut-o când a părăsit Ur, din Caldeea, Noe a cunoscut în credință izvorul și originea întregii vieți – *Dumnezeu*. Deci, prietene, chiar și știința de astăzi mărturisește împotriva ta.

Te rog, corectează-ți planurile! Încetează să mai faci comparații! Un mormânt primejdios îl așteaptă pe omul care persistă în aceasta. Doar cunoști legenda despre corabia care s-a apropiat neobservată de o insulă magnetică. Ce mândră a plecat de aici, ce bine construită – dar fără cârmă. Și insula a atras-o din ce în ce mai mult; până când, deodată, fără să se fi auzit nici măcar o singură lovitură de ciocan, s-a sfărâmat în mii de bucăți, fără zgomot, fără explozie, căci forța magnetică a tras afară fiecare nit și fiecare șurub. Aceasta este o alegorie, o poveste, dar plină de adevăr. Înșelăciunea veacului prezent este ca insula magnetică; înainte ca tu să fii devenit conștient de-a binelea, ea trage din tine orice putere de rezistență și de păzire și deodată se spune în tine: Totul este deșertăciune!

Poate citește aceasta cineva care a avut mult succes în afacerea sa, care și-a câștigat în lume o poziție și un prestigiu, *cu pierdere în viața spirituală*. Mai înainte căuta regulat părtașia credincioșilor, treptat a ajuns afară, a făcut comparații și a ales ce este vizibil. Unde ești tu astăzi? În Tesalonic! – Râzi de cele nevăzute!

Unui asemenea om vreau să-i pun în față una sau două întrebări. Nu te enerva! Nu aude nimeni ce te întreb: Spune-mi, omule din Tesalonic, spune-mi: *ești fericit acolo?* Te mulțumește ce ai găsit? Nu te chinuiesc uneori amintirile de mai înainte? Nu există clipe în care ți-ai dori din inimă să fii din nou în temniță la Pavel și să vezi din nou strălucind lumina veșnică?

Dar ce s-a întâmplat în cele din urmă cu Dima? Nimeni nu știe. Eu nu fac parte dintre aceia care, de exemplu, expediază un Dima mereu, imediat, direct în iad. Să lăsăm asemenea oameni acolo unde i-a lăsat Biblia. Eu sunt totuși foarte convins că dacă Dima s-ar fi întors, Domnul l-ar fi primit iar fără nici un reproș. Și la Pavel ar fi fost binevenit. Dar citește odată ce urmează: „Străduiește-te să vii repede la mine ... Ia-l pe Marcu și adu-l cu tine”. Cine era acest Marcu? Un bărbat care îi întorsese și el odată spatele lui Pavel. „Adu-l înapoi!” scrie Pavel.

O, Dima, tu, Dima din Tesalonic, unde nu există nici o privire liberă în veșnicie, nici o biruință și nici o binecuvântare – *Dima, întoarce-te și vei fi primit prietenos!* – Ai plecat potrivit propriei tale alegeri; întoarce-te!

Credeți că Dima a câștigat într-adevăr lumea pe care a iubit-o? Poate un om să câștige și să posede această lume? Poate s-o păstreze? Nu vă supărați pe mine dacă vă aduc aminte că va veni cândva o ultimă zi. Unii oameni se enervează dacă li se vorbește despre moarte. Dar, de fapt, de ce?

A fost odată un împărat care le-a interzis supușilor săi să apară vreodată în fața sa în doliu; el nu voia să i se amintească de moarte. De ce nu? „Boldul morții este păcatul.” Și totuși, există bărbați și femei care nu sunt deloc torturați de teamă la gândul morții. Moartea le este transformată în biruință. Dar tu, Dima, ce ai câștigat tu, de fapt, de la lumea ta de acum, în fața morții? Ce-ți rămâne în mână în ceasul solemn, când vei fi dezbrăcat de ce este supus putrezirii, de ce este muritor? Ce vei lua cu tine în acel loc tainic din care încă nu s-a întors acasă nici un drumeț?

Dacă până astăzi ai oscilat între ce este vizibil și ce este invizibil, - îți spun: Stai! – Fă-ți alegerea în timp ce-ți ridici privirea spre crucea Fiului lui Dumnezeu! Ce a fost crucea aceasta? Prin faptul că El a ales crucea, Isus a ales cele invizibile înaintea celor vizibile, căci El a spus: „Nu vă temeți de cei careucid trupul și, după aceasta, altceva nu mai pot face!” „*După aceasta!*” Da, după aceasta! De fapt, în Tesalonic chiar nu există nici un „după aceasta!”? Dar Hristos spune că acești oameni „după aceasta” nu mai pot face nimic; totuși, acest „după aceasta” este adevărul propriu-zis, realitatea; când Isus a mers pentru noi la lemnul blestemat, Și-a dovedit învățătura cu fapta. El a mers la cruce cu demnitate și liniște

împărătești, netemându-Se de cei care puteau să-I ucidă trupul, dar după aceasta nu mai puteau face nimic. Când apoi și-au săvârșit fapta groaznică de călău și viața Sa era gata să zboare, ce a spus Isus atunci? – Ascultă, tu, omule din Tesalonic: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!”

Crucea este locul revelației a ceea ce este nevăzut. Acolo, acolo fă-ți alegerea!

Mesajul meu este valabil în primul rând pentru asemenea bărbați și femei, care sunt abătuți de la Hristos. Dar apoi și pentru aceia care nu L-au omagiat niciodată. Și voi, - alegeți – vă rog, - ce este nevăzut, ce este spiritual, ce este veșnic, față de ce este vizibil, vremelnic! Binecuvântarea va urma și ea izvorăște din viața veșnică.

Nr. 5 Scrisori ale hughenoților

Deja multe decenii duraseră în Franța prigonirile mărturisitorilor Evangheliei, curseseră râuri de sânge, sute de mii de bărbați și de femei își dăduseră viața pentru credința lor, apoi, în sfârșit, sub regele Henric al IV-lea, Edictul de la Nantes (13 aprilie 1598) le-a asigurat protestanților practicarea liberă a religiei. Totuși, liniștea a fost numai de scurtă durată. În 12 mai 1610, Henric al IV-lea a fost ucis și puțin după aceea a început din nou marea luptă pentru libertatea credinței. Aceasta s-a intensificat sub guvernarea lui Ludovic al XIV-lea (1643-1715), într-o prigonire a protestanților de aproape 30 de ani. Deoarece ademenirile și înduplecările nu aveau efect la mărturisitorii Evangheliei, s-a început revenirea cu forța. Detașamente de trupe, cu călugări în alai, au străbătut provinciile sudice, i-au silit pe localnici la renegarea credinței lor, le-au dărâmat bisericile, au omorât mulți predicatori. Sute de mii de protestanți au fugit în Elveția, în Țările de Jos, în Anglia, în Germania, unde au fost primiți cu brațele deschise. În 23 octombrie 1685, Ludovic a anulat Edictul de la Nantes. Cu aceasta a început o nouă refugiere și în același timp o nouă prigoană îngrozitoare. Din ținutul Nimes, unde încă mai erau foarte numeroși, mii de protestanți s-au mutat în munții Cévennes și au ținut aici în secret serviciile lor divine. Împotriva acestora a fost deschis în 1702 așa-numitul război Cévennes, care a durat până în 1706, cu jertfe și grozăvii mari. În acest an, curtea a renunțat, în sfârșit, la prigoană, silită de războiul de succesiune spaniol, a acordat amnistie și nu i-a mai deranjat pe protestanți în cultul lor.

Franța a pierdut mai mult de un milion dintre cetățenii ei cei mai harnici și mai înstăriți; totuși, cam două milioane au rămas credincioși mărturisirii lor, în ciuda prigoanei.

Liniștea de care s-au bucurat acum protestanții timp de optsprezece ani a promovat din nou ieșirea lor în relief, în mod deosebit în Provence și în Dauphiné. De aceea, în anul 1724, Ludovic al XV-lea a emis un edict dur împotriva lor, la îndemnul iezuiților, care a dus la noi prigoniri și vărsări de sânge, cete de protestanți au fost târâți în închisori. Aceste prigoniri și întemnițarea victimelor a durat până în anul 1768, deci aproape până la vremea Revoluției Franceze.

Din acest cadru istoric sunt luate următoarele imagini date. Fie ca scrisorile comunicate aici să slujească la a-i face conștienți pe credincioșii zilelor de acum, cât de prețios este bunul libertății de credință, pe care îl savurăm. Fie ca privirea asupra prigonirilor fraților noștri francezi și a surorilor noastre franceze din secolele 17 și 18 să ne aducă aminte că toată viața noastră trebuie să fie închinată fără rezerve scumpului nostru Domn. Este o întrebare serioasă dacă într-adevăr tot ce suntem și avem este așezat la picioarele Domnului. Suntem noi supuși și pregătiți să ne jertfim viața, sănătatea, averea, fericirea familiei și poziția de onoare de dragul mărturiei credinței? Majoritatea credincioșilor s-au obișnuit să privească drept teorii în favoarea Scripturii care tratează despre asemenea încercări, a căror înfăptuire practică nu se va apropia de noi. Știm aceasta sigur? Domnul spune precis și limpede de tot: „Cine iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; și cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine” (Matei 10,37). „Dacă vine

cineva la Mine și nu-și urăște tatăl, și mama, și soția, și copiii, și frații, și surorile, și chiar propria sa viață, nu poate fi ucenic al Meu; și oricine nu-și poartă crucea sa și nu vine după Mine nu poate fi ucenic al Meu” (Luca 14,26-27). „Tot așa, oricine dintre voi care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14,33).

Să nu creadă nimeni că: pe mine n-o să mă ajungă asemenea probe! Aceasta numai Domnul o știe. El așteaptă de la ai Săi dăruirea totală față de El, o supunere a inimii și a vieții sub sfânta Sa voință. Dacă putem să-I slujim în pace, feriți de prigoană, să-L laudăm pentru aceasta! Dar și în asemenea zile aparent ușoare, Cuvântul lui Dumnezeu ne spune: „Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurările lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta este slujirea voastră înțeleaptă. Să nu vă conformați veacului acestuia, ci să fiți transformați, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți înțelege care este voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită” (Romani 12,1-2). Cât de serioasă și de profundă este întrebarea: Mi-am așezat eu viața ca o jertfă sfântă, plăcută lui Dumnezeu, pe altarul lui Dumnezeu? Numai aceasta este o slujbă înțeleaptă (logică).

Creștinii rămași fideli credinței lor au fost târați cu cetele într-o temniță îngrozitoare, în turnul „Constance”, la Aigues-Mortes, în sudul Franței. Deja numele, Aigues-Mortes, în românește „apa mortului”, face o aluzie la nenorocirile care stăpâneau în aceste închisori. Deținuții erau băgați într-o închisoare de masă, prin ale cărei ferestre gotice iarna trecea un vânt geros dinspre marea din apropiere, în timp ce vara, exalarea mlaștinilor înconjurătoare generau febre vătămătoare. Timp de decenii au trebuit să sufere aici mulți, până i-a scăpat moartea. Poate că printre deținuți au existat unii care încă nu erau consolidați și în suferințele lor au devenit slabi. Relatarea noastră nu ascunde nici asemenea cazuri. Dar într-adevăr înviorătoare sunt acele mărturii ale majorității, de cele mai multe ori ale femeilor care erau închise⁸, – sigur, aparent nu întotdeauna emanând o stare de spirit veselă, dar totuși o încredere fermă a credinței.

Începem cu scrisoarea pe care un bărbat tânăr, pe nume Giraud, a adresat-o mamei sale în 12 februarie 1687:

Sunt presat să-ți permit ție, foarte scumpa mea mamă, încă o mică privire în viața mea lăuntrică, totuși nu știu când va veni ceasul să pot intra în fericita veșnicie. În prezent suntem amenințați neîncetat cu moartea. Pe tine și pe scumpa mea soră v-a ocrotit în refugiu Dumnezeu în nemărginita Sa milă, și v-a ținut departe de capcanele puse. El a făcut și mai mult: de aceea v-a păzit și v-a purtat în chip așa de minunat în refugiu din patria noastră atât de tristă, atât de profund nefericită, ca acum să puteți să simțiți și să savurați din plin, cu recunoștință, sfânta Sa mângâiere. Ce lucruri mai mari să vă doresc? Nu uitați aceste binecuvântări, aceste dovezi interminabile de har! Rugați-vă ca Domnul să salveze Sionul, rugați-că pentru sârmanii frați care L-au renegat, rugați-vă pentru întemnițații lui Isus Hristos! Până acum ați învins cu onoare; continuați și perseverați până la capăt! Puneți-vă toată încrederea în Domnul și fiți sigure că El vă va da ce vă este necesar pentru viața aceasta și pentru cealaltă. Nu priviți niciodată înapoi, nu vă gândiți la bunurile vremelnice pe care trebuie să le lăsați în urmă; nu faceți ca soția lui Lot! – Sigur, este nevoie de multă putere și mult har ca să lăsăm „eul” nostru cu totul biruit și să rupem toate legăturile delicate care ne leagă atât de intim cu ai noștri. Dar este vorba despre onoarea Domnului, despre mântuirea sufletului nostru, - așa că nu vrem totuși să ezităm nici o clipă ca să mergem bucuroși pe drumul greu al datoriei noastre. Cine nu-L iubește pe Mântuitorul său mai mult decât pe tată, pe mamă, pe soț, pe soție și copii, acela nu poate să fie ucenicul Său. (Apoi urmează în scrisoare câteva comunicări despre tatăl decedat de mult al autorului; apoi se continuă:) ...

---

⁸ Preuate din cartea : Marie Durand, prisonnière à la Tour de Constance (1730-1769) par Daniel Benoit, pasteur. Toulouse 1894. Este folosită și culegerea lui Jurieu: lettres pastorales. Tot ce urmează este luat din „Christlichen Volksboten aus Basel”.

Fericita plecare acasă a tatălui meu m-a întărit și m-a mângâiat. Răbdarea sa, statornicia sa au fost pentru mine un motiv de bucurie sfântă; ele mi-au dăruit convingerea sigură a fericirii sale profunde de acum. Așa că este departe de mine să fiu trist pentru plecarea sa. Mă bucur să plec ca el și să fiu la Hristos, ceea ce ar fi mult mai bine pentru mine. Lacrimi nu vărs; le economisesc pentru starea profund tristă, de deplâns a bisericii noastre, pentru împietrirea ca de moarte a fraților mei, pentru care strig zi și noapte către Domnul. ...”

Aceasta este o astfel de scrisoare de hughenot.

Cu timpul, turnul Constance a fost tot mai mult și mai mult stabilit ca închisoare pentru femei. O abundență mare de istorii vechi mai îmbracă și astăzi zidurile sale, ca o tufă de iederă. Deosebit de simplă și de impresionantă între aceste povestiri este relatarea despre o creștină tânără, nobilă. Fata se numea Susanne de Fontanes și fusese închisă în turn cu trei tovarășe de joacă la fel de nobile. Atunci, bătrâna mamă a tinerei deținute a fost apucată de dor de copilul ei în așa fel, încât n-a mai răbdat să stea acasă; trebuia să audă încă o dată glasul iubitei ei Susanne. Îmbrăcată ca cerșetoare și însoțită de fiica ei mai mare, madame de Rodier, bătrâna mamă, a pornit la drum; ca să nu bată la ochi zbirilor guvernului francez, ea a plecat pe jos de la castelul ei, Anduze, până la îndepărtata Aigues-Mortes. Apoi, când în sfârșit ambele femei au ajuns la turnul Constance, după multe primejdii și oboseală, s-au ascuns acolo lângă zidul acestuia, într-un tufiș nu prea înalt și apoi, când s-a lăsat seara, au cântat cu glas tremurat, adesea întrerupt de plâns, psalmul preferat al tinerei Susanne. De îndată ce au început, au auzit cum dincolo de zidurile închisorii, glasuri solemne cântau psalmul împreună cu ele. Mama era acum sigură că fata ei întemnițată putea să-i audă glasul și a strigat tare în sus, spre turn: Susanne – Susanne! Atunci i-a răspuns un glas înăbușit: Mamă! Și pentru o clipă a apărut la fereastra temniței o față palidă. A fost ultima dată când doamna de Fontanes a auzit glasul fiicei ei și i-a văzut fața.

Firește, este trist acest tablou din cele mai grele vremuri ale prigoanei. Poate că într-o nenorocire și mai adâncă, de un alt fel, într-o nevoie interioară, ne lasă să privim o altă scrisoare aproape din aceeași vreme, din care tipărim aici un pasaj. Scrisoarea nu are nici dată, nici semnătură, dar denotă un scris de mână bărbătesc și este adresată cumnatei autorului. Ea sună așa:

Și acum, scumpa mea cumnată, lasă-te cu totul în mâna Domnului nostru. Spune-I cuvintele fiului pierdut din pildă: Nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul Tău, căci am preferat libertatea acestei lumi în loc de ocară Ta și suferințele pe care ai vrut să mi le trimiți. Dar, Doamne, îmi mărturisesc slăbiciunea și Te rog din toată inima pentru iertare. Vreau acum să spun vesel împreună cu Pavel: Merg acum la Ierusalim, unde mă așteaptă lanțuri și necazuri. – Acesta este felul de a gândi pe care vreau să ți-l doresc....

În viața prea bogată în lipsuri și nevoi a deținuților din turnul Constance a căzut o rază de lumină vie, când în vara lui 1730 a fost adusă ca deținută o fată tânără, de-abia de cincisprezece ani. Copilul se numea Marie Durand. În timpul celor 38 de ani de detenție, ea a adresat rudelor și prietenilor ei un număr mare de scrisori, cu o veritabilă manie franțuzească de a scrie, al căror conținut ne informează într-un mod plin de viață despre viața și gândirea hughenoților.

Marie s-a născut pe la anul 1715, în Le Bouchet (nu departe de valea inferioară a Ronului), ca fiică a unui secretar comunal, Etienne Durand. Tatăl ei era protestant și în credința sa era un bărbat vesel. Astăzi încă mai este păstrată casa familială, cu sala sa de la parter, a cărei podoabă era un cămin uriaș care purta inscripția:

Lové soyt Dieu

1606

(Lăudat fie Dumnezeu!) Cercul familiei era mic. Despre mama lui Marie nu auzim nimic, în schimb, mai mult despre fratele mai mare cu cincisprezece ani, Pierre, care și-a făcut studiile de drept în Privas. Copilăria fetei a decurs liniștită, sub educația prietenoasă a tatălui. Marie a obținut o instruire într-un cerc mic-burghez, neobișnuită pe vremea aceea; ea învăța

bine, mai mult să scrie îngrijit și chiar să exprime gânduri complicate în cuvinte. – Prigonirile hughenotilor au slăbit în deceniul al doilea al secolului al optsprezecelea, peste tot se răsufla ușurat și se credea că tolerarea tăcută a serviciilor divine evanghelice ar fi sigură. În anul 1718, tatăl Durand și-a deschis casa pentru adunări religioase, pe care fiul, Pierre – pe atunci încă student – obișnuia să le conducă. La început totul a decurs netulburat; dar într-o seară, în anul 1719, casa a fost înconjurată de jandarmeria regală, cei adunați s-au împrăștiat și predicatorul, tocmai tânărul Pierre, a fugit în pădurea de castani din apropiere. În furia lor, pentru că nu l-au găsit pe răufăcătorul principal, au făcut totul zob în casa lui Durand. Cu această seară de ianuarie au început necazurile de mai bine de patruzeci ani ale familiei Durand. Toate serviciile divine publice au fost strict interzise populației evanghelice. Fiul, Pierre Durand, pe atunci încă o fire temătoare, credea că nu-și poate împlini chemarea ca predicator decât în străinătate și a plecat la Geneva să găsească un loc. Prigoana a avut forme ceva mai umane față de perioada anterioară, prin aceea că hughenotii n-au fost împiedicați să plece din țară, cu condiția renunțării la avutul lor. Dar atunci a apărut venerabila figură patriarhală a bătrânului „predicator al deșertului”, Roger; el privea cu vedere profetică înainte, că tânărul Pierre va fi o mare binecuvântare pentru „creștinii împrăștiați”; el l-a avertizat insistent pe tânărul de nouăsprezece ani să se sustragă unei chemări divine aparente. Pierre a ascultat acest glas; el a renunțat la onoarea care-l chema sigur în Geneva și „a rămas neclintit lângă Cel care este nevăzut, ca și când L-ar fi văzut”. El a devenit acel predicator curajos, tare în credință, care a disprețuit toate primejdiile când a putut să întărească și să ridice cu propovăduirea sa poporul credincios adesea slab al patriei sale. În anul 1724 a urmat un decret regal care punea în vedere tuturor predicatorilor evanghelici moartea de mâna călăului, dacă sunt surprinși la conducerea adunărilor religioase. Simpla participare la aceste adunări era amenințată cu „închisoare pentru totdeauna”. La sinodul din 17 mai 1726, Pierre Durand a fost ordinar de către trei învățători evanghelici, prin punerea mâinilor, ca „predicator al deșertului” și un an mai târziu el s-a căsătorit cu fiica notarului, Anna Rouvier. Pentru el începea acum viața rătăcitoare a predicatorului deșertului; au urmat ani în care a fost hăituit ca un vânat și pe ai săi a putut să-i vadă numai câte o clipă. El a devenit învățătorul întregii provincii. Ba stătea în nord, ba în sud, odată predica în pustiul din Cévennes, apoi era din nou văzut apărând în zarva unui mare oraș, unde un bolnav trimisese după el; mereu rămânea același, un om care radia dragostea lui Hristos și pe lângă aceasta era umplut de un umor cu adevărat înșorit. Dar zbirii guvernului nu se odihneau; guvernatorul provinciei pusese un preț pe capul său și Pierre era supravegheat și urmărit pas cu pas.

Până atunci, familia sa – tatăl și sora – rămăseseră cruțați. Marie Durand crescuse și devenise o fată tânără, ale cărei inteligență, putere de voință și curaj al credinței făceau din ea un sprijin pentru tatăl care îmbătrânea. Din 1730, cu toate că abia avea cincisprezece ani, a fost logodită cu Matthieu Sere, un protestant cu aceleași concepții. Atunci a venit nenorocirea. Pentru că jandarmeria, în ciuda tuturor ostentelilor, n-a putut să pună mâna pe frate, Pierre, s-a servit de mijlocul groaznic de a-l aresta pe tată, Etienne Durand; el a fost dus în arest, în castelul puternic, Brescou, ca ostatic pentru fiul fugat. Puțin după aceea a fost prins și logodnicul lui Marie și dus în arest tot în Brescou. În 28 iunie 1730, zbirii au pătruns din nou în casa familiei Durand; de data aceasta a fost Marie, fata de cincisprezece ani, cea care a fost arestată și puțin după aceea a fost dusă fără sentință în închisoarea pentru femei, în turnul Constance. Tânăra soție a fratelui, Pierre, încă liberă ca prin minune, plecase din țară, la Lausanne.

Aici este inserat următorul schimb de scrisori.

Când tânăra Marie Durand a fost predată în turnul Constance, a găsit acolo aproximativ zece tovarășe de soartă. Una dintre ele născuse puțin mai înainte un copilăș, al cărui botez constituia un eveniment în viața monotonă a deținutelor. Preotul catolic de la Aigues-Mortes a efectuat ceremonia. Nași au fost căpitanul trupelor de ocupație și soția unui maior. O scrisorică adresată tinerei mame, pe care tatăl o trimisese pentru ziua botezului, a fost dată din

mână în mână; era simplă și foarte scurtă; dar ea a umplut-o totuși pe mamă de o bucurie melancolică; o inserăm aici:

Foarte scumpa mea soție,

Tocmai am primit scrisoarea ta și aș vrea să fiu destul de învățat ca să-ți exprim cât de fericit mă face că tu și copilașul nostru sunteți bine. Eu am zăcut bolnav cincisprezece zile, dar acum - mulțumesc Domnului – mă simt mai bine și pot să lucrez puțin. Nu mai sunt la Isoire, ci la Albesa. Tu mă rogi pentru ceva bani, scumpa mea. Am încercat la toți prietenii noștri, dar nici unul nu mi-a putut împrumuta ceva. Vezi, tocmai aceasta este ceea ce m-a îmbolnăvit, așa de bolnav, încât am crezut că v-a trebui să mor. Așa că astăzi nu pot să-ți trimit nimic, nici mult, nici puțin. Nu-i așa, vom pune și această grijă, ca pe toate, în mâna Domnului nostru. El este bogat și ne va da ce avem nevoie, dacă este voia Sa. Mai există puțină mătase pe care tocmai o terminaseși de țesut când ai fost luată la închisoare. Vreau să trimit această mătase domnului Cam...; poate îmi dă bani pe ea.

Te iubesc așa de mult, scumpa mea soție și mi-e neîncetat dor de tine. Credinciosul tău soț,
Barthelemy Maurand.

Circulația epistolară cu lumea exterioară era, de fapt, interzisă deținuților, dar era tolerat în tăcere faptul că zilnic un băiat din Aigues-Mortes se furișea lângă turn, la piciorul căruia exista un semn stabilit. Atunci era lăsat jos un coș pe un scripete, păstrat și astăzi, care conținea scrisorile scrise de către deținuți și, după ce trimisul l-a golit, trebuia să slujească la transportul scrisorilor adresate deținuților. În felul acesta a obținut Marie Durand, în 19 septembrie 1730, aproape un trimestru după arestarea ei, prima scrisoare a tatălui ei, care era în arest în fortăreața Brescou, ca ostatic pentru fiul proscris. Scrisoarea suna așa:

Fiica mea,

Domnul nostru a îngăduit ca eu să trebuiască să trec din primele zile ale copilăriei mele prin suferințe și încercări de tot felul. Aceste suferințe încă n-au luat sfârșit, ci se înmulțesc din zi în zi. Dar cu toate acestea nu pot decât să-I mulțumesc Domnului, căci niciodată, chiar niciodată nu m-a lăsat fără mângâiere. Încrederea mea în El nu este distrusă. Nici eu, nici familia mea n-a trebuit să ducem vreodată lipsă, în toată nenorocirea noastră.

Îți scriu aceasta, scumpa mea, ca nici tu să nu fii tristă sau descurajată. Dimpotrivă, bucură-te de Domnul tău, cântă-I în inimă și tare, cu rugăciunea ta sau cu psalmi și cântări! Fă aceasta în fiecare ceas, ba chiar în fiecare clipă. Atunci Domnul poate să-ți dea putere și curaj ca să suporti și să biruiști toate încercările, atunci poți să spui împreună cu David: „Trebuie să sufăr aceasta, de aceea mă voi gândi la minunile Tale dinainte”. Nu trebuie să privești așa de mult în urmă după zilele fericite pe care le-ai trăit odinioară; gândește-te numai la fratele tău, Pierre! Și el a lăsat totul, soție și copii, ca să lucreze pentru Domnul său. Tu știi că nu mai are voie deloc să se arate public - și totuși nu și-a pierdut curajul și încrederea. Fă ca el și fii copilul meu curajos! Dumnezeu ți-a dăruit mare har, prin aceea că te-a făcut să găsești în închisoare două surori așa de dragi, ca doamnele de Traverse și de Boutières, ca să nu mai vorbim despre celelalte multe. Recomandă-ne și pe noi, pe logodnicul tău și pe mine, mijlocirii lor. Și noi ne rugăm pentru voi; ne rugăm și pentru vrăjmașii noștri. Domnul să le dea har ca să-și înțeleagă nedreptatea! Nu nedreptatea pe care ne-au făcut-o nouă, ci una mult mai mare pe care și-o pricinuiesc lor înșiși.

Am răspuns la scrisorica pe care mi-ai scris-o în martie trecut, încă înainte de întemnițarea ta; se pare că n-ai primit răspunsul meu; probabil s-a pierdut și scurtul cuvânt de mângâiere pe care ți l-am adresat în iulie, imediat după arestarea ta. I-am scris vecinului Boursarie; el va vedea de casa și de lucrurile noastre.

Logodnicului tău îi merge bine; el doarme la mine, în camera mea, într-un pat destul de bun. Lui, ca și mie, să ne dea Domnul încredere și înțelepciune! Încă o dată, scumpul meu copil, fii răbdător.

Rămân devotatul tău tată, Durand.

În această scrisoare era un bilețel pe care Matthieu Serre, logodnicul lui Marie, îl adresa tinerei sale logodnice. El suna după cum urmează:

Scumpa și mica mea logodnică,

Îți scriu ca să-ți spun că te iubesc și te respect și că sunt profund întristat din cauza despărțirii noastre și a depărtării tale. Mult timp n-am putut nici să mănânc, nici să beau – de dorul tău. Precis m-aș fi îmbolnăvit, dacă scumpul meu viitor socru nu m-ar fi îmbărbătat din nou prin scumpa sa prezență, dacă n-ar fi înviorat din nou nădejdea de a te putea vedea iarăși cândva. Cât mă înduioșează grija și dragostea cu care ne înconjoară pe noi, pe tine și pe mine! Facă Domnul ca și tu să găsești un asemenea mângâietor! Nu pot decât să aștept suspinând și cu dor clipa când vom fi din nou împreună. Fidelul tău, Serre.

P. S: Încă o rugămintă, draga mea, inimioară dulce, recomandă-mă domnișoarei de la Chabannerie și celorlalte doamne cu care ești închisă în turnul Constance. Te rog, în numele a tot ce ne este scump, mângâie-mă curând cu un răspuns, spune-mi dacă ai cumva nevoie de ceva. Pe domnișoara de la Chabannerie am rugat-o să te ia sub protecția ei și să te mângâie; privește-o ca pe mama ta!

* * *

Oricât de serios, ba chiar oricât de sfânt ar fi fost motivul care le-a adus laolaltă pe deținute, între zidurile închisorii totuși nu guverna întotdeauna – greu de crezut – armonie absolută. De multe ori se agita sângele francez sprinten, erau cuvinte dure, ceartă. Multe dintre deținute deveniseră cătrânite în afară de aceasta, prin suferința lungă. Nici aceste laturi întunecoase nu trebuie să le lăsăm neamintite, chiar dacă ar fi numai pentru a le prezenta pe deținutele rămase vesele și neclintite, într-o lumină cu atât mai strălucitoare. Aceste stări de întristare nu-i rămăseseră necunoscute „predicatorului deșertului” (cu: „pasteur du désert” – predicatorul deșertului – își caracterizau profesiunea frații care slujeau cu Cuvântul adunărilor strâmtorate); ei au adresat deținutelor următoarea scrisoare puțin înainte de sosirea lui Marie Durand:

Scumpele mele surori,

Să credeți aceasta, că suferințele unui credincios trebuie să fie pentru el o filă de glorie, o biruință; în plus, ele îi procură un mare avantaj pentru creșterea sa lăuntrică: suferințele ne transformă în chipul Mântuitorului, a Cărui viață pământească n-a fost altceva decât un lanț lung de suferințe. Încercările noastre au și o putere păzitoare, ne cruță de foarte multe ispite la care am fi expuși pe un drum neted, fără spini. Fără suferințe, noi rămânem și fără mângâiere; abia prin suferință obținem biruința și ne găsim fericirea. Deci, purtați suferințele cu răbdare. Smeriți-vă cu bucurie sub voința Domnului, gândiți-vă că voi stați aici jos ca să proslăviți prin umblarea voastră pe marele nostru Domn și ca să zidiți Biserica Sa; - aceasta face parte din datoriile slujitorilor devotați ai Mântuitorului nostru. Întotdeauna trebuie să vă păstrați aceasta sub ochi, iubite surori: voi sunteți prigonite din cauza dreptății; dar cu toate acestea, prin neloialitate puteți să pierdeți marile făgăduințe date pentru aceasta. ...

Autorul scrisorii analizează acum în detaliu cearta iscată între femei și apoi continuă:

Știți bine că și la noi a ajuns vestea că la voi nu este totul așa cum ar trebui. Cu aceasta ați pricinuit o mare supărare potrivnicilor Bisericii noastre și i-ați întristat pe aceia care supraveghează neîntrerupt situația voastră și care doresc așa de mult să vă ajute în nevoile și în suferințele voastre. În Numele lui Dumnezeu vă strig, dragi surori, așa nu poate merge mai departe! Îndepărtați acest duh al discordiei! Una să poarte slăbiciunile celorlalte! Păziți-vă ca din cauza unui nimic, a unui lucru mărunț, a unui cuvânt neprietenos să tulburați legătura cu Domnul și pacea sufletelor voastre. Ocupați-vă cu lucruri bune, sfinte! Hrăniți-vă inimile cu Cuvântul lui Dumnezeu! Nu vă lăsați ademenite de năluciri care se dizolvă așa de repede într-un nimic! Numai Cuvântul lui Dumnezeu ne poate face înțelepți și pricepuți în orice lucrare bună.

Dumnezeul păcii să fie cu voi! Duhul oricărei mângâieri să se reverse din belșug asupra voastră! Ne rugăm lui Dumnezeu ca El să vă scurteze suferința și să vă dea cândva pentru aceasta cununa vieții veșnice! Amin!

În mijlocul acestui necaz care stăpânea în turnul de la Aigues-Mortes fusese așezată tânăra Marie Durand, pe atunci încă aproape un copil. Pe un ton liniștit i-a descris tatălui ei impresia neliniștitoare pe care au făcut-o asupra ei supărarea și rachiuna reciprocă a fețelor parcă împietrite ale celor închise împreună cu ea. Îndată ce poarta grea a temniței s-a închis în urma ei, a căzut în genunchi și l-a rugat pe Domnul pentru părtășia Sa deosebită în timpul care va veni; pe atunci mai credea că este închisă pentru câteva zile sau cel mult săptămâni, - nu bănuia că va trebui să rămână în temniță treizeci și opt de ani lungi.

Închisoarea consta din două săli circulare, situate una deasupra celeilalte; în mijloc era vatra și dedesubt se afla o deschizătură largă, în care era montată o scară abruptă, ca să lege spațiul de sus cu cel de jos; paturile deținutelor atingeau cu căpătâiul lor peretele rotund, înconjurător, și se întindeau spre sală. Așa ne putem imagina locul activității viitoare a lui Marie Durand. Într-adevăr, putem vorbi despre o activitate, căci imediat după apariție ei, tânăra fata s-a făcut utilă. Ea le-a făcut celor sărmâne, atât de bine cât a putut, mici servicii de dragoste, le-a mângâiat, s-a rugat împreună cu ele, s-a îngrijit de corespondența lor și curând a devenit îngerul turnului Constance; o influență liniștită, remarcabilă se revărsa de la acest înger asupra tuturor sufletelor împietrite. „Predicatorii deșertului” n-au mai avut în viitor nici un prilej să îndemne la armonie. Este impresionant să observăm cum Marie Durand a putut să se consoleze de pierderea tatălui, a fratelui și a logodnicului în noul ei cerc de activitate; datoria ei de acum, să poată sluji tovarășelor de captivitate ca slujnică, prietenă, ba chiar ca mamă spirituală, părea că o satisface pe deplin, ba chiar o face fericită.

Ce se petrecea între timp în lumea de afară între tovarășii de credință, se afla în turnul Constance de cele mai multe ori după un timp scurt prin legăturile poștale deja descrise. Și soacra predicatorului Pierre Durand, fratele lui Marie, știa să povestească multe. Bătrâna doamnă fusese adusă în turn ca ostatic, unde ea, prin personalitatea ei, n-a fost un adaos îmbucurător pentru deținute. Un caracter dur, mereu nemulțumit, indispus, ea văzuse deja cu foarte mare neplăcere relația fiicei ei cu Pierre Durand, predicatorul deșertului. Atunci când a venit nenorocirea, că ginerele a fost proscris, că fiica a trebuit să fugă la Lausanne și în cele din urmă chiar ea a ajuns în temniță, cu toate că ea se comporta extrem de indiferent față de mărturia credinței, ea a fost aproape înspăimântată de soarta ei și se epuiza neîncetat în plângeri dure despre Pierre Durand, care fusese steaua ei rea. Odată cu bătrâna doamnă irascibilă, lui Marie Durand i-a revenit o nouă misiune grea; dar în cele din urmă s-a înmuiat și această inimă dură; moartea de martir a ginerelui i-a făcut o impresie profundă și i-a îndreptat privirea, pentru timpul cu suferințele și cu dezamăgirile ei, asupra mării veșnicii.

Pierre Durand a trăit pentru profesiunea de predicator până în 1732, cu un curaj demn de admirat și cu mare credincioșie. Scrisorile pe care i le-a scris soției sale care era departe, care trăia în Elveția, vorbesc mai puțin despre suferințele perioadei de prigonire, ci sunt expresia voioasei sale încrederi a credinței. Soția predicatorului se pare că a fost o fire simplă, anostă, care n-a înțeles niciodată prea bine geniul soțului ei. Scrisorile ei vorbesc de cele mai multe ori despre lucruri exterioare, practice, despre nevoile copiilor pe care îi lăsase în urmă, în Franța, despre vreme, despre planuri de călătorie și așa mai departe. Pierre Durand și-a dat osteneala să păstreze răspunsurile sale, atât cât a fost posibil, la nivelul spiritual al soției. În ianuarie 1732, de exemplu, a putut să-i povestească:

„... În 24 ale acestei luni am vizitat-o, în sfârșit, pe micuța noastră fetiță și pe drumul într-acolo am fost așa de fericit s-o întâlnesc pe nașa ei, care voia și ea s-o viziteze; așa că am călătorit împreună. Și ție ți-ar fi făcut micuța multă plăcere. Ea a tăifăsuțit ca un papagal și a început deja să facă pași mici. ... Apoi, seara, am fost la scumpul nostru fiu, căruia îi merge și mai bine decât surioarei, pe cât posibil. - Ținutul este foarte înzăpezit, pe alocuri zăpada este înaltă de trei palme; acesta este și motivul pentru care nu pot deocamdată să călătoresc în

munții din Dauphiné. Domnul este Cel care a făcut să fie așa; prin harul Său se petrece totul așa cum se petrece. Acum, rămâi cu bine, copil drag! Nu pot să-ți exprim cât de scumpă ești inimii mele. Încă o dată: rămâi cu bine! Domnul să te binecuvânteze! El să-mi dea curând fericirea de a te îmbrățișa! Mi-e dor de tine. N-am scris nimic despre sănătatea mea; nu mă pot plânge de ea. Dar tu, cum petreci această iarnă grea? Nu-ți lipsește într-adevăr nimic? Ai haine călduroase? Primești suficientă mâncare? Spune-mi în scrisoarea următoare. Bani nu-ți trimit astăzi; a trebuit să cheltuiesc totul pentru pensiunea copiilor noștri. Nu-ți fie teamă pentru băiatul nostru; este gras ca un sac cu făină și doarme bine. Facă Domnul ca în viața de mai târziu să nu devină un bleg, ci un bărbat onest, curajos!”

Câteva zile mai târziu, Pierre Durand ședea pe devotatul său cal, un cal negru; era în drum spre orașelul Vernoux, pe al cărui pod voia să traverseze Ronul ca să propovăduiască Evanghelia în estul țării. Era ora zece seara când după un călărit lung prin zăpadă și gheață a făcut o oprire la mare înălțime deasupra Ronului și a descălecat, ca să coboare pe jos panta spre râu, printr-o pădurice golașă de castani. Îi rămăsese necunoscut faptul că deja de multe zile era supravegheat și urmărit în tăcere de poterașii guvernatorului. Acum s-au apropiat de el trei bărbați în uniforma jandarmeriei regale și l-au dus la ofițerul care stătea în apropiere, care l-a întrebat politicos dacă el este domnul Durand. „Da, domnul meu, eu sunt; acum știu și că mi-a venit ceasul ca să intru, din lumea aceasta, în casa de sus a Tatălui”, a fost răspunsul lui Durand. I-au fost controlate lucrurile din șa și în afară de o scrisorică scurtă către soția sa au găsit numai o Biblie, câteva lucrări teologice și câteva certificate de căsătorie încă necompletate. După aceea, prizonierul, condus de soldați cu respectarea tuturor regulilor de politețe, a fost dus la Vernoux, care era în apropiere, unde a înnoptat; în ziua următoare a fost dus mai departe, la Tournon. Aici a scris Durand în grabă următorul bilet:

...Acum s-a isprăvit alergarea mea. Cu ajutorul Domnului voi putea în curând să pecetluiesc cu sângele meu mesajul pe care l-am predicat. Rugați-L toți pe Domnul ca El să nu-mi treacă la socoteală păcatele, să mă sfințească prin Duhul Său, să mă poarte și să mă sprijine în încercările pe care le văd venind. Îl laud că și acum pot să mărturisesc pentru El. El mi-a dat puterea să pot mărturisi public cine și ce sunt prin harul Său. Numai în dragostea Sa vreau să stau în ultimul meu ceas. Acum vă predau lui Dumnezeu și harului Cuvântului Său. Gândiți-vă la sărmana mea soție și la scumpii mei copii mici, care în curând vor fi orfani.

Omitem mersul procesului, care a fost judecat la Montpellier și s-a încheiat în 22 aprilie cu condamnarea la moarte a lui Durand. Acuzația n-a fost îndreptată împotriva mărturisirii religioase a lui Durand, ci numai împotriva „demersului său samavolnic, care primejduiește liniștea și ordinea bisericii și a statului”; delictul lui a fost că a făcut independent botezuri și a încheiat căsnicii. Evident că în aceasta era o intenție inteligentă a judecătorilor: nu voiau să-l eticheteze ca martir pe predicator, nu voiau să-i lase pe credincioși să se bucure de aceasta; - în schimb, ca un instigator la tulburări, condamnat la moarte, nu apărea în aureola mărturisitorului.

Când a fost anunțată condamnarea la moarte, Durand a strigat: „Îl laud pe marele meu Domn! El m-a inundat pur și simplu cu har și acum mă cheamă la fericirea veșnică.” Ca unică favoare pe care putea s-o ceară de la judecătorii săi potrivit unui obicei vechi, el a numit eliberarea tatălui său, a soacrei sale și a tinerei sale surori. În drum spre spânzurătoare a cântat Psalmul 51 cu un glas atât de puternic, încât a răsunat mai tare decât bătaia tobei escortei de acoperire.

* * *

Tribunalul n-a dat curs ultimelor rugăminți ale martirului. Marie Durand a rămas în temniță; a rămas acolo până în al 53-lea an al vieții sale. Fratele fusese executat, pe logodnic îl pierduse; bătrânul tată murise; chiar și văduva lui Durand, cu flăcăiașul ei, și-au găsit sfârșitul departe de patrie. Singurul scop al vieții lui Marie era acum creșterea nepoate ei, fetița lui

Pierre Durand. Copilul trăia în Lausanne, în condiții sărăcicioase și era în paza unei curajoase familii franceze de meșteșugari. Timp de două decenii, mătușa a adresat acestei fete un șir lung de scrisori, care, făcând abstracție de conținutul lor plăcut, înviorător, ar putea sta ca exemple clasice ale artei epistolare franceze. Astfel i-a putut scrie copilului:

...Gândește-te că și noi avem acum o fetiță la noi în temniță; are doisprezece ani și este ca și tine, fetița unui martir. Ea este așa de modestă și așa de nostimă, încât a devenit odorul nostru, al tuturor. De câte ori nu aud exclamând: „Ah, scumpul copil, se simte că este a domnișoarei Durand, care s-a îngrijit de ea!” Și pe mine mă iubește așa de mult, de parcă aș fi propria ei mămică; dacă aș putea numai puțin să-ți dovedesc și ție dragostea mea, fetița mea! Te-aș mângâia pe obraji și apoi, - ce ai face tu? – ai face un salt puternic, mi-ai sări de gât și m-ai îmbrățișa, exact așa cum face micuța noastră. Nu-i așa? Dar pe lângă aceasta te-aș și crește ca măicuța ta, te-aș și pedepsi, dacă ar fi nevoie. Să dea Domnul să fim în curând împreună, fii cuminte și răbdătoare, ai grijă să nu se spună despre tine. „Ea disprețuiește mustrarea Celui Atotputernic”. Citește des Scriptura; ea îți arată calea păcii. Gândește-te puțin și la fericitul tău tată, cum l-au iubit toți.

Dintr-o altă scrisoare:

Azi s-a dat zvonul că și infractorii au fost puși în libertate prin grațierea regelui; atunci și noi putem să sperăm că în curând vom ieși din temniță. Ne rugăm mult pentru eliberarea noastră. Dar încă nu se aude nici un cuvânt. Însă nu fii tristă, puiul mamei! Firește că timpul trece încet și din fire suntem toți foarte nerăbdători, tot mereu carnea noastră se revoltă față de cârmuirile întunecoase. Dar noi vrem să omorâm și asemenea porniri, vrem să facem parte dintre aceia care „iau Împărăția cerurilor cu năvală”. Numai după Împărăția cerurilor, numai după ea să năzuim; atunci toate celelalte ni se vor da pe deasupra. Nouă ne place să mergem pe propriile noastre căi; dar să renunțăm la ele și să pornim pe calea Domnului nostru. Mereu a mângâiat Domnul Sionul lovit; El Se va îndura și de noi, dacă-L rugăm pentru aceasta. Și pentru noi vor veni zile luminoase, vesele: cum ne vom îmbrățișa și ne vom bucura atunci! Singura mea dorință pe pământ este aceasta: să-mi văd copilul, pe care îl iubesc mult, mult mai mult decât pe mine însămi. ...

...Tu spui, scumpa mea, că scrisorile mele ar fi așa de frumoase, așa de „pline de imaginație”; ele nu sunt așa. Eu doar îmi vărs inima plină în ele; niciodată nu m-am gândit la aceasta sau chiar să-mi fac vreo ciornă. Numai să nu mă tămâiezi! Sigur îmi dăunezi cu elogiile tale; mă faci vanitoasă. – Da, este adevărat: am fericirea să fiu iubită și să nu fiu urâtă de nimeni. Dar este acesta un merit? Nu, este numai harul Domnului meu; El mi l-a dăruit, ca să mă mângâie pentru amărăciunile mele. ...

Despre soarta lui Marie Durand nu se știe mult în continuare: în anul 1762, tribunalul din Toulouse l-a condamnat la moarte și l-a executat pe negustorul evanghelic, Jean Calas, ca ucigaș al fiului său. Curând după aceea, prin eforturile lui Voltaire, a ajuns la lumina zilei nevinovăția celui executat; asasinatul judiciar a fost prezentat tuturor drept fanaticism religios al catolicilor și toată Europa evanghelică a început să se intereseze de hughenotii francezi. Cu aceasta, prigonirile din Franța au încetat; temnițele s-au deschis treptat, una după alta; la sfârșitul lui martie 1768 și-au găsit libertatea și deținutele de la Aigues-Mortres, împreună cu Marie Durand.

Dar tăria fizică a curajoasei martore a fost frântă în urma celor 38 de ani de închisoare. Ea s-a retras cu o mică pensie în casa tatălui ei, la Le Bouchet. În vara lui 1776 a putut pleca acasă, pentru a vedea ce a crezut.

Nr. 6 Rechemat de Stăpân

„A venit Învățătorul și te cheamă.” (Ioan 11,28)

Din mijlocul binecuvântatei sale munci zilnice de pe pământ, Dumnezeu l-a chemat acasă pe fratele nostru, inspectorul silvic Eberhard von Rothkirch und Pathen, în 15 decembrie 1911, la ora 10⁴⁵ dimineața, în al 60-lea an al vieții sale. A adormit după două zile în care nu s-a simțit bine, când nu s-a așteptat nimeni, în fotoliul său, în acea cameră care a constituit mai bine de două decenii modestul său cămin. Pentru mulți oameni, încăperea aceasta a devenit locul nașterii noii lor vieți, locul unde ei au avut prima întâlnire cu Isus, Fiul prezent al lui Dumnezeu.

~~~~~

Bătălia de la Sedan era pe sfârșite în după-amiaza de 1 septembrie 1870, când în ultimele lupte din dumbrava de la Garennes, sublocotenentul din batalionul 5 vânători, Eberhard von Rothkirch, a fost grav rănit de o împușcătură sub rotula dreaptă. În ziua următoare a fost adăpostit într-o căsuță din satul Floing; câteva zile mai târziu s-a instalat cangrena la piciorul rănit. Tatăl venise între timp de acasă; în prezența sa a fost amputat piciorul din articulația genunchiului. Au urmat luni de suferință grea. Și după ce fusese dus cu bine acasă, în îndepărtata casă părintească, viața rănitului, care slăbise încât era piele și os, a mai fost încă mult timp în primejdie. A fost necesară încă o operație – abia apoi a început însănătoșirea. Dar, surprinzător! – În timp ce părinții vedeau cu îngrijorare temătoare moartea stând aproape de patul iubitului lor fiu, el însuși nu se preocupa niciodată cu veșnicia și cu moartea. Întrebarea: ce se va întâmpla cu el dacă va pleca în veșnicie, nu-l atingea deloc. Era un copil al lumii. Păcatele lui nu-l apăsau, cu toate că el n-a negat că viața sa includea multe păcate. El nu avea deloc inclinații să se gândească la lucruri de felul acesta. I-a plăcut lui Dumnezeu să mențină această viață. Eberhard von Rothkirch s-a însănătoșit; între timp, înaintat în grad de ofițer, a participat cu bucuria inimii la intrarea victorioasă a trupelor sale, la 2 iunie 1871, stând încă în căruță, firește. Mai târziu, un picior artificial a înlocuit piciorul tăiat. Viața și-a căpătat din nou farmecul deplin; puterea revenită și noul drum deschis în disciplina forestieră au dat vieții sale o nouă țintă și o speranță nouă. Așa părea, ca și când această viață s-ar consuma în lucrurile pământești, pentru ținte și dorințe pământești. Au trecut anii. Atunci drumul său l-a dus în contact personal cu creștini vii. Era în vremea când în Berlin a fost înființată Uniunea Creștină a bărbaților tineri. El a cunoscut oameni care știau ceva mai bun decât: serviciu, onoare, bani, distracție. Înțelepciunea și dragostea lui Dumnezeu l-au condus pe Rothkirch al nostru mai departe în contact cu copii ai lui Dumnezeu, care obișnuiau să se roage; el a fost convins că încrederea în Dumnezeu și rugăciunea credinței mișcau într-adevăr puterile lumii nevăzute. A fost un drum lent, ani de trezire treptată. A început să citească Biblia ca pe vestea lui Dumnezeu. Începuse viața nouă. Nici el nu știa exact când a trăit-o, dar a venit ziua în care el nu mai spunea: „Domnul este Mântuitorul!” ci mărturisea: „Isus este Mântuitorul meu!” El se întâlnește cu Fiul lui Dumnezeu, putea într-adevăr să mărturisească: „Îl cunosc pe Domnul!” Harul atotputernic l-a salvat din blestemul lumii. Acum se știa împăcat pentru totdeauna, spălat de toate petele vinei cu sângele Mielului lui Dumnezeu; acum avea un toiag al credinței pentru viața din timpul acesta, o stea luminoasă de nădejde sigură pentru veșnicie.

Așa a povestit el însuși istoria convertirii sale.

Acea rănire i-a adus în urmă cu patru ani încă o dată o perioadă de încercare grea, de mari dureri fizice. Vechiul loc de amputație era adesea inflammat, se instalau supurări. Astfel a fost necesară o nouă amputație, femurul a fost scurtat cu o bucată, pentru a căpăta o suprafață mai bună de vindecare. El a fost cam două luni în spital. A existat în vremea aceasta un șir de zile de dureri dintre cele mai grele. Rugăciunea lui fierbinte a fost: Doamne, nu mă lăsa să devin șovăielnic în credință! Doamne, lasă-mă să-Ți fac cinste! Domnul i-a dăruit atunci însănătoșire deplină și prosperitate tinerească.

Una dintre lucrările deosebite pe care Domnul i le-a încredințat au fost orele biblice pentru ofițeri, care aveau loc la fiecare paisprezece zile, în sala de la Michaelhospize. Nici unul dintre participanți nu va uita cum Rothkirch ședea acolo în mijlocul acestui cerc, în care toți își aveau în fața Biblia deschisă. Ultima dată a făcut această slujbă binecuvântată marți, în 12 decembrie.

Trei zile mai înainte a stat în toată vioiciunea în casa unui ofițer credincios, într-un cerc mai mare de copii fericiți ai lui Dumnezeu. Se adunaseră acolo pentru studiul biblic și pentru rugăciune. Era vorba despre odihna în lumina lui Dumnezeu. Puțin mai înainte, fetița mică a casei căzuse. Dar după ce mama a șters lacrimile, a fost repede restabilită deplina bucurie a copilului, toată suferința fusese uitată. De aceasta s-a legat fratele nostru și a vorbit despre această încredere absolută, despre această fericire netulburată la care suntem chemați ca niște copii ai lui Dumnezeu, ca să ne odihnim în har.

Câte unuia dintre ofițerii noștri credincioși, inspectorul silvic, von Rothkirch, îi fusese un prieten patern și multora le-a fost îndrumător spre Isus și spre pace. La ceea ce a spus el în seara aceea despre încrederea voioasă, fără griji, în Domnul, s-a adăugat în mod necesar fața sa prietenoasă și ochii săi iubitori, limpezi, ca să dea naștere impresiei care încurajează și înviorează inimile.

Cele mai adânci relații ale inimii unui credincios cu marele său Domn sunt ascunse. Ceea ce a fost Domnul în credințioșii Sa de nespus și în purtarea de grijă delicată, cu toată răbdarea Sa, cu toate înviorările și mângâierile pentru inima noastră în lungul drum pământesc, și cu câtă mulțumire și laudă smerită L-am onorat noi – aceasta o știe numai El. Dar un lucru putem într-adevăr să-l spunem despre fratele nostru plecat acasă: a fost un om al rugăciunii și a petrecut într-adevăr multe ore ale zilei sale în relația liniștită cu Domnul său. El a iubit și a cinstit Cuvântul lui Dumnezeu, în care a găsit izvorul înțelepciunii sale și păzirea căii sale. Este un cuvânt din gura lui Rothkirch: „Dragul meu prieten tânăr, citiți-vă zilnic Biblia, pentru a învăța să-L cunoașteți pe Dumnezeu dumneavoastră și dragostea Sa pentru dumneavoastră și voia Sa.” Despre viața sa interioară mărturisesc și hotărârile pe care le luase în privința crucii mormântului său, a cărei parte anterioară trebuia să poarte cuvintele: „Frânghiile de măsurat mi-au căzut în locuri plăcute, da, am o moștenire frumoasă!”

Unul dintre prietenii săi, care i-a stat cel mai aproape, după plecarea sa acasă a spus următoarele despre el: „Și pentru că fac parte din ceata celor pentru care el a fost îndrumător spre Hristos – cândva tânărului student, acum 16 ani -, de aceea sunt îndemnat, după plecarea sa acasă, să-i pronunț numele plin de laudă și mulțumire. El m-a îndrumat odinioară, în urmă cu ani, cu marea sa putere poetică spre acest cuvânt: „Iar cei care Te iubesc să fie ca răsăritul soarelui în puterea sa!” Dar cu greu mi s-ar fi întipărit adânc acest cuvânt, dacă viața sa, smerita și strălucitor de plăcută sa viață creștină n-ar fi fost o înfăptuire minunată a cuvântului: „Iar cei care Te iubesc să fie ca răsăritul soarelui în puterea sa!” - Această viață de om a iluminat, a răspândit lumină din acea viață minunată a lui Dumnezeu, care într-adevăr a fost vizibilă în Hristos, dar pe care în mod obișnuit ochii miopi ai oamenilor o văd abia atunci când ea îi întâmpină într-o personalitate omenească. Aceasta a fost taina asistenței spirituale a acestui om, care nu lăsa să treacă nici o dimineață fără ca între orele șase și opt și jumătate să nu fie singur cu Dumnezeu său, să se scufunde în Cuvântul Său și să aducă zilnic, pe nume, înaintea lui Dumnezeu pe mulți, mulți, pe care îi avea pe inima sa preoțească. Știu că astfel a fost adus numele meu înaintea lui Dumnezeu timp de 16 ani.” –

Cine a putut să-i stea aproape în ultimii doisprezece ani și să fie martor din când în când slujirii sale cu Cuvântul lui Dumnezeu, și-a făcut impresia că în viața sa lăuntrică nu era nici o stagnare, nici o stare de satisfacție pentru o treaptă de cunoaștere obținută, ci aici era creștere, aprofundare, limpezime și fermitate crescânde, care îl făceau capabil într-o măsură tot mai bogată să slujească drept binecuvântare altora. Tot mai limpede se reliefa în fața ochilor săi puterea crescândă a întunericului în mijlocul iubitului nostru popor german, gravitatea mării

lupte între Isus și satan, în mijlocul căreia stăm ca martori responsabili ai harului mântuitor al lui Dumnezeu.

Firește că noi n-am bănuț că Maestrul era așa de aproape de țel cu formarea chipul Său; nici chiar el n-a bănuț, așa cum a dovedit-o una dintre declarațiile sale cu două zile înainte de plecarea sa acasă. – Creștinismul său nu avea nimic sentimental în el, el a fost un bărbat al faptei energice, al tăriei bucuroase, al curajului neclintit. Așa a fost până la sfârșitul slujbei sale pământești; tocmai prin această parte a personalității sale creștine, prin încrederea neclintită, bucuroasă în Domnul a putut să slujească multora pentru a păzi de rupere câte o trestie frântă și de stingere câte un fitil care mai fumegă.

Cu siguranță că vreunul căruia el i-a fost îndrumător și sfătuitor, își va aminti de Eberhard von Rothkirch când va citi cuvântul: „Aduceți-vă aminte de conducătorii voștri care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu și privind de aproape sfârșitul viețuirii lor, urmați-le credința!” (Evrei 13,7)

Încă puțină muncă, luptă, chin
Și lacrimi, apoi odihnă din plin;
Biruință, slavă la Domnul meu,
Da, bucurie, nu va mai fi greu.

Zilele fug, vremea trece zburând,
Cântarea nouă voi cânta curând.
Ca un răscumpărat al lui Isus,
Cânt gloria-mpăratului de sus.

Curând lucrarea se va termina,
Dar câte cete n-au plecat deja!
Isus în casa Tatălui mă va-nsoți,
Măreață-ntoarcerea acas' va fi!

Nr. 7 Conștiința vinovăției și harul⁹

Când Dumnezeu privește în jos, pe pământ, El vede o lume decăzută, o omenire împovărată de vină. Așa că citim: „DOMNUL a privit din ceruri peste fiii oamenilor, ca să vadă dacă este vreunul cu pricepere, care-L caută pe Dumnezeu. Toți s-au abătut, toți s-au stricat, nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar” (Psalmul 14,2-3). În Noul Testament auzim că „toată lumea să fie sub judecată înaintea lui Dumnezeu, pentru că toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu” (Romani 3,19.23).

În această lume rebelă, pe care Dumnezeu a iubit-o atât de mult încât L-a dat pentru ea pe singurul Său Fiu, a venit Isus Hristos ca să caute și să mântuiască ce era pierdut (Luca 19,10). Ah, dar cât de puțini oameni vor să admită că sunt „rătăciți” și „pierduți”, ca să se lase căutați și mântuiți! – Când Mântuitorul lumii Și-a făcut public apariția, a predicat: „Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie!” (Marcu 1,14-15.) Dar cât de puțini în raport cu marea masă a oamenilor sunt cei care se smeresc în pocăință adevărată, într-o judecată personală serioasă înaintea lui Dumnezeu pentru vina păcatului lor! De aceea și sunt așa de puțini cei care pun la inimă Evanghelia, vestea bună și fericită despre dragostea lui Dumnezeu și despre răscumpărarea Sa spre mântuirea lor. Da, numai cel rătăcit se lasă găsit și condus, numai cel pierdut se lasă salvat; numai cel bolnav vine la doctor, numai cel însetat vine la apă.

⁹ Din calendarul „Botschafter des Friedens” pentru 1912.

În creștinătatea mărturisitoare, căreia Dumnezeu i-a făcut deja cunoscută voia Sa prin Legea de la Sinai și prin întregul Său Cuvântul, există totuși numai un număr chiar relativ mic de oameni care recunosc că ei sunt oameni păcătoși și care se smeresc înaintea lui Dumnezeu cu sentimentul vinei lor, ca să găsească har. Da, există în zilele noastre, în creștinătate, mii de oameni așa-ziși cultivați și necultivați, care neagă în general *că există păcat*; așa de tare și-au constrâns și și-au împietrit conștiința. Glasul marelui și veșnicului Judecător îi va trezi și îi va judeca. Mai ales în popoarele creștine vedem dispărând conștientizarea diferenței dintre drept și nedrept, dintre minciună și adevăr. Acesta este un semn serios al timpului. Cât de mari și de grele trebuie să fie judecățile vremelnice care vor veni peste țările și popoarele creștinătății de nume! Putem să deducem aceasta din judecata care a venit peste îndărătnicul popor Israel. – Dar mai serioasă decât judecățile vremelnice viitoare asupra popoarelor și asupra țărilor este judecata veșnică a lui Dumnezeu, care trebuie să vină peste mărturisitorii creștini care mor în păcatele lor. Dumnezeu este drept; Domnul ne spune: „Robul acela care a știut voia stăpânului său și nu s-a pregătit deloc și n-a făcut voia lui, va fi bătut cu multe lovituri;” căci „Cui i s-a dat mult, i se va cere mult; și cui i s-a încredințat mult, îi vor cere mai mult” (Luca 12,47-48).

Nu numai că Dumnezeu ne-a comunicat în Cuvântul Său că El „este lumină și în El nu este nicidecum întuneric”, dar ne-a spus și ceea ce noi toți am aflat de timpuriu, că „inima omului este rea din tinerețea lui”, „stricată”, „nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea”, că din ea „vin gânduri rele”. El nu numai că ne-a spus că „cei nedrepti nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6,9-10; Efeseni 5,5-6; Galateni 5.21), ci Cuvântul Său ne spune și că „În ziua judecății oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor pe care-l vor fi rostit” (Matei 12,36). Domnul ne spune mai departe în Cuvântul Său că „Oricine se uită la o femeie ca s-o poftască, a și comis adulter cu ea în inima lui”; că „Oricine va spune; „Nebunule”, va fi supus gheenei focului”; că „Oricine îl urăște pe fratele său este un ucigaș” (Matei 5; 1 Ioan 3,15). Oare nu trebuie atunci să ne mirăm și să ne întristăm că după toate aceste înștiințări clare și serioase ale lui Dumnezeu se găsește atât de puțin sentiment de vinovăție în creștinătatea mărturisitoare, că până și credincioșii umblă în așa de puțină teamă de Dumnezeu? – Cum stă treaba cu noi înșine? - Și nouă ni s-a încredințat mult și mult se va cere de la noi. –

~~~~~

Față de lipsa deplorabilă și plină de consecințe grave a adevăratului sentiment de vină din creștinătatea mărturisitoare, - care, în ciuda tuturor revelațiilor divine din mijlocul ei, în marea sa majoritate se îndreaptă absolut indiferentă spre veșnicie, - există așa de multe mărturii jenante din lumea păgână, de suflete foarte smerite, care, sub povara păcatelor lor, caută iertarea și mântuirea. Și totuși, ei știu despre Dumnezeu că există numai din lucrările Sale din creație și din conștiința lor adesea încă foarte indusă în eroare, care îi pedepsește fiindcă „gândurile lor se acuză sau se apără între ele” (Romani 2,14-15).

În India zeci de mii caută – firește că majoritatea fără o nevoie profundă și adevărată după pace – să găsească iertarea păcatelor lor prin pelerinaje obositoare la fluviul Gange, în timp ce se scufundă ca să-și spele vina.

Ei îl roagă pe sfântul fluviu Gange să le ia vina. Pe lângă aceasta există în India nenumărați „sfinți”, numiți „fachiri”, care încearcă prin cele mai groaznice autoflagelări să-și ispășească și să-și șteargă vina păcatului. Și aici sunt cei mai mulți „penitenți” fără o adevărată dorință de mântuire. Dar nu arată totuși acei păgâni, cu tot întunericul și neștiința, mai multă înțelegere în legătură cu seriozitatea și grozăvia păcatului, decât grosul mărturisitorilor creștini indiferenți, care trăiesc mai departe cu conștiința împietrită în păcatele lor și se îndreaptă fără griji spre Dumnezeu și spre veșnicie? – Cum vor trebui ei să afle, neîmpăcați, așa cum sunt, că „Înfrișător lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului Celui viu!”

Redăm aici două mărturii din India, despre oameni care au căutat cu profundă seriozitate iertarea vinei lor. Prima ne-o relatează misionarul Beckmann, de la misiunea Goßner.

I.

În apropierea stației misionare, Purulia, m-am întâlnit cu un bărbat care mergea în pelerinaj de la satul său natal până la renumita localitate de pelerinaj, Brindabon, cam 1000 de mile englezești – nu, nu mergea, ci măăsura tot drumul până acolo cu trupul său. Deja de departe o mulțime mare de oameni ne-a îndreptat privirea asupra ei. Când ne-am apropiat, am văzut în fața noastră un bărbat tânăr, puternic, bine făcut, de aproximativ 25 de ani. Fața lui arăta o expresie încremenită, adesea dureroasă. Părul îi atârna pe toate părțile. Hainele, deși nu erau vechi, erau totuși deja jerpelite, prăfuite și murdare. Acum s-a aruncat la pământ cât era de lung, a întins brațele înainte și a pus pe jos, în fața sa, un baston mic, pe care îl purta mereu la el. După aceea s-a ridicat pe jumătate, a făcut dumnezeului său o mică plecăciune, s-a sculat, s-a dus acolo unde zăcea bastonașul, s-a culcat din nou pe pământ și cu brațele întinse a pus din nou bastonașul în fața sa. Și continua astfel neîntrerupt peste orice obstacol, peste nisip și noroi, până își isprăvea munca zilei, adică până măăsura o milă cu trupul său. În timpul muncii sale penitente nu privea nici încolo, nici încoace, nu mânca și nu bea și nu scotea nici un cuvânt. Unde se termina mila, acolo rămânea șezând până în dimineața următoare. Bani nu voia să accepte, dar mâncarea care i se oferea, o primea. –

Cine este acest om ciudat? Este fratele regelui din Bunda, la o distanță de aproximativ 40 de mile de Purulia. Este căsătorit și tată a mai multor copii, este proprietarul a două sate, are casă și curte și moșie și bani și cică a fost chiar la școala guvernamentală din Ranchi. Și totuși, nu avea nici o odihnă în satul său. Căuta pace și n-o găsea. Păcatele sale îl chinuiau. „Sunt păcătos de tot”, îi spunea el fratelui său, când acesta încerca să-l oprească. „Îți dau atâția bani câți ai nevoie”, îi striga cumnatul său, rajahul de la Hesla, „jertfește-i zeilor și vei fi curat”. – „Nu, păcatul meu este prea mare; tot trupul meu este plin de păcat; numai printr-o pocăință mare pot deveni curat”, răspundea el și pornea la drum.

Eu, așa povestește Beckmann mai departe, am mers mult timp pe lângă sărmanul om și îi vesteam că Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în această lume ca să moară pentru păcatele noastre. Dar acest adevăr era încă prea nou și prea mare pentru el ca să poată găsi iertarea tuturor păcatelor sale cu totul din har. El își continua drumul în felul său de până atunci. Dar cu siguranță că Dumnezeu a lăsat să cadă un bob de sămânță al Evangheliei Sale mântuitoare în inima nefericitului bărbat, ca să aducă lumină și viață în el, prin Duhul Său.

II.

A doua mărturie o datorăm misionarului dr. Lüring, din Frankfurt, care a auzit același lucru chiar în Calcutta, în India.

Acum câțiva ani am venit la Calcutta și am vorbit în acel oraș la o mare conferință. După ce am terminat, a venit la mine o misionară și mi-a spus: „Cu siguranță că ați auzit deja despre minunata convertire a lui Tshandralila; vreți să faceți cunoștință cu ea? Auzisem în mod repetat despre femeia devotată și despre munca ei loială în lucrarea Domnului și am fost bucuros că am ocazia s-o cunosc. După ce grupul mare al vizitatorilor părăsise sala vastă, am găsit-o pe Tshandralila în una dintre ultimele bănci. Ședea acolo în felul indian. Trebuie să fi fost deja la o vârstă înaintată, dar fața ridată, la care aproape că nu se putea vedea nimic altceva decât ochii și fruntea senină, era așa de plăcută încât părea că pacea lui Dumnezeu se odihnea pe față. M-am prezentat și i-am spus: „Tshandralila, am auzit și am citit multe despre tine. Am auzit că ai o minunată poveste de convertire și pentru că mă interesează cel mai mult la oameni felul cum i-a căutat Dumnezeu și cum i-a atras la Sine, te rog, povestește-mi-o.”

„Cum L-am găsit pe Domnul Isus? Domnul a realizat aceasta minunat cu mine și eu nu pot decât să-L laud. Aș vrea ca fiecare răsufletare a mea să fie o laudă pentru Dumnezeu meu. Căci El m-a răscumpărat.” Apoi mi-a povestit într-un mod amănunțit că s-a născut ca fiică a unui preot din Nepal. Tatăl ei era marele preot al regelui. Nepal este o țară binecuvântată, care încă nu aparținea de India britanică. Domnitorul era independent, însă trăia în înțelegere cu Anglia; dar misionarilor le refuza intrarea în țara sa. La curtea domnitorului, Tshandralila a fost, ca

singura fiică a tatălui ei și aproape singura fată de neam mare din palat, odorul răsfățat al celor care o cunoșteau. Foarte curând a fost acoperită cu giuvaeruri; urechile și nările străpunse, de care atârna aur, lănțișoarele și inelele de argint de la picioare – acestea erau semnele prieteniei și ale dragostei pe care le savura. Dar pentru că era brahmană, exista o lege irevocabilă, că trebuia să fie măritată înainte de a împlini unsprezece ani; căci o brahmană de unsprezece ani care nu era măritată, nu numai că-și pierde ea însăși casta, ci toată familia ei este exclusă din castă. Și astfel a fost măritată, ca fetiță de șase sau șapte ani, din fericire cu un băiat de vârsta ei. Firește că diferența în viața fetiței n-a fost foarte mare. Cu un alai fastuos a fost dusă în casa soțului ei și pentru că familia soțului ei punea foarte mult preț pe educație, ea a avut voie să învețe împreună cu soțul ei. Ei au avut cei mai buni învățători care s-au putut găsi și astfel a învățat să citească din cărțile indiene ceea ce trebuie să știe hindusul pentru mântuirea sa și aceasta a însemnat pentru ea, propriu-zis, să trăiască potrivit ceremoniilor țării. Dis-de-dimineață mergea să se scalde în eleșteul sfânt, se ruga rugăciunea cunoscută a brahmanilor: „Papo’ham, papakarmanam, papatman, papasambhavanam: Sunt păcătos, comportamentul meu este păcătos, propria mea ființă este păcătoasă, sunt cu totul alcătuit din păcat.” Și apoi se scufunda în apa sfântă și apărea curățată din baie.

Aceasta o face orice brahman în fiecare zi în India și repetă rugăciunea zilnic și el crede că fără această rugăciune nu poate să trăiască: dar în toiu rugăciunii știe totuși că este un păcătos, căci chiar dacă se apleacă de douăzeci de ori sub apă, el caută totuși orice ocazie pe care o poate găsi, ca să primească o curățire mai mare și, dacă ar fi posibil, una adevărată. De aceea se duce la temple și aduce jertfe, se duce la locurile sfinte unde are ocazia să facă un pelerinaj, din care, în multe cazuri nu se mai întoarce, căci holera îi secera pe acești pelerini ca pe muște; cu toate acestea el știe că numai prin această curățire nu poate deveni neprihănit.

În viața tinerei Tshandralila a intervenit acum Dumnezeu; dar la început, pentru ea a fost o soartă foarte tristă cea care i-a revenit prin faptul acesta. Subit a intrat doliul în casă: soțul ei legitim a murit fără ca ea să știe. Nu era voie să se vorbească tare. Tshandralila a rămas în odăile femeilor. La sfârșit a venit o rudă care i-a luat hainele splendide pe care le purta, și lănțișoarele și cerceii de aur și giuvaerurile de pe ea; și când copilul rănit a întrebat: „De ce toate acestea?” a primit o palmă peste față: „Tu nu mai ai voie să râzi niciodată, blestemul zeilor apasă pe tine, altfel nu ți-ar fi luat soțul.” Da, devenise văduvă; și ce înseamnă soarta unei văduve indiene, aceasta poți într-adevăr s-o citești, dar nu poți să ți-o imaginezi dacă n-ai văzut sau n-ai trăit așa ceva. Din acea zi, ea a fost țăpul ispășitor al întregii familii. Dacă se spărgea o oală, dacă se rătăcea o capră sau orice altceva s-ar mai fi întâmplat, sigur Tshandralila era vinovată de aceasta.

Astfel a ajuns la 15 ani. Atunci a venit la ea o rudă mai în vârstă, care era și ea văduvă; aceasta devenise văduvă la o vârstă mai înaintată și i-a spus: „Știi că văduvele pot fi eliberate de blestemul văduviei și de vina păcatului lor?” – „Ce spui?” – „Da, dacă facem marele pelerinaj.” – Marele pelerinaj este o vizită la cinci temple sfinte. Kalighat este unul dintre ele; Ramanath, în sudul Indiei, aproape de extremitatea sudică, Madur al nostru, este un altul; apoi templul lui Jugannath, stăpânul lumii, în Orissa; Dwarakanath, pe coasta vestică a Indiei, pe peninsula Kathiawa și ultimul, locașul dublu de sfânt, sus, în zăpezile veșnice din Himalaia, la izvoarele Gangelui, templele gemene, Badrinath și Kedranath. Cine a vizitat toate aceste cinci temple și a împlinit ceremoniile necesare de acolo, acela este sigur de mântuirea sa. Și Tshandralila a spus: „Fie ce-o fi! Eu vreau să fac marele pelerinaj.” – „O, atunci ia-mă cu tine”, a spus cealaltă. Și când Tshandralila și-a prezentat dorința – ea era o femeie bogată și avea propria ei avere și putea desigur să-și permită călătoria scumpă -, i-a fost îngăduit, căci „cu cât suntem mai repede eliberați de sine însuși, cu atât mai bine!”, se spunea.

Și astfel și-a făcut călătoria și a mers pentru prima dată pe tălpile încălțăminteii găurite de cuie ascuțite, prin praful și prin căldura dogoritoare ale lumii indiene, în care rămânea noaptea sub un copac sau la intrarea unui templu, ici și acolo, probabil o dată, a înnoptat chiar într-o casă de brahmani. Când a ajuns la prima stație, templul Ramanath, la Madura, trecuseră cinci

ani de când pornise la drum. Până la toate locurile sfinte măsurase drumul cu lungimea trupului ei, prin aceea că se culca, apoi se scula, mergea pe picioare până la locul unde făcuse semn în praf cu nasul, ca să se arunce iar la pământ; astfel a măsurat cu lungimea trupului ei drumurile la temple și cinci ani trecuseră înainte să fi ajuns la prima stație. Toată călătoria a durat 15 ani.

Fata tânără de 15 ani devenise o bătrână, și totuși, călătoria avea abia 30 de ani. Dacă ar fi putut să găsească pace pe acest drum, atunci pacea ar fi trebuit să intre în inima ei după această acțiune grea. Dar când a rămas o vreme în Benares, ea a simțit apăsarea păcatului, sentimentul vinei, la fel de greu asupra ei. Așa că s-a dus la unul dintre Mahansa – adică tradus textual: „o găscă mare”. Ce înseamnă aceasta? Când găștele se simt deosebit de confortabil, atunci stau într-un picior. Cine vrea să apară deosebit de sfânt, acela stă un an sau doi într-un picior, nu se așează niciodată, nu se culcă niciodată, până când celălalt picior este atrofiat de tot, până nu-l mai poate întinde niciodată. Mahansa cu care s-a întâlnit Tshandralila era o personalitate și mai sfântă. În Banares am văzut în repetate rânduri asemenea sfinți. Ei fac parte din clasa sfinților săraci lipiți. Ei au renunțat la lume, la zeitate; pentru ei nu mai există nimic, ei își sunt singuri Dumnezeu și fără să se intereseze de ceva, rămân neclintiți în picioare. Am venit la Benares într-un interval de timp de șase ani și l-am găsit exact în același loc pe bărbatul pe care îl văzusem la prima mea vizită, numai părul devenise mai lung, care se odihnea pe capul său ca un turban mare.

Tshandralila s-a aruncat la pământ în fața unui asemenea sfânt și într-o atitudine respectuoasă i-a spus: „Am isprăvit marele pelerinaj, ca o văduvă sărmană, dar blestemul păcatului tot zace asupra mea și nu pot să găsesc pace; spune-i fiicei tale ce trebuie să facă pentru a găsi pace.” Omul sfânt, fără să se arate în vreun fel emoționat de milă, i-a spus: „Fiica mea, se spune că focul curăță aurul; focul te poate curăța și pe tine; încearcă cu cinci focuri.”

Încercarea cu cinci focuri înseamnă în India că un sfânt sau un om pe cale să devină sfânt se așează în apropierea unui drum circulat și face un foc în fața sa, unul în spatele său, unul în dreapta și unul în stânga; al cincilea foc este socotit soarele; între acestea șade sfântul și nu trebuie să facă nimic altceva, decât să strige: „Rama, Rama, mare Rama!” Căci Rama a trecut prin această penitență și de aceea poate să-i binecuvânteze pe sfinți. Dacă localitățile învecinate văd că cineva face la ei această lucrare de ispășire, atunci îi aduc zilnic din casele lor ceva hrană și întrețin zi de zi conștiincios focul cu balebă uscată de vacă. Și Tshandralila a stat între cele cinci focuri timp de șase luni, în perioada anotimpului călduros. Singurul privilegiu era că avea voie să țină o bucată mică de pânză de bumbac atârnată în fața ochilor. Bărbații nu aveau voie. Când s-a apropiat iarna – chiar dacă în șesul indian nu se ajunge niciodată la îngheț, frigul este de un asemenea fel, că un european preferă să-și îmbrace pardesiul – atunci Tshandralila și-a spus în inima ei că acum începe să fie plăcut între focuri; dar atunci s-a și speriat în același timp și a spus: „S-a dus meritul meu și eu nu pot să devin sfântă.”

Cu sentimentul vinei păcatului neispășit, sârmana s-a adresat acum unui alt sfânt, dacă știe o cale, ca povara de pe conștiința ei să dispară. „Fiica mea, dacă focul nu curăță, atunci poate curăța apa. Încearcă cu iazul înghețat.” De fapt, nu există gheață iarna, dar, în orice caz, nu este plăcut ca după baia de dimineață, de la ora șase, să rămâi acolo, să stai și să aștepti până când apune seara soarele, ca să ai voie să ieși din baia rece; și sârmana a făcut lucrul acesta.

Dar acum s-a apropiat ceasul când Dumnezeu - ai cărui ochi străbat tot pământul ca să Se arate ca Dumnezeu-Mântuitor față de aceia care Îl caută din toată inima, El, care îi cunoaște pe toți cei dornici de mântuire din toate popoarele și limbile - a făcut ca și Tshandralila să găsească pace. Iarna este, de fapt, perioada în care mesagerii lui Dumnezeu – ah, există așa de puțini! – se străduiesc în mod deosebit să iasă pe teren ca să propovăduiască Evanghelia, vestea bună a lui Dumnezeu; căci în anotimpul cald, în timpul muncii țăranilor, ei nu găsesc

oameni dispuși să asculte. În mod obișnuit, trimișii Domnului ies într-un car cu boi, care este acoperit cu pânză de in, cel puțin femeile; bărbații călăresc.

Tot așa a venit și în vecinătatea Tshandralilei un asemenea car de evanghelizare, cum sunt ele numite în nordul Indiei. Misionarii i-au adunat pe bărbați în jurul lor și le-au predicat. Una dintre misionare s-a dus în sat, unde Tshandralila închiriasse pentru sine o locuință mică, unde se înarma cu somn pentru ziua următoare și pentru greutățile ei. Când la ora șase, după ce soarele apusese, Tshandralila și-a stors hainele ude și apoi, tremurând, aproape înghețată, urca panta abruptă a satului pentru a se întoarce acasă, a auzit o muzică plăcută dintr-o colibă. Nu auzise niciodată asemenea sunete și când s-a apropiat, a auzit că se cânta, firește că într-o pronunție ciudată, dar în limba hindustană, care ei îi era foarte cunoscută. Ea învățase cinci limbi indiene diferite în timpul drumețiilor ei, dar limba hindustană era cel mai mult înrudită cu „napala” ei băștinașă. Ea s-a oprit, totuși n-a putut să vadă nimic, căci misionara era într-o cameră din interior. Dar acum a îndrăznit să treacă pragul și să pășească în ușa camerei interioare. Atunci a văzut un tablou ciudat: o misionară străină, care ședea pe un pat scund indian, în jurul ei un număr de femei și copii care o ascultau. După ce s-a terminat cântatul, a vorbit misionara. Tshandralila n-a putut să înțeleagă mult, căci ea nu auzise niciodată un european sau un american vorbind limba hindustană. Dar în timp ce asculta, a auzit foarte clar un cuvânt și acesta a fost: „*Jishuh Masih*” (*Isus Hristos*), *Mântuitorul lumii, te poate răscumpăra din blestemul păcatului*”. Aceasta a fost pentru ea Evanghelia, vestea bună a lui Dumnezeu de care avea ea nevoie și a spus: „O, mai spune-mi încă o dată ce ai spus! Cine mă poate elibera de blestemul păcatului?” Și misionara i-a spus: „*Ishuh Masih*”. Apoi, femeia tremurândă, cu inima doritoare de mântuire deja de mulți ani, a ascultat vestea bună și a și găsit imediat pacea cu Dumnezeu prin Isus Hristos. Tshandralila mi-a spus printre lacrimile care au curs din ochii ei și i-au udat obraji: „*În acea seară am fost mântuită!*” Misionara, care a putut s-o îndrume pe Tshandralila la Domnul și Mântuitorul, era aceeași misionară care mi-a prezentat-o.

Aceasta mi-a spus: „De atunci, Tshandralila abia dacă s-a odihnit, ea a mers peste tot ca să mărturisească despre dragostea lui Hristos și să-L vestească femeilor Indiei pe Mântuitorul lumii: de multe ori mi-a fost teamă pentru ea și i-am spus că femeia slabă nu poate duce povara, dar ea mi-a spus mereu: „Mai bine de 15 ani am străbătut India de dragul idolilor și am căutat pacea cu Dumnezeu; pot eu acum, când El mi-a dăruit pacea în Fiul Său, să fac mai puțin pentru Domnul și Mântuitorul meu, care m-a eliberat de vina mea și de blestemul păcatului meu?”

~~~~~

Cât de puternic trebuie să ne impresioneze inimile asemenea mărturii ale sufletelor nefericite, flămânde după mântuire, din lumea păgână! Această dorință după mântuire n-o găsim numai în India, ci și în China, în Coreea, în Africa și în alte țări. Mărturiile ne pun în față întrebarea serioasă: Facem noi ce putem ca să aducem Evanghelia mântuitoare celor care încă stau în umbra morții? Când Mântuitorul lumii a isprăvit lucrarea de răscumpărare, El a poruncit alor Săi: „Duceți-vă în toată lumea și predicați Evanghelia la orice făptură!” Și El ne-a pus pe inimă: „Secerișul, în adevăr, este mare, dar lucrătorii sunt puțini; rugați deci pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său!” Și pentru că aceasta nu este suficient, a adăugat: „*Mergeți!*” Deci, nu numai că trebuie să ne rugăm pentru lucrători, ci și să mergem personal, dacă El ne cheamă și ne trimite (Luca 10,2-3). Sigur că nu pot și nu trebuie să meargă toți răscumpărații Domnului ca trimiși ai Săi la păgâni; dar să ne întrebăm, noi, care am devenit părtași răscumpărării Sale și suntem strămutați din puterea întunericului în Împărăția Fiului dragostei Sale, ne stă într-adevăr zi de zi pe inimă nenorocirea păgânilor și a tuturor celor neconvertiți? Corespundem noi responsabilității noastre serioase față de ei înaintea lui Dumnezeu, noi, care avem pace cu Dumnezeu ca răscumpărați și care cunoaștem voia Domnului și soarta tristă a tuturor celor care sunt fără Dumnezeu și fără nădejde în lume?

Facem noi pentru ei ceea ce așteaptă Dumnezeu de la noi? – O, dacă ar fi găsite printre noi mai multă dragoste, mai multă recunoștință, seriozitate și credincioșie, mai multă temă de Dumnezeu și ascultare! – Cât de cu totul altfel ar sta atunci lucrurile în poporul și în lucrarea Domnului, acasă și în afară!

Ce limbaj zguduitor vorbesc asemenea păgâni căutători de har, către oamenii neconvertiți, indiferenți ai creștinătății de nume!

Într-adevăr, ei vor apărea cândva ca martori acuzatori împotriva tuturor celor indiferenți. Așa a trebuit și Isus Hristos să le spună evreilor indiferenți despre El: „Bărbați din Ninive se vor ridica la judecată cu generația aceasta și o vor condamna, pentru că ei s-au pocăit la vestirea lui Iona; și, iată, mai mult decât Iona este aici!”

Privește la acei păgâni sinceri, care au recunoscut în *vina* lor cea mai mare nenorocire a lor. *Dar răul cel mai mare este vina!* Cât de adevărată este această expresie poetică!

Fiul lui Dumnezeu a suferit și a murit pe cruce ca să-i elibereze pe păcătoșii vinovați de blestemul și de povara vinei - și care este răspunsul creștinătății de nume, mândră și indiferentă, la revelația dragostei mântuitoare a lui Dumnezeu? Oamenii strigă obraznic: Păcat? Ce este păcatul? Păcatul este numai o idee închipuită, inculcată. Nu există păcat! Cu toate acestea, oricine știe în adâncul inimii sale că judecata lui Dumnezeu îl va găsi pe cel vinovat. - „Fiindcă plata păcatului este moartea (moartea a doua, iazul de foc – vezi Apocalipsa 20,14-15), însă darul harului lui Dumnezeu este viața veșnică în Hristos Isus, Domnul nostru” (Rom.6.23).

Nr. 8 Din întuneric la lumină

(Anexat la relatările anterioare sub același titlu, ultima este din 1911)

XV

Convertirea unui teolog, prin puterea Cuvântului lui Dumnezeu¹⁰

Când am citit acum câțeva vreme o carte foarte răspândită a renumitului cercetător al științelor naturii, Häckel, mi-am subliniat câteva pasaje care mi-au atras atenția în mod deosebit, ale unui om care susține a fi nu numai un cunoscător al modului de viață al animalelor, ci și un învățător al înțelepciunii de viață a oamenilor. Așa a spus el odată:

„De aceea este posibil ca nici uciderea copiilor nou-născuți infirmi, cum procedau de exemplu spartanii în vederea selecției (alegerii) celor mai apti, în mod logic să nu se încadreze în conceptul de crimă, cum se întâmplă în codurile noastre moderne de legi. Mai degrabă trebuie să aprobăm aceasta ca pe o măsură practică, folositoare atât pentru participanți cât și pentru societate.”

Și altădată scria:

„Deci, dacă sârmanei făpturi omenești, care se trage fără vină din ovulul fecundat, viața nu-i aduce bogățiile sperate, ci în locul lor o sumedenie nesfârșită de mâhniri și nevoi, boală și nenorocire de tot felul, atunci aceasta are neîndoielnic dreptul să pună capăt chinurilor sale printr-o moarte de bunăvoie.”

Mai departe, unde este vorba despre bolnavii psihic și incurabili:

„Câte dintre aceste dureri și pierderi n-ar putea fi cruțate, dacă oamenii ar vrea să se hotărască, în sfârșit, să-i elibereze de chinurile lor de nespus pe cei incurabili de tot, prin administrare de morfină.”

¹⁰ Cele ce urmează sunt copia primelor pagini ale lucrării nou apărute: „Oare ești un animal provenind din animale? Nu ești stirpe divină?” de Friedrich Wilhelm Krause, în editura proprie. Pankow-Berlin, Heynstraße 28. Lucrare tipărită cu permisiunea autorului.

Și mai departe:

....(Aici este citată o exprimare a lui Häckel, în care el respinge ca nejustificat faptul că o femeie, care își distruge speranțele de a deveni mamă, este pedepsită cu închisoarea ca infractoare. Häckel susține aici și că) „copilul nou-născut, absolut inconștient, ar fi o pură „mașină de reflexe”, asemenea unui animal vertebrat inferior. Duhul acestuia încă nu există deloc.”

Și, în sfârșit:

„Iar dacă cei doi soți (cum se întâmplă adesea) își dau seama ulterior că s-au înșelat în caracterul lor și că nu sunt potriviți unul pentru celălalt, atunci să fie liberi fără multă vorbă să desfacă legătura lor nefericită.”

Deci, uciderea copiilor fără apărare, nenăscuți sau nou-născuți, și a handicapatilor mintal, sinuciderea și asistența medicală pentru sinucidere la cei nenorociți și incurabili, desfacerea arbitrară a căsniciilor între soți care nu se suportă – toate acestea sunt recomandate nu de o lepădătură a societății omenești, ci de un profesor foarte apreciat, la picioarele căruia au stat timp de o jumătate de secol mii de tineri talentați, dornici să învețe, ale cărui scrieri au fost salutate și absorbite de milioane de bărbați din toate clasele, ca o sursă de adevăr salvator – cum este posibil așa ceva? De unde vine această tristețe adâncă de autodistrugere înspăimântătoare, această brutalitate îngrozitoare de disperare în aparență rece, în realitate o disperare plină de teamă, gata să plece, în sufletele unui asemenea profesor și ale mulților discipoli ai lui?

Există o Carte insignifiantă, apărută de milenii și înainte de milenii, ale cărei cuvinte au fost acceptate în toate timpurile, într-adevăr, nu de mii și de milioane de oameni, dar totuși de oameni individuali, ca un râu de viață înviorător din izvorul unei inimi pline de dragoste atotputernică, neschimbată. Aici se spune despre copilul nenăscut, care acolo a fost dat pradă cruzimii sau disperării mamei sale:

„Măinile Tale m-au format și m-au întocmit de jur-împrejur într-un tot; și Tu mă înghiți! Adu-Ți aminte, Te rog, că Tu m-ai întocmit ca lutul și că Tu mă vei întoarce din nou în țărână. Nu m-ai muls Tu ca laptele și m-ai închegat ca brânza? M-ai îmbrăcat cu piele și cu carne și m-ai împletit cu oase și cu tendoane, mi-ai dat viață și îndurare și grija Ta mi-a păstrat duhul.” (Iov 10.8-12.)

Și în altă parte:

„Tu mi-ai întocmit răunchii, Tu m-ai țesut în pânțele mamei mele. Te voi lăuda că m-ai făcut într-un mod înfricoșător și admirabil. Minunate sunt căile Tale și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta! Oasele mele nu erau ascunse de Tine, când am fost făcut într-un loc tainic, țesut în chip ciudat, ca în adâncimile pământului. Ochii Tăi au văzut ființa mea neîntocmită și în cartea Ta au fost scrise toate mădularele mele care din zi în zi luau chip, când nu era încă nici unul din ele.” (Psalmul 139,13-16.)

Dar despre copilul nou-născut, neajutorat, considerat acolo egal cu un animal vertebrat inferior, a cărui ucidere nu putem s-o numim crimă, în acea carte veche se spune:

„Pe Tine m-am sprijinit de la naștere; Tu m-ai scos din pânțele mamei mele.” (Psalmul 71,6.)

Și:

„Poate o mamă să uite copilul pe care îl alăptează și să n-aibă milă de fiul pântecului ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita.” (Isaia 49,15.)

Și celui căruia acolo i se recomandă sinuciderea, acest Cuvânt vechi îi strigă:

„Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi scăpa, iar tu Mă vei preamări.” (Psalmul 50,15.)

Dar celor născuții orbi sau infirmi și celor bolnavi incurabil le strălucește raza nădejdiei din Carte, că și pentru ei există mângâiere bogată și vindecare, numai să vrea să-L creadă pe Cel care le vorbește în ea, la fel ca cei despre care povestește această Carte veche; iar pentru bolnavii mintal, aparținătorii lor nu sunt sfătuiți să-i lase să fie uciși fără dureri de către

psihiatru –doar se știe cum sărmanii ocupanți ai ospiciilor se înspăimântă adesea de medicii lor, pe care îi cred probabil în stare de așa ceva -, ci să-i aducă aproape de Bărbatul pe care această Carte Îl înfățișează drept Cuvântul care S-a făcut trup al acelui izvor veșnic de dragoste. Și pe soții fără pace, ca și pe toți oamenii fără pace, care nu pot păstra pacea, acest Bărbat îi cheamă la Sine și vrea să-i umple cu pacea și cu blândețea Sa răbdătoare, ca să poată să se suporte, să se cinstească și să se iubească reciproc și să nu desfacă ceea ce a fost legat prin cea mai intimă legătură a întregii creații.

Aceste șiruri de afirmații nu sunt ele contraste incompatibile, categoric despărțite unele de altele ca lumina de întuneric, așa încât cu greu putem să înțelegem că ambele sunt scrise de mâna unor ființe de același fel, că ambele ar trebui să-și aibă originea în inimi de oameni cu aceeași carne și cu același sânge?

În realitate, la cei care recunosc un Häckel ca profesor și conducător al lor, și la cei care acceptă cuvintele acelei Cărți vechi ca lumină a vieții lor, găsim concepții fundamentale diferite despre propria lor valoare și ființă. Aceia se consideră o rasă de animal, provenind din strămoși de animal, pe lângă alte specii de animale, iar aceștia sunt convinși cu bucurie smerită și recunoscătoare că, Acela de la care provin acele cuvinte, i-a creat după chipul și asemănarea Sa și i-a așezat ca să fie stăpâni ai naturii existente de dragul lor și i-a destinat să fie cele mai apropiate rude cu Sine Însuși.

Deci, există atunci într-adevăr două soiuri cu totul diferite de oameni, care au în comun numi forma exterioară, dar lăuntric sunt așa de diferiți, cum nu poate fi decât un animal apărut întâmplător și dezvoltat în milioane de ani, față de o ființă asemănătoare și înrudită cu Creatorul tuturor lucrurilor și aptă de o relație cu El, mijlocită prin Duh și dragoste?

Dar față de o asemenea părere, ambele părți ridică aceeași obiecție hotărâtă. Cei care se consideră ei înșiși o specie de animal, extind această opinie asupra tuturor oamenilor și îi declară pe cei care se consideră, după acea Carte veche, neam divin și nu animalic, ca înapoiți în cultura și știința moderne și stăpâniți de superstiția veche, de mult caducă, iar aceștia la rândul lor văd în ceilalți numai frați rătăciți, care din necunoașterea adevărului sau prin supărarea și poticnirea de adevărul cunoscut lor, au ajuns în întunericul adânc al disperării. Ambele părți presupun că toți oamenii sunt în ultimă instanță, în esență, de aceeași natură.

Și eu, cel care stau aici și mă străduiesc, dragul meu cititor, pe care probabil că nu-l cunosc și care nu mă cunoaște, să ajung cu tine într-o discuție care te impresionează și te mișcă la fel de mult ca pe mine, sunt de asemenea convins că Cel de la care provin cuvintele acelei Cărți vechi, a făcut ca din sângele unuia singur să locuiască pe întreg pământul toate generațiile de oameni și că de aceea și tu și eu, oricât de diferiți am fi după sex și vârstă, după popor și limbă, după rang și cultură, ne simțim totuși înrudiți îndată ce ne întoarcem privirea spre propriul nostru interior, așa cum ne cunoaștem personal fiecare dintre noi. Și tot așa cred și că tu poți să trăiești aceleași evenimente și să faci aceleași experiențe prin care eu am ajuns de mai bine de 25 de ani să știu sigur dacă noi, oamenii, suntem din stirpe animalică sau divină și ne împlinim menirea într-o viață animalică sau dumnezeiască. Pot să-ți fac o relatare foarte scurtă despre cum mi-a mers mie?

Provin dintr-o familie turingiană veche, larg răspândită, de pastori. Educat sever, am fost un elev silitor și devenisem un student zelos la teologie, care se menținea aparent respectabil și exemplar, care avea o reputație bună la colegi, profesori și superiori și care părea destinat unei cariere strălucitoare. Dar lăuntric eram legat de instincte și de patimi rele; și cum mă cunoșteam singur, firește că semănam mai mult cu un animal necurat și feroce, decât cu un om care ar putea deveni pentru alții un conducător și învățător într-o viață dumnezeiască. Deci, dacă am fi numai o specie de animal, atunci aceasta ar fi fost cu totul în ordine – căci ce poate să facă un om pentru strămoșii săi, a căror natură interioară a moștenit-o? Dar un sentiment și o conștientizare profunde, de neînălțurat, îmi spuneau că aceasta nu este în ordine și din această cauză am ajuns la o neliniște și la o lipsă de pace lăuntrice crescânde. Și nu mă

putea liniști nici faptul că auzeam peste tot că toți oamenii păteau la fel și că deja înseamnă mult dacă unul ține în frâu latura animalică și n-o lasă să izbucnească. Așa că am încercat atunci să stârpesc din mine ființa animalică, rea, prin voință fermă și intenții bune și să duc o viață dumnezeiască – dar aici puterea mea s-a împotmolit foarte jalnic și am aflat că răul, partea animalică, posedă în mine o putere covârșitoare. Necazul meu a devenit și mai mare prin aceasta, cu atât mai mult cu cât mângâierile religiei, care mi-au fost prezentate în cea mai fragedă copilărie ca unui presupus creștin, botezat și apoi confirmat, n-au putut să mă convingă. Auzeam, desigur, că trebuie să-mi dau toată silința, să fac tot posibilul și apoi să mă mângâi cu botezul meu și să mă acopăr cu sângele și crucea lui Hristos, să-mi însușesc meritul Său și să cred că atunci Dumnezeu nu mă va privi așa cum sunt eu în mine, ci îmi va atribui prin har dreptatea lui Hristos – dar cum aș putea concepe că Dumnezeu m-ar *numi* drept, dacă El nu m-a făcut mai înainte drept? Să fie Dumnezeu un mincinos? – Atunci, când n-am mai știut încotro și nimeni nu-mi putea da nici un sfat, a apărut în orizontul meu acea Carte veche, amintită mai înainte, firește că mă refer la Biblie, într-un mod nou pentru mine.

Eram de mult un cercetător zelos al Bibliei și un adorator entuziast al celei mai aspre critici a Bibliei și în toată nenorocirea mea mă consideram mai deștept decât toți profeții și apostolii. Dar acum, din vara lui 1884, am dat peste scrierile unui bărbat de mult decedat, care au făcut o mare impresie asupra mea prin gândurile lor adânci și pătrunzătoare și m-au făcut să apar foarte mic în ochii mei, în ciuda puternicei mele îngâmfare a cunoașterii. Și la el am găsit următorul îndemn, pe care nu l-aș fi suportat de la nimeni altcineva: „Greaca, ebraica și latina ta, critica și istoria și filozofia ta – toată cinstea! – numai să fii harnic și zelos în cercetare și învățare – dar înainte de toate învață odată *să citești Biblia!* Căci să nu-ți imaginezi că ceea ce ai făcut până acum înseamnă „să citești Biblia”. „*Să citești Biblia*” înseamnă s-o citești anume așa, încât să-ți spui la fiecare cuvânt: „*Aici Dumnezeu îți vorbește ție și despre tine*”, și „aceste cuvinte ale lui Dumnezeu n-au nevoie să se teamă de critica ta – dar tu ia bine seama cum poți să stai în picioare în fața sentinței ei!” Aceasta mi-a străbătut inima și am început să citesc Biblia așa și atunci n-a durat mult și cuvintele biblice au devenit în mine vii și prin viața lor mi-a devenit tot mai mult și mai mult ca viu și personal și Acela din gura căruia le-am preluat. Dar acum, situația mea a devenit de-a dreptul gravă și am petrecut o iarnă pe care cu greu o voi uita. Căci pe de o parte acum recunoșteam încă mult mai profund cât de rea și de rușinoasă era în mine starea animalică, iar pe de altă parte vedeam tot mai mult la Domnul Isus și la primii Săi ucenici și la primele comunități, cum sunt făcuți acești oameni, pe care acest Cuvânt viu al lui Dumnezeu îi numește drepti. O, atunci nopți întregi am suspinat și m-am văitat din cauza dominației naturii animalice, rele, din mine! Și mi-am dorit tot mai arzător o transformare lăuntrică, în care să primesc o viață divină, conform căreia să și duc o viață dumnezeiască și să pot să fiu cu adevărat numit drept de către Dumnezeu. Apoi, în primăvara lui 1885 a venit ceasul hotărâtor când mi s-a sfărâmat orice sprijin și în cele din urmă n-am mai putut să fac nimic, decât să strig la Dumnezeu și să mă las necondiționat în mâinile Sale. Atunci mi-a fost prezentat că voi deveni un ucenic și urmaș al lui Isus, de același fel cum i-am găsit pe ei în Biblie, dacă aș fi pregătit, la fel ca aceia, să renunț la tot ce îmi fusese până acum țință și scop în viață și să nu mă mai gândesc și să nu mai privesc la nimic, decât la ce mi-a spus Domnul Isus în vechiul Său Cuvânt biblic; în afară de aceasta să se alegă de mine ce-o vrea. Și am apucat și m-am simțit apucat de Dumnezeu și de Hristos și de atunci am devenit ce sunt acum prin harul lui Dumnezeu și în care vreau să perseverez până la moartea mea și dincolo de ea.

Astfel am aflat pe mine însumi că la om, o viață în starea animalică merge din disperare în disperare, dar că există o cale de a ieși din ea și de a fi strămutat într-o viață divină, în care omul, în mijlocul suferințelor mersului lumii are totuși cunoștința preferită ca să-și împlinească în adevăr înalta și minunata sa menire umană, iubit și purtat de atotputernicia dragostei veșnice, care ne-a creat după chipul ei. Ce spui de aceasta, scumpul meu cititor? Nu-i așa că dacă vrei odată să presupui că ce ți-am povestit eu se petrece într-adevăr așa, atunci

am ajuns la convingerea că nu sunt o stirpe animalică, ci divină, prin aceea că eu, pe când eram în adâncă disperare și în primejdia pieirii, am urmat invitația să accept cuvintele Bibliei ca pe cuvintele lui Dumnezeu adresate mie, așa cum, bunăoară, un ogor primește sămânța semănată în sânul său și că pe lângă aceasta am făcut experiența că natura mea și aceste cuvinte s-au potrivit între ele ca ogorul cu sămânța, deoarece natura mea umană - ca ogor - și cuvintele Bibliei - ca sămânța - s-au unit reciproc așa, încât din ele a crescut ceva viu, care, râvnit de natura mea și pretins de Cuvântul Bibliei, a slujit amândurora spre cea mai fericită satisfacție.

Dar deoarece sunt convins, cum am mai amintit, că noi, toți oamenii, în străfunduri suntem de același fel și de aceeași natură, vei înțelege că eu admit că tu ar trebui să te găsești oarecum într-o stare asemănătoare de disperare și de pierdut ca și mine, conștientă sau inconștientă, înainte să fac acele experiențe, în caz că n-ai trăit și tu deja același lucru. Dar atunci, dacă într-adevăr sunt stirpe divină și potrivit Bibliei Dumnezeu este „dragoste”, n-ar trebui să doresc, mânat de dragoste, ca și tu să poți mărturisi aceleași trăiri ca mine?

Iată deci, tocmai de aceea îți vorbesc prin această scriere, căci în afară de faptul că dragostea mea s-ar bucura sau s-ar întrista, în funcție de faptul dacă ai veni sau nu la fericirea unei vieți dumnezeiești, nu am de așteptat de la tine nici un avantaj și nici un dezavantaj. Și de aceea doresc să te rog foarte cordial să arunci împreună cu mine o privire în Biblie, așa cum vorbește ea despre chemarea noastră, despre starea noastră, despre modul cum putem fi ajutați în împlinirea vocației noastre – poate că atunci îți va merge și ție cum mi-a mers mie odinioară, ca tu să simți cum Dumnezeu, care este dragoste îndurătoare, îți vorbește ție și despre tine.

Nr. 9 Sub tine sunt brațele cele eterne

Deuteronom 33,27

Ai căzut în hăul mare;
Nici un braț nu te-a salvat?
Este Unul care are
Brațe de neegalat.
Însuși El ți-e adăpostul,
El, al lumii Creator;
În adâncul suferinței
Stă brațu-I susținător.

Alte brațe n-au putere,
Ca brațul lui Dumnezeu;
Altele doar te ridică,
Acesta te-ajută-n hău! –
O, toți de-ar putea să știe,
Cât foc ai în piept mereu!
O, dac-ar găsi odihnă,
Doamne, toți în brațul Tău!

Dacă brațele-I ne poartă,
Nu-i pe drumul princiar,
Ci El vrea să ne scufunde
În adâncul Său de har.
Vina noastră de ne-apasă,
Inimii de-i este greu,
Dac-alunecă piciorul,

Noi cădem în brațul Său. -

Ridicați-mă, voi, brațe,
La inima de Mântuitor,
Să găsesc înviorare
Și un glas mângâietor.
Dacă ultimul-tuneric
Peste ochii mei s-a pus,
Știu că și prin umbra morții
Mă poartă brațul lui Isus.

Nr. 10 Împăratul Constantin și Conciliul de la Niceea

(Cu utilizarea: Istoriei Bisericii, de dr. August Neander;
a prelegerilor despre Istoria Bisericii, de profesor M. Baumgarten;
a prelegerilor despre Istoria Bisericii a contelui Agénor de Gasparin
și a altor surse.)

- I. Mărturisirea de la Niceea
- II. Ultimele dintre cele 10 prigoniri romane ale creștinilor, sub împăratul Diocletian
- III. Cum a devenit Constantin cel Mare singurul domnitor al Imperiului Roman
- IV. Conciliul de la Niceea
- V. Cine a fost Constantin?

I. Mărturisirea de la Niceea

Istoria Adunării lui Isus Hristos pe pământ ne este dezvăluită în șapte scrisori (Apocalipsa 2 și 3). Domnul, îmbrăcat cu toate caracteristicile Judecătorului sfânt, cu ochii Săi care pătrund totul ca para focului (citește Apocalipsa 1.13-18), umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur. El Își verifică ecclesia (comunitatea, biserica sau Adunarea) credincioșilor, ceata celor pe care Tatăl i-a dat-o din lume, dacă ea a răspândit lumina primită a harului și a adevărului, Evanghelia mântuirii, în lumea întunecoasă, stăpânită de satan (Efeseni 2,1-3), în cetele păcătoșilor fără nădejde. El verifică atitudinea inimii și umblarea Adunării și a celor individuali, dacă Hristos a fost într-adevăr proslăvit în fața lumii. În scrisoarea către Smirna găsim tabloul profetic al celor zece mari prigoniri împotriva creștinilor, în care vrăjmașul a vrut să stingă mărturia despre Isus prin puterea statală a Imperiului Roman. Aici este scris: „Știu necazul tău și sărăcia ta – dar ești bogat - și hula celor care își zic că sunt iudei și nu sunt, ci sunt o sinagogă a lui satan. Nu te teme nicidecum de ce vei suferi. Iată, Diavolul va arunca în închisoare pe unii dintre voi, ca să fiți încercați. Și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții” (Apocalipsa 2,9-10). A fost o perioadă de cernere, de confirmare a celor devotați, de arătare a celor infideli. Pe lângă miile de martiri existau cete de tăgăduitori – erau numiți „trădătores”, în românește: „trădători”.

Dar lumina adevărului și a dragostei mântuitoare a lui Dumnezeu a strălucit în ciuda multor infideli, luminând în noaptea întunecoasă a păgânismului. Satan, leul care răcnește, distrugătorul, n-a putut să biruiască Adunarea lui Isus, nici cu spaima de sabia judecătorului și a rugului, nici cu răgetul leilor și al tigrilor care au sfâșiat în arenă oile și mieii turmei lui Isus. Apoi a urmat o perioadă de timp în care satan și-a schimbat stilul de luptă – el a venit ca șarpe viclean. El i-a oferit Adunării lui Isus un loc de cinste în mijlocul lumii, în loc de prigoană i-a oferit protecția instituției împăraților romani, alianța cu puterile statului - și a reușit!

În zilele lui Constantin cel Mare, întemeietorul Bisericii creștine de stat, a ajuns la împlinire profeția scrisorii către Pergam (Apocalipsa 2,12-17): Biserica creștină, evoluând

într-o putere mondială, locuia de acum „unde este tronul lui satan”. Peste prăpastia care despărțea Biserica lui Dumnezeu de lumea pierdută, stăpânită de satan, a fost aruncat un pod. Lumea și-a făcut intrarea în casa lui Dumnezeu cu steaguri fluturânde (1 Timotei 3,15). Adunarea lui Isus a devenit acel *copac mare*, sub ale cărui ramuri au putut să locuiască și să se cuibărească toate păsările cu puțință, curate și necurate, cum o prezisese Domnul deslușit (Matei 13,32). Sau, ca să vorbim într-o altă pildă a Scripturii, Adunarea lui Isus a devenit acea *casă mare* (2 Timotei 2,20) în care există și trebuie să existe atât vase de cinste, cât și vase de ocară – într-o casă mare nu poate fi altfel.

În fond, împăratul Constantin n-a purtat răspunderea pentru contopirea statului cu Biserica, chiar dacă el a fost autorul gândului și executorul care l-a aplicat, ci neloialitatea și secularizarea Adunării lui Dumnezeu și a conducătorilor ei croiseră de mult căile și pregătiseră terenul pentru marele plan împărătesc. Conciliul din Niceea, din anul 325, constituie punctul decisiv al acestei evoluții, recunoscut de toată lumea.

Întâi trebuie recunoscut că la Niceea, prin mărturisirea de la Niceea (simbolul de la Niceea), Persoana divină a Domnului Isus a fost ferită de înjosirea și denaturarea ereziei ariene. Acest punct central al adevărului creștin a fost așezat limpede în lumină. Mulțumim Domnului pentru păstrarea acestei mărturii!

Mărturisirea de la Niceea sună așa:

„Cred într-un singur Dumnezeu atotputernic, Tatăl, Creatorul cerului și al pământului, a tot ce este văzut și nevăzut.

Și într-un singur Domn, Isus Hristos, singurul Fiu al lui Dumnezeu, născut de Tatăl înainte de întreaga lume, Dumnezeu din Dumnezeu, lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, nu creat, dintr-o singură ființă cu Tatăl, prin care sunt făcute toate; care a venit din cer pentru noi, oamenii, și pentru mântuirea noastră, întrupat din Duhul Sfânt și din fecioara Maria și devenit om, a fost răstignit pentru noi sub Ponțiu Pilat, a suferit și a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi, S-a înălțat la cer și șade la dreapta Tatălui și va reveni cu slavă ca să-i judece pe cei vii și pe cei morți, a Cărui Împărăție nu va avea sfârșit.

Și în Domnul, Duhul Sfânt, care dă viață, care provine de la Tatăl și de la Fiul, care este adorat în același timp cu Tatăl și cu Fiul, care a vorbit prin proroci. Și într-o singură Biserică creștină, sfântă și apostolică. Mărturisesc un singur botez și iertarea păcatelor și aștept învierea morților și viața lumii viitoare. Amin.”

Toate adevărurile trecute în această mărturisire sunt biblice. Totuși, din ea lipsește punctul central al creștinismului: *mântuirea păcătosului pierdut prin credința în jertfa de ispășire de pe Golgota*, necesitatea convertirii și a nașterii din nou; lipsește mărturia despre stricăciunea omului firească, despre primirea personală a harului, despre filiația lui Dumnezeu, pecetluită prin Duhul Sfânt. Acestea devin ușor de înțeles dacă ne imaginăm că frazele acestei mărturisiri au fost destinate să formeze un baraj împotriva ereziilor distrugătoare. Totuși, este important să înțelegem că o mărturisire formulată – cum a demonstrat istoria – nu poate oferi o garanție pentru păzirea unității și a purității Adunării creștine. De ce nu? O asemenea mărturisire prezintă într-adevăr învățătura creștină ca adevăr acceptat, dar atunci rămâne marea lacună a hotărârii personale de viață pentru Hristos și pentru adevărul scris. O asemenea mărturisire de credință o poate semna orice om neconvertit, care admite cu capul adevărul creștin, dar care nu l-a văzut niciodată cu inima pe Mântuitorul prezent. Firește că o mărturisire formulată pe scurt nu poate să conțină tot adevărul Bibliei, totuși, creștinul credincios simte lipsa mărturiei nădejdiei sale vii, și anume, că cei credincioși nu așteaptă judecata (Ioan 5,24), ci pe Domnul lor, care va reveni (1 Tesaloniceni 1,9-10 și Filipeni 3,20) și că orice creștin adevărat *are viața veșnică* (1 Ioan 5,6-13). Aproximativ 1600 de ani a contat mărturisirea de credință de la Niceea, pe lângă așa-numita mărturie de credință

apostolică, atât în creștinătatea romană, cât și în cea protestantă, ca expresia intangibilă, oficială și completă a credinței creștine.¹¹

Despre crezul apostolic să mai amintim aici următoarele: în Biserica romană, spre sfârșitul secolului al patrulea a fost răspândită legenda că apostolii înșiși ar fi redactat în Ierusalim această mărturisire înainte de despărțirea lor, deoarece fiecare dintre ei și-a dat aportul. *Dar că mărturisirea nu provine personal de la apostoli*, aceasta a fost *dovedit deja adesea* din secolul al 15-lea și *recunoscut tot mai general* (și din partea catolică). Baza așa-numitului crez apostolic este vechea mărturisire romană de botez, a cărei apariție își are obârșia până la jumătatea secolului al doilea, ulterior, aceasta a mai primit diferite completări, de exemplu, mai târziu au fost adăugate cuvintele: „a coborât în iad” și „învierea cărnii”. Forma actuală a mărturisirii se pare că a ajuns la încheiere în secolul al cincilea. În Occident a fost folosită mereu la botez, fără ca omul să fie legat minuțios de text.

În cartea Concordiei, colecția de documente de creduri evanghelico-lutherane, a confesiunii de la Augsburg, tipărită ca model, sunt trei mărturisiri: cea a lui Atanasie, cea apostolică și cea de la Niceea, recunoscute cu semnătură de către 51 de domni germani conducători și 35 de cetăți germane, ca fiind creduri comune ale întregii creștinătăți. N-ar corespunde realității dacă astăzi am vrea să declarăm crezul apostolic ca neesențial. Atacul pe care în multe locuri oamenii moderni din interiorul creștinătății protestante îl conduc împotriva mărturiei adevărului creștin, arată că pentru tăgăduitorii lui Dumnezeu și ai lui Hristos există o piatră de poticnire în creștinătatea de nume, pe care vor s-o înlăture. Dar aceasta putem s-o spunem: Dumnezeu a dat harul ca Cuvântul scris al lui Dumnezeu să fie pus în mâna tuturor credincioșilor din zilele Reformei încoace. Astăzi, când toți știu să citească, poate oricine să bea personal din izvorul netulburat al adevărului. Aici, Domnul îi conduce pe ai Săi din lumină în lumină prin Cuvântul Său. El le dă credincioșilor înapoi tot ce a fost pierdut sau îngropat din zilele apostolilor, privind adevărul biblic, toate giuvaerurile credinței.

Trăim în zilele adunării din Filadelfia (Apocalipsa 3,7-13), despre care este scris: „Ai păzit Cuvântul Meu și n-ai tăgăduit Numele Meu”.

Într-o asemenea epocă merită osteneala să privim zilele lui Constantin cel Mare, atât de decisive pentru Adunarea lui Isus Hristos, în lumina nepărtinitoare a studiului istoriei, dezbrăcate de acea aparență evlavioasă pe care tradiția romană le-a țesut în jurul persoanelor participante și în jurul evenimentelor hotărâtoare.

Deci, acesta din urmă este scopul și ținta studiului care urmează. Fie ca aceasta să slujească la a arăta mai limpede multor copii ai lui Dumnezeu, contrastul pașnic care există pentru toate timpurile între lumea stăpânită de satan și Adunarea lui Isus Hristos, salvată din lume.

II. Ultimele dintre cele 10 prigoniri romane ale creștinilor, sub împăratul Diocletian

Creștinismul fusese recunoscut printr-un decret de tolerare al împăratului Gallienus (259), ca religio licita (religie îngăduită); cu aceasta, vremea prigonirilor părea să se fi sfârșit. Biserica creștină a rămas mai bine de 40 de ani într-o stare de liniște; în această perioadă a crescut foarte mult numărul creștinilor din toate păturile sociale. Firește că odată cu mulțimea celor care au trecut în această vreme la creștinism, când nu costa nici o luptă să fii și să rămâi creștin, au venit și mulți neautentici, mulți care s-au lăsat botezați fără convertire adevărată, care n-au făcut ruptura cu trecutul lor, da, chiar mulți care au adus cu ei vicii păgâne. Și înfățișarea exterioară a Bisericii creștine s-a schimbat prin marea bunăstare; în locul încăperilor simple de adunare, în marile cetăți au apărut biserici fastuoase în genul templelor.

¹¹ În Biserica greacă, mărturisirea de la Niceea aproape că a înlăturat complet crezul apostolic.

Împăratul Diocletian, care din anul 284 a domnit la început singur, apoi, din anul 286 împreună cu Maximian Herculius, s-a arătat, cel puțin după aparența exterioară, bine intenționat față de creștini. Povestirile despre prigonirile din primii ani de domnie ai lui Diocletian sunt în contradicție cu documentele istorice de încredere și de aceea extrem de neverosimile. Creștinii aveau funcții însemnate în serviciul de la curtea împărătească; se aflau credincioși chiar și printre șambelanii împărătești.¹² Firește că nu avem voie să tragem de aici concluzia privind o simpatie deosebită a împăratului pentru creștini, căci deja pe timpul lui Nero se aflau creștini în casa cezarului (Filipeni 4,22). Dacă la început numai unul a stat acolo ca un creștin sincer, atunci acesta a putut, prin mărturia umblării sale și prin rugăciunile credinței sale, să-i câștige pentru credință pe mulți dintre tovarășii săi de slujbă sau a putut să acționeze aici pentru ca niște credincioși să fie aleși ca să umple locurile devenite libere.

Oamenilor de stat romani le era pe atunci mereu aproape gândul ca măreția Imperiului Roman să fie cât mai strâns legată cu vechea religie păgână de stat și ca aceea să nu se lase din nou restaurată fără aceasta. Și deoarece Diocletian năzuia să recheme strălucirea Imperiului Roman, i s-a părut necesar pentru aceasta să însuflețească din nou și să restabilească păgânismul care se îndrepta spre faliment. Creștinismul a fost și a rămas o religie care nu era romană. Mărturia despre Isus, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul păcătoșilor, apăruse pe scenă fără temple, fără altare, fără ceremonii, fără preoți, fără sărbători. În ciuda tuturor râurilor de sânge ale martorilor, care curseseră deja de 250 de ani, creștinismul, extinzându-se tot mai departe, amenința să ajungă la autocrație și să înlătore cu totul cultul național păgân. O luptă pe viață și pe moarte a trebuit să preceadă ultima hotărâre. Este semnificativ că într-o inscripție ulterioară în care împăratul se lauda cu asuprirea creștinismului, creștinilor li se face reproșul că au ruinat statul.

Păgânii vedeau apropiindu-se tot mai mult momentul desconsiderării generale a vechilor lor lucruri sfinte și al autocrației creștinismului pe care îl urau. Ei erau hotărâți să-și încordeze toate puterile ca să evite un asemenea deznodământ al luptei de aproape 300 de ani. Tabăra păgână, căreia îi aparțineau majoritatea familiilor demodate, mulți oameni de stat, conducători de oști, preoți, erudiți și filozofi, avea nevoie de un singur glas ca să-și impună intențiile. Acest glas s-a prezentat în ginerele lui Diocletian, împăratul Caius Galerius Valerius Maximianus. Acest domnitor fusese inițial păstor, apoi s-a ridicat până la tronul împărătesc prin muncă, prin talentele sale războinice. El fusese crescut în superstiția păgână, oarbă, și dedicat acesteia din toată inima. El ținea mult în mod deosebit la jertfe și la ghiciri. – Pe atunci, mulți creștini erau în posturi militare înalte și inferioare; până atunci nu fuseseră siliți să facă ceva împotriva conștiinței lor. Dar acum, aceasta a devenit altfel. Galerius a vrut să-i îndepărteze din armată pe toți aceia care refuzau să ia parte la jertfele păgâne. El a emis un ordin, ca toți soldații să ia parte la jertfe. În anul 298 a avut loc sărbătoarea celui de-al treilea lustrum (o perioadă de cinci ani), a rangului de împărat acordat lui Augustus Maximianus Herculius. Pentru ceremonia sărbătorii au fost aduse jertfe și ținute mese cu jertfe, la care trebuiau să ia parte toți soldații. Mulți au renunțat la demnitatea lor de militari; atât militari superiori cât și de rând au părăsit serviciul militar, ca să rămână fideli credinței lor. Numai câțiva au fost condamnați la moarte, probabil numai aceia la care împrejurările deosebite au dat un prilej aparent, nu numai să-i elibereze din armată ca fiind creștini, ci și să-i stigmatizeze ca vinovați de crimă de lezmajestate.

Un asemenea caz a existat, de exemplu, la sutașul Marcellus, la Tingis, din Africa (acum Tanger). Acesta, când s-a ținut de către legiune cea sărbătoare în cinstea împăratului, într-un mod păgân, cu jertfe și ospete, s-a sculat de la masa soldaților și a declarat, în timp ce a aruncat bastonul de sutaș, centura și armele: „Începând din clipa aceasta încetez să mai slujesc

¹² De exemplu, șambelanul-șef, Lucianus, căruia episcopul Theonas din Alexandria i-a dat sfaturi pentru conducerea funcției sale, într-o scrisoare care a ajuns la noi.

ca soldat împăratului vostru. Disprețuiesc să mă închin zeilor voștri de lemn și de piatră, care sunt idoli surzi și muți. Dacă rangul de soldat aduce aceasta cu sine, că trebuie să aducem jertfe zeilor și împăratului, atunci arunc bastonul și centura. Renunț la steaguri și nu mai sunt soldat.” Marcellus a fost acuzat că și-a aruncat public simbolurile demnității soldățești, că a vorbit defăimător la dresa zeilor și a împăratului în fața întregului popor: el a fost condamnat la moarte.

Acestea au fost primele semne prevestitoare ale prigoanei; Diocletian, care îmbătrânea, n-a putut fi determinat la început să meargă mai departe. Totuși, în iarna anului 303, Galerius s-a întâlnit cu Diocletian la Nicomedia, în Bitinia. Diocletian, care devenise bolnăvicios și slab, se îndeletnicea pe atunci cu planul de a renunța în curând la guvernare – un semn al puterilor sale care scădeau. El n-a putut să se opună mult timp lui Galerius; acesta din urmă, susținut de păgâni zeloși dintre cei mai înalți funcționari de stat, și-a folosit toată elocvența pentru a pricinui o prigoană generală împotriva creștinilor. Diocletian a cedat, în sfârșit. O sărbătoare mare a păgânilor, care a fost ținută în 23 februarie, Terminalia, a dat prilejul pentru începerea prigoanei. Odată cu primii zori ai zilei, biserica luxoasă a reședinței împărățești din acea vreme, după ce au fost arse manuscrisele cărților biblice găsite înăuntru, a fost dată pradă jafului și după aceea a fost distrusă.

În ziua următoare a fost afișat public conținutul unui decret împărătesc, că slujbele divine ale adunărilor creștinilor sunt interzise, bisericile creștine trebuie dărâmate, toate manuscrisele Bibliei trebuie arse. Aceia care ocupau în stat poziții de onoare și demnități, trebuiau să le piardă pe acestea dacă nu voiau să renunțe la creștinism. Împotriva tuturor creștinilor, indiferent din care clasă socială ar fi fost, la cercetarea judiciară trebuia folosită tortura. Creștinii din păturile sociale de rând trebuiau să fie lipsiți de folosința drepturilor lor ca cetățeni și ca bărbați liberi; sclavii creștini, atâta timp cât rămâneau creștini, nu aveau voie să fie eliberați niciodată. În ce măsură creștinii din clasele sociale inferioare trebuiau să-și piardă folosința drepturilor lor ca oameni născuți liberi, nu era precizat aici; se lăsa la latitudinea funcționarului executor fiecare caz în parte. Sigur este, că în multe cazuri creștinii născuți liberi au fost făcuți sclavi și au fost condamnați la muncile de sclavi cele mai de jos, cele mai rușinoase, neobișnuite pentru slujba din viață lor anterioară. Aceasta rezultă limpede din acel decret, prin care Constantin a anulat mai târziu ordinul de prigonire în Orient.

Deci, au fost oferite metodic toate mijloacele ca să se extermină creștinismul de tot, dintr-o lovitură. Nou era în acest plan de prigoană, că voiau să le retragă creștinilor documentele scrise ale credinței lor. În prigonirile anterioare s-a urmărit numai distrugerea învățătorilor și a conducătorilor. Deci, semnificația acestor scrieri a fost recunoscută pentru menținerea și răspândirea credinței creștine. Firește că prin distrugerea tuturor manuscriselor Bibliei, dacă o asemenea directivă ar fi fost aplicată, s-ar fi putut realiza mai mult decât prin nimicirea martorilor vii ai credinței, ale căror exemplu și moarte de martir ar fi trezit cu atât mai mulți urmași. Dacă s-ar fi reușit într-adevăr să se distrugă toate exemplarele cărților biblice, atunci s-ar fi înlăturat sursa din care adevăratul creștinism și viața Adunării lui Isus rezultă inequizabil mereu mai noi.

Declanșarea acestei prigoane puternice a făcut să se dezvăluie binele și răul între creștini. Unii s-au lăsat speriați de teama torturii și a morții; ei și-au predat manuscrisele cărților biblice, care au fost arse apoi în piața publică. Toți care au făcut aceasta au fost excluși din adunările credincioșilor ca tăgăduitori. Alții, dimpotrivă, au sfidat chiar autoritatea păgână și au căutat de bunăvoie moartea de martir. Mulți au declarat public, nesolicitat, că sunt creștini, că au într-adevăr exemplare ale scrierilor sfinte, dar nu le vor preda în nici un caz. În multe cazuri, asemenea credincioși au refuzat categoric toate mijloacele de mușamalizare care le-au fost oferite de funcționari binevoitori.

Într-o cetate de provincie din Numidia a fost o ceată de creștini – printre ei un băiat de vârstă fragedă – adunați pentru Cuvântul lui Dumnezeu și pentru serbarea Cinei în casa unui om care citea celorlalți tare în adunare. Au fost prinși și duși la Cartagina. Acolo trebuiau să

fie audiați la tribunal, în fața proconsulului. Pe drum au cântat cântări de laudă în cinstea Domnului lor. A fost folosită tortura pentru a scoate de la ei cu forța vreo mărturisire.

Proconsulul i-a spus cititorului din adunare, în casa căruia fuseseră ținute adunările: „N-ar fi trebuit să-i primești.” El a răspuns în chinurile torturii: „N-am putut altfel, decât să-mi primesc frații.” Proconsulul: „Dar porunca împăratului ar trebui să însemne mai mult pentru tine.” Cititorul: „Dumnezeu înseamnă mai mult decât împăratul.” Proconsulul: „Ai scrieri sfinte în casă?” Cel torturat: „Am așa ceva, dar în inima mea.”

Între acești prinși era o creștină tânără, Victoria, ai cărei tată și frate încă mai erau păgâni. Fratele ei, Fortunatius, venise acolo ca să-și determine sora la tăgăduire și să-i procure libertatea. Deoarece ea declara neclintit că este creștină, fratele a afirmat că ea și-a pierdut controlul. Dar ea a spus: „Acesta este controlul meu, să fiu creștină și acest control nu mi l-am schimbat niciodată.” Când proconsulul a întrebat-o: „Vrei să pleci cu fratele tău?” ea a răspuns: „Nu. Sunt creștină și aceștia sunt frații mei, care respectă poruncile lui Dumnezeu.”

Pe un băiat, Hilarianus, proconsulul a crezut că-l poate speria ușor prin amenințările sale; dar tăria lui Dumnezeu s-a arătat puternică și în copil. El a răspuns: „Faceți ce vreți, sunt creștin.”

Nu puteau să se oprească la jumătatea drumului în prigoana începută. Deoarece acele regulamente nu și-au atins scopul, au fost nevoiți să meargă mai departe. Atunci s-au petrecut următoarele: În platul imperial din Nicomedia a izbucnit un incendiu. Imediat au fost învinovați creștinii, că ei ar fi pus focul din răzbunare. Însă este sigur că această acuzație nu se putea dovedi prin nimic. Un istoric chiar îi impută lui Galerius că el însuși a pus focul, ca să poată să-i acuze pe creștini. Sigur este că nu se poate stabili cauza adevărată. Dar oricum ar fi: creștinii au fost învinovați de o conspirație împotriva împăratului. Fără să se cerceteze cine putea fi bănuit și cine nu, a fost arestată o mulțime de creștini. Au fost folosite torturi crâncene pentru a scoate cu forța o mărturisire de la ei – dar fără nici un succes. Mulți au fost omorâți cu focul sau cu sabia, alții înecați.

Deoarece toate temnițele erau pline de episcopi, învățători, conducători creștini, a apărut un alt decret, că aceia dintre întemnițați care vor jertfi, vor fi lăsați liberi, iar ceilalți vor trebui să fie siliți în orice fel să jertfească. În sfârșit, a apărut cel de-al patrulea decret, cel mai aspru, în anul 304, care a extins asupra creștinilor porunca de mai sus. În cetățile în care porunca împăratului era executată cu toată severitatea, se striga pe străzi că toți bărbații, femeile și copiii trebuie să se prezinte în temple. Toți au fost citați nominal după liste exacte. La porțile cetății, toți cei care erau făcuți să intre, erau interogați cu grijă și cei care erau recunoscuți ca fiind creștini, erau imediat arestați. În Alexandria, în vremea aceasta, chiar păgânii îi ascundeau în casele lor pe creștinii prizonieri și mulți preferau să-și sacrifice bunurile și libertatea, decât să-i trădeze pe cei care căutaseră adăpost la ei. Condamnarea la moarte nu era, de fapt, explicit pronunțată împotriva acelor creștini care refuzau să jertfească, dar este evident că o decretare împărătească ce porunca că toți creștinii trebuie să fie siliți în orice fel să jertfească, trebuia să aibă aproape mai mult efect decât o condamnare la moarte pronunțată absolut. Așa că mărturisitorii lui Isus au fost dați pradă întregii cruzimi a guvernatorilor. Aceștia din urmă n-au cunoscut de acum înainte – în parte din fanatism păgân, în parte din năzuința la favoarea împăratului – nici un fel de barieră pentru conștiință sau pentru dreptate. Fiecare știa că dacă ar fi mers într-un fel prea departe împotriva creștinilor, nimeni nu-l va trage la răspundere pentru aceasta. Pe atunci, prizonierii credeau, în orbirea lor, că pot să triumfe cu adevărat asupra creștinismului asuprit.

Unul dintre regenți, Constantinus Chlorus, care domnea ca cezar peste Galia, Britannia și Spania, avea un caracter filantrop. El n-a putut fi câștigat pentru prigonire. Într-adevăr, nu era creștin, dar era un prieten al creștinilor. Părea că acest bărbat era cu adevărat convins de deșertăciunea păgânismului și credea într-un Dumnezeu invizibil. El le-a arătat în mod deosebit stimă și încredere acelor creștini din mediul său înconjurător, care se vedeau fideli credinței lor; el obișnuia să spună că cine nu Îi este credincios Dumnezeului său, va fi cu atât

mai puțin credincios domnitorului său. Deoarece ca cezar nu putea să se arate fățiș nesupus față de edictul emis de împărați, a lăsat numai ca aparență să se dărâme biserici ici și colo. În Galia, unde domiciliile în mod obișnuit, creștinii aveau deplină libertate și liniște în toiul prigonirilor care aveau loc în celelalte provincii. În Spania n-a putut să acționeze prea mult, dar este sigur că în nici una dintre provinciile sale prigonirea nu era de felul cum era în celelalte ținuturi. Dar acest domnitor, bine intenționat față de creștini, a putut să le fie de folos mai mult începând cu perioada când Diocletian și Herculius au renunțat la guvernare în anul 305 și Constantin Chlorus însuși a fost înălțat la rangul de Augustus (mare împărat) pe lângă Galerius.

În schimb, a devenit fatal pentru creștinii din Orient, că acum în răsărit, în rândurile cezarilor a intrat un bărbat care în superstiția sa păgână, oarbă, și în cruzimea sa, era în concordanță absolută cu Galerius – era *Caius Galerius Valerius Maximinius*. În acele provincii care i-au fost predate acestui bărbat, adică în Siria și în ținuturile limitrofe ale Imperiului Roman și în Egipt, au izbucnit, firește, prigonirile creștinilor cu o cruzime înnoită. Uneori deveneau de-a dreptul obosiți de a fi furioși, când observau că totuși creștinismul nu se putea nimici; atunci, pentru un timp scurt, prigoana scădea; creștinii începeau să respire. Dar de îndată ce vrăjmașii observau că creștinii se simțeau iar siguri, furia lor se trezea din nou și începea o furtună nouă. Așa a fost, de exemplu, în anul 308. Râuri de sânge curseseră de la începutul guvernării lui Maximinius în statele acestuia. Apoi a survenit o anumită liniște. Au început să-i trateze mai indulgent pe creștinii condamnați la munca în mine. Dar deodată a apărut o poruncă împărătească nouă, mai aspră, către toate autoritățile, de la cele mai înalte până la cele mai de jos, către cele civile și către cele militare: templele idolești dărăpănate trebuiau să fie reconstruite, toți bărbații liberi, toate femeile libere, toți sclavii și chiar copiii mici trebuiau să jertfească și să mănânce din alimentele jertfite. Peste toată marfa comestibilă din piață trebuia turnată apă sau turnat vin care a fost folosit la jertfe, pentru a-i aduce pe creștini cu forța în contact cu mâncarea jertfelor. Fanatismul și despotismul n-au mai cunoscut margini. Rezultatul a fost o vărsare de sânge nouă și generală. –

După aceea, până la începutul anului 310 a survenit din nou o stagnare. Creștinii din minele din Palestina aveau voie chiar să se adune pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Dar când guvernatorul provinciei a ajuns odată acolo și a observat aceasta, i-a relatat-o împăratului. Cei arestați au fost despărțiți unii de alții și i-au constrâns la muncă mai grea. 39 de mărturisitori ai lui Isus au fost în același timp decapitați. Acesta a fost ultimul sânge care a curs în Orient în timpul acestei prigoane.

Însuși autorul prigoanei, Augustus Galerius, a devenit mai bine dispus în urma unei boli grave, dureroase, o consecință a desfrânarilor sale. Poate că și-a făcut loc în el gândul că Dumnezeu creștinilor ar trebui să fie un Dumnezeu puternic, sub mânia căruia căzuse și pe care ar trebui să caute să-L împăce. Ar fi trebuit totuși să-i bată la ochi că prin toate directivele sale sângeroase n-a putut face creștinismului nici o pagubă. În aceste condiții, în anul 311 a apărut edictul împărătesc remarcabil, care înceta această ultimă luptă sângeroasă a puterii imperiale romane împotriva creștinismului: ar fi fost intenția cezarului să-i conducă pe creștini din nou înapoi la religia strămoșilor lor. Dar deoarece majoritatea creștinilor au perseverat în felul lor de gândire și s-a observat că ei sub prigoniri nu puteau să-L cinstească pe Dumnezeul lor și totuși nici zeilor nu le arătau cinstea datorată, în acest caz, de acum înainte, împărații trebuiau să extindă favoarea lor obișnuită și asupra creștinilor. Ei să aibă voie să fie din nou creștini și să-și țină adunările, presupunând că nu întreprind nimic împotriva ordinii statului roman. „Așa că să se roage Dumnezeului lor potrivit cu această favoare împărătească arătată lor, pentru binele împăratului, pentru binele statului și pentru binele lor, ca statul să prospere în orice privință și ei să poată trăi liniștiți în locuințele lor.”

* * *

Astfel, autoritatea împărătească romană s-a declarat singură învinsă de perseverența creștinilor. Ce istorie de sânge și de lacrimi, de biruință a credinței și de devotament până la moarte!

Ce predică pentru credincioșii zilelor noastre, care, așa de ușor înfășurați de lume și de pofta ei, de aur și de avere, de poziții de cinste și de considerația oamenilor, uită atât de ușor că sunt chemați să stea ca martori ai lui Isus Hristos în mijlocul lumii stăpânite de satan!

Copil al lui Dumnezeu, dacă citești această istorie a mării prigoane creștine, gândește-te la frații tăi și la surorile tale care atunci au pus pe altarul credinței tot ce au avut și au fost, nu numai averea, fericirea familială și libertatea personală, ci chiar viața lor. Acele mii de credincioși, care au fost schingiuiți cu cele mai alese torturi, ar fi putut toți să-și salveze printr-un singur cuvânt: viața și sănătatea, averea și onoarea cetățenească; trebuiau să spună numai: Vreau să renunț la creștinism. Vreau să aduc jertfe zeilor păgâni și statuii împăratului. Atunci existența lor pământească ar fi fost salvată. Dar, firește atunci s-ar fi pierdut o cunună veșnică și niciodată n-ar mai fi venit vreun ceas de fericire adevărată aici pe pământ, pentru un asemenea tăgăduitor.

Înțelege marea luptă între lumină și întuneric, în care și tu stai ca un luptător responsabil. Satan, marele vrăjmaș, nu s-a schimbat - și astăzi toată viclenia și puterea lui sunt orientate spre a stinge orice mărturie sinceră despre Isus. O, dacă credincioșii din prezent ar vrea să primească păreri divine despre cât de îngrozitor este să i se facă lumii concesii! Fii credincios Domnului tău, păzește credința, privește la țintă, adu-ți aminte de scumpul tău Domn, care a suferit și a murit pe cruce pentru tine, cu toate că El era totodată Fiul lui Dumnezeu și Domnul slavei! Și pentru tine este scris: „Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții.” (Apocalipsa 2,10).

III. Cum a devenit Constantin cel Mare singurul domnitor al Imperiului Roman

Prigoana creștină a lui Diocletian constituie fundalul istoric pentru intrarea în scenă și pentru succesul lui Constantin cel Mare. Sutele de mii de creștini din provinciile răsăritene ale Imperiului Roman fuseseră până atunci date pradă fără cruțare cruzimii și bunului plac. Să ne imaginăm ce a însemnat pentru acești creștini să audă acum că în fruntea imperiului vine un bărbat care își zicea prieten al creștinilor.

Marele Imperiu Roman avea pe atunci patru stăpâni. Doi purtau titlul de împărat („*Augustus*”): Diocletian și Maximianus Herculius; aceștia erau stăpânii suverani. Doi purtau titlul de „cezari”: Galerius și Constantinus Chlorus, tatăl lui Constantin. Augustus era împăratul principal în fiecare jumătate de imperiu; cezarul era împăratul-junior. Dar acestuia din urmă îi erau încredințate jumătate din provincii pentru guvernare independentă. Astfel, Diocletian și cezarul său, Galerius, au guvernat în orient; Maximianus și cezarul său, Constantinus, în occident.

Dar curând, Diocletian și Maximianus s-au retras de la guvernare; Galerius (cel care îi ura pe creștini) și Constantinus Chlorus (prietenul creștinilor) au murit. Astfel au ajuns patru domnitori noi pe locurile goale: în Orient: Licinius și Maximianus Daia; în Occident: Maxentius, fiul lui Maximianus Herculius și Constantin, fiul lui Constantinus Chlorus; acesta din urmă a obținut purpura la York, în Anglia.

Cum am amintit deja, Constantinus Chlorus a refuzat constant să participe la cruzimile împotriva creștinilor. În timp ce în Orient sângele creștinilor curgea în râuri, adunările din Galia, Marea Britanie și Spania se bucurau aproape de libertate deplină. Rezultatul a fost că creștinii i-au fost lui Constantin devotați cu dragoste recunoscătoare; acest devotament l-au transferat și asupra fiului său, Constantin. Acesta din urmă a luat-o la început ca pe o moștenire părintească revenită lui, să continue protecția creștinismului.

De acum înainte, prolema religioasă a pășit în prim-plan în toate luptele. Fiecare împărat se caracteriza, cu sau fără voia sa, ca protector sau adversar al păgânismului oficial. Păgânismul era într-adevăr religia națională a Imperiului Roman, în mod deosebit cea a senatorilor și a familiilor vechi și a tuturor celor care voiau să restabilească Roma veche în strălucirea ei națională. Va fi în stare creștinismul, care se răspândea, să desfacă această legătură veche? Va putea el să despartă de păgânism instituția împăraților romani, autoritățile conducătoare ale imperiului? Însemnătatea cu efecte adânci ale acestei probleme a avut ca rezultat că orice sciziune politică se transforma în rivalitate religioasă. Dacă unul dintre împărați se declara în favoarea păgânilor, atunci adversarul său cerea repede de la creștini mijloacele să-l combată. În seara premergătoare fiecărei bătălii, în una dintre taberele de campanie se găseau preoți păgâni și ghicitori, în timp ce în cealaltă era înălțată crucea.

Dar în timp ce părea că este vorba numai despre o luptă a partidelor religioase, Constantin urmărea o cu totul altă țintă: *unitatea imperiului*. Existau patru împărați, dar de aici încolo el voia să fie singurul; prin urmare, alungarea treptată a celor trei co-împărați ai săi a fost ținta propriu-zisă a lui Constantin în timpul primei perioade a guvernării sale.

A trebuit să înceapă cu Maxentius, rivalul său cel mai apropiat. Pentru a câștiga posesiunea întregului imperiu, a trebuit să-și asigure întâi autocrația în Occident. Pretextele obișnuiau să nu lipsească în asemenea cazuri. Bătrânului Maximianus Herculus i-a părut rău de abdicarea lui; el și-a cerut coroana înapoi. Maxentius, fiul său, nu s-a grăbit deloc să i-o da înapoi. Maximianus a căutat și a găsit un loc de refugiu în Galia, la Constantin. Lui i-a dat-o pe fiica sa, Fausta, care a înlocuit-o pe prima, prea neînsemnata soție a tânărului împărat. Dar când Maximianus a început să urzească intrigi politice, Constantin a făcut ca socrul său să fie ucis. Aceasta a fost prima crimă în familie; trebuiau să mai urmeze multe altele.

Maxentius, care domnea în Roma, și-a amintit acum de datoria sa de copil – el a vrut să răzbune moartea tatălui său. Dar uciderea tatălui său n-a fost decât pretextul pentru lupta sa; în realitate era vorba despre cine va rămâne stăpân în Occident.

Constantin a pornit la drum cu oștirea sa ca să mășăluiască la Roma. El a cumpănit decisiv alegerea potrivită dintre zei. Era de la sine înțeles că Maxentius îl va înfrunta cu ceremoniile păgâne, însoțit de dorințele solemne ale poporului și ale senatului. Pe cine trebuia să se sprijine Constantin? Tatăl său, Constantinus, s-a simțit mereu bine când îl trata cu grijă pe Dumnezeu creștinilor. El de ce să nu profite de ajutorul acestui Dumnezeu?

Se presupune că în vremea aceasta Constantin a avut parte de o viziune, După cum scrie Eusebius, împăratului i-a apărut de față cu fiii și cu armata sa o cruce aprinsă, cu inscripția: „*În acest semn vei birui!*” Dar ce este la Eusebiu o viziune, la un alt contemporan, Lactantius, intendentul copiilor lui Constantin, este relatat ca un vis. Credibilitatea relatării lui Eusebius este considerabil atenuată și prin faptul că copiii citați ca martori, în afară de fiul cel mai mare, Crispus, nici măcar nu erau născuți. În sfârșit, la unii, inscripția este povestită ca fiind una grecească, iar la alții ca una latinească. Este vădit că avem în fața noastră una dintre multele legende evlavioase, prin care se obișnuiește să se înalțe strălucirea marilor personalități în fața mulțimii. Sigur este în orice caz, că Constantin a pus să se facă atunci acel labarum, un stindard pe care a montat crucea cu acea inscripție. Acel steag a strălucit de atunci înainte în fața ochilor armatei lui Constantin.

Acesta, pornind la drum din Galia cu armata lui, a traversat Mont-Cenis și i-a bătut în nordul Italiei pe comandantul lui Maxentius, trimiși împotriva lui, a cucerit Torino și Milano.

Se apropia deznodământul, Maxentius trebuia să lupte pentru împărăția sa sub zidurile Romei. În calitate de conducător de oști nu strălucea; el și-a condus trupele peste râul Tibru. Pentru retragerea sa a pus să se construiască un pod de vase. În 27 octombrie 312, la Pietrele Roșii s-a ajuns la lupta în care ambele religii, creștinismul și păgânismul, păreau că luptă pentru supremație.

Constantin și-a condus personal cetele de călăreți din Galia împotriva inamicului; în fața acestei ciocniri violente, armata lui Maxentius s-a împrăștiat în toate părțile. Zadarnic se

dădeau pretorienii de ceasul morții ca să susțină traversarea râului. Maxentius a fugit; podul de vase s-a prăbușit sub masa de oameni foarte înghesuiți; împăratul și-a găsit moartea în nămol, din care n-a putut să iasă din cauza armurii de fier. În aceeași zi, Constantin și-a făcut intrarea în Roma, cu capul maiestuos acoperit cu coiful strălucitor. De la toate ferestrele se privea defilarea trupelor victorioase. Senatul s-a grăbit să-l primească respectuos pe învingător. – Păgânismul oficial și-a primit lovitura de moarte la Pietrele Roșii. Cu toate acestea, Constantin încă n-a îndrăznit să se așeze public de partea creștinismului, față de reprezentanții de la Roma ai păgânismului. Împăratul și senatul schimbau acum saluturi și dedicații fățarnice, în care puteau fi vorba în același timp despre creștinism și păgânism. Comoda expresie „divinitate” slujea ambelor părți ca să-și ascundă gândurile ostile reciproce.

Dar acum, Constantin dă o lovitură de maestru: *a proclamat libertatea religiei*. Acest decret important a fost pus în executare la Milano; acolo a avut Constantin întâlnire cu împăratul Imperiului Roman de Răsărit, Licinius, care era cumnatul său. Acolo a fost chemat cu poruncă severă și bătrânul Diocletian, fostul prigonitor al creștinilor. Diocletian, știind bine cu cine are de-a face, n-a apărut, ci a ales moartea prin înfometare. Înștiințarea libertății de religie, pe care Constantin a decretat-o la Milano, este remarcabilă din cauza modului ei de exprimare; ea spune foarte modern: „*ca fiecare să fie liber să accepte religia care i se potrivește cel mai bine*”. Dar acesta era numai un mijloc de a ieși din impas, ca să se amâne hotărârea. Constantin era hotărât să facă din creștinism *religie de stat*.

Dacă Adunarea lui Isus Hristos ar fi rămas ce a fost în vremea apostolilor, atunci n-ar fi fost loc pentru asemenea gânduri în capul unui mare om de stat. Despre Adunarea lui Isus Hristos sunt scrise două lucruri: 1. „Eu le-am dat Cuvântul Tăi și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume. Nu cer să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău. Ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume” (Ioan 17,14-16). – 2. „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți virtuțile celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată, pe voi, care altădată nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu, pe voi, care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare” (1 Petru 2,9-10).

O asemenea Adunare, urâtă de lume, care caută numai onoarea Împăratului ei ceresc, nu putea deveni niciodată vasul care să conțină religia națională a unui imperiu mondial.

Dar biserica creștină n-a mai fost în zilele lui Constantin Adunarea sfinților, despărțită de felul de a fi al lumii, ci era deja marea organizație religioasă, avea deja ierarhia. Ea cuprindea într-adevăr multe mii de ucenici adevărați ai lui Isus, oameni cu gânduri cerești, dar în totalitatea ei se prezenta ca o asociație puternică, ce îmbina o învățătură cerească cu concepții și calcule pământești. O asemenea biserică era în orice caz capabilă de alianță cu statul.

Nu s-au oprit nici o zi la libertatea credinței care fusese vestită la Milano. Libertate nu voia pe atunci nimeni, nici biserica, nici Constantin – *era vorba despre domnie, despre imperiu*. Păgânismul dorea să păstreze autoritatea, creștinismul dorea s-o obțină. Acesta era adevărul.

Constantin, de partea sa, a urmărit la început cu hotărâre planul să devină singurul domnitor al Imperiului Roman; el a vurt să-i înlătore din cale pe ceilalți împărați și cezari. Maxentius era învins; mai rămăseseră de înlăturat Licinius și Maximianus Deia. Maximianus era cel mai puțin de temut și cel mai tare devotat păgânismului. El a încercat chiar să anunțe din nou prigonirea creștinilor. El nu făcea parte din familia lui Constantin; de aceea s-a început cu el. Licinius a fost însărcinat să-l scape pe împărat de această povară. Ambele oștiri s-au întâlnit în câmpiile de la Adrianopol. Aici, ca întotdeauna, problema religioasă a intrat de la sine în prin-plan. Maximianus s-a arătat ca apărător al vechii religii, Licinius ca apărător al celei noi. – Când s-a ajuns la luptă, viitorul a obținut victoria asupra trecutului. Maximianus, cel învins, a străbătut Asia Mică și și-a găsit refugiul la Tars. Acolo a încercat să-și amortească durerea prin desfrâuri josnice și în cele din urmă a luat otravă. Înainte de sfârșitul

lui a pus să fie omorâți preoții idolilor, care l-au sfătuit așa de rău. – Licinius a înecat-o pe văduva lui Maximianus Daia și pe copiii lui a pus să-i stranguleze. Nefiind mulțumit cu acestea, a omorât-o și pe văduva lui Diocletian, pe fiica lor, Valeria, și pe fiul lui Galerius. La vestea acestei nimiciri sângeroase a întregii familii a prigonitorului lor, creștinii au declarat public că venise ceasul răzbunării. – Un strigăt de bucurie puțin creștin a răsunat atunci prin întregul imperiu.

Dintre cei patru regenți ai marelui Imperiu Roman mai rămăseseră acum numai doi, Licinius și Constantin. Planul lui Constantin, de a scăpa de rivalul său, se apropia de îndeplinire: el o căsătorise pe una dintre surorile sale cu Licinius; cu cealaltă se căsătorise Bassienus, un ofițer de rang înalt; acești doi cumnați erau acum incomozi pentru Constantin. Bassienus a fost curățat primul. El a fost acuzat de uneltiri secrete și condamnat la moarte. Să-l înlăture pe Licinius a fost mai greu; n-a fost suficient să-l condamne; el a trebuit întâi să fie învins. Lui i s-a reproșat că a favorizat uneltirile lui Bassienus. Sub acest pretext a fost atacat. La această întorsătură, Licinius a apărut imediat pe scena ca protector al păgânismului, deoarece dușmanul lui de acum, Constantin, era împăratul creștinilor. Iarăși s-a ajuns la ciocnire, la Adrianopol. În tabăra lui Constantin, plină de preoți creștini, se vedea strălucind labarumul, înconjurat de onoruri militare. Licinius i-a chemat la el pe marii preoți păgâni, pe ghicitori și pe vrăjitori; fumul jertfelor îl înconjura din toate părțile. Lupta a început. Pe de o parte se striga: „Zeii ai strămoșilor noștri!” – de cealaltă parte: „Dumnezeu, Mântuitorul nostru!” Constantin a fost un soldat viteaz și un general iscusit – el a devenit biruitor și l-a urmărit pe Licinius până în Asia; acolo la bătut pentru a doua oară, la Chrysopolis, Scutari de astăzi. Soția învinsului Licinius, sora lui Constantin, Constantia, a venit la Nicomedia ca să ceară îndurare pentru soțul ei, pe care Constantin i-a și promis-o cu jurământ. Licinius, îndepărtat de la tron, a cerut permisiunea să locuiască, începând de atunci, în Tesalonic. Dar în mai puțin de un an, cumnatul lui a pus să fie strangulat.

Astfel și-a atins Constantin cea mai apropiată țintă: era singurul domnitor al întregului, puternicului Imperiu Roman, de la Britannia până în nordul Africii și Egipt. de la Galia și Spania până la Persia. Dar ce cale pătată de sânge, criminală, l-a condus la acest succes pe acest om mare al pământului!

Dumnezeu a fost cel care i-a dat această biruință? Au biruințele lui Constantin ceva de-a face cu crucea, care a fost purtată în fruntea oștirii sale, sau cu Persoana Fiului lui Dumnezeu, al Căruia Nume sfânt L-a chemat Constantin atât de des? Cine poate gândi așa ceva? Firește că organizarea acestor mari evenimente politice s-a efectuat sub puterea și admiterea guvernatoare a Dumnezeului veșnic; ele trebuiau să slujească împlinirii planurilor și judecăților Sale, ca și binecuvântării, păzirii și desăvârșirii celor despre care este într-adevăr valabil: „Domnul cunoaște pe cei care sunt ai Săi!” (2 Timotei 2,19.) Totuși, dacă îl observăm pe Constantin cel Mare și puterea sa, îl recunoaștem dincolo de această figură puternică de suveran, pe stăpânul lumii, care a spus odinioară: „Ție Îți voi da toată stăpânirea aceasta și gloria lor, pentru că mie mi-a fost dată și o dau cui vreau” (Luca 4,6).

IV. Conciliul de la Niceea

Constantin era singurul domnitor; el își urmărea acum cu tenacitate planul, să facă din creștinism religie de stat. Această năzuință a condus la evenimentele cele mai importante ale conciliilor de la Arles (în anul 314) și de la Niceea (în anul 325).

Cu conciliul de la Arles, lucrurile se prezintă astfel: creștinii deveniseră tot mai lumești. Starea tristă a adunărilor era pentru toți creștinii sinceri durere și ocară în același timp. În multe locuri se străduiau să se împotrivescă hotărât răului pătruns în ele. Ca să reușească aceasta, era necesar să fie excluși cu disciplină serioasă din adunare copiii neconvertiți ai lumii, să se procedeze cu atenție la primirea presupușilor nou-convertiți, înainte de toate trebuia combătută primirea necondiționată, în general înrădăcinată a copiilor neconvertiți ai

membrilor adunării. Dar s-a văzut imediat că nenorocirea laicizării era prea adânc înrădăcinată. Concepțiile și pretențiile severe găseau de multe ori împotrivire și au condus, firește, la divizări (vezi 1 Corinteni 11,19). Rezultatul a fost că cei care au luat-o în serios s-au despărțit de mulțimea creștinilor lumești. Conducătorul creștinilor serioși și sinceri în credință a fost episcopul Donatus; adepții săi constituiau marea parte a creștinilor nord-africani. Toată partida era numită după conducător, donatiști. Fiecare secol al creștinismului a avut apariții de felul acesta: secolul al doilea i-a avut pe montaniști, al treilea pe novațieni, al patrulea pe donatiști. Pentru novațieni era ceva serios să vadă Adunarea lui Dumnezeu păzită în sfințenie. Cu cât a intrat lumea mai mult în Adunarea lui Dumnezeu, cu atât mai mult s-a cerut o disciplină serioasă a Bisericii. În aceste împrejurări a fost respinsă reprimirea celor căzuți și excluși. Lucrul acesta era explicabil; căci motivul principal pentru apariția donatiștilor a stat în numeroasele cazuri de apostazie și renegare în timpul prigoanei lui Diocletian. Adunarea trebuia acum să fie curățată de cei necurați și de trădători.

În disputele apărute prin aceasta, donatiștii au apelat la hotărârea lui Constantin; într-adevăr, o hotărâre cu urmări grave! Imediat a urmat intervenția împăratului în problemele interne ale adunărilor creștine. A fost o epocă importantă în istoria Bisericii și a popoarelor, când împăratul roman a fost împins să stabilească unitatea și ordinea în Biserică, la fel cum lucrul acesta era dator să fie în ceea ce privește statul. Dar, în fond, Constantin era protectorul creștinilor; prin urmare, toate părțile au fost înclinate să apeleze la sprijinul său. Donatiștii i-au înmânat proconsulului Ancelin o cerere adresată împăratului: „Ne îndreptăm către tine, cel mai minunat împărat!” Constantin, care a visat o religie care să fie foarte ordonată, una, puternică și tare, a fost însă deja de la începutul cererii amărât la gândul că s-ar putea ca nu toți să fie de aceeași părere. – Datorită decretului său, curând după aceea a avut loc la Roma prima unire a episcopilor, și anume, în palatul din Lateran, care îi aparținea împărătesei Fausta. Patru episcopi din Galia și desigur cincisprezece din Italia se aflau împreună. Donatiștii au fost excomunicați. Aceștia au apelat din nou la împărat. Constantin, încă un novice în rolul de judecător asupra problemelor credinței, s-a lăsat convins. El a comunicat că va revizui hotărârea episcopilor și l-a însărcinat pe proconsulul său să cerceteze problema. Deci, de acum înainte episcopii au fost audiați în problema lor de către funcționarii guvernului. Dar deoarece apoi și adversarii donatiștilor l-au asaltat pe împărat, acesta s-a hotărât să convoace conciliul de la Arles. „Consider de datoria mea”; a spus el, „să nu tolerez aceste necazuri, care ar putea să mânie divinitatea.”

Trebuie să arătăm că în zilele lui Constantin abia dacă mai existau acei „prezbiteri și păstori” în adunările credincioșilor, care, chemați prin Duhul Sfânt (Faptele Apostolilor 20,28), își făceau slujba binecuvântată în liniște și smerenie din zilele apostolilor. Aceștia își acceptaseră odinioară slujba ca pe un dar prețios de la Dumnezeu (1 Timotei 3,1-7), fără să se străduiască pentru bani sau pentru cinste omenească. Acum, mulți dintre acești „prezbiteri”, simpli mai înainte, erau transformați în episcopi, în sensul de dictatori și stăpânitori religioși. Clerul s-a dezvoltat, exista o tagmă preoțească. A apărut diferența între preoți și laici. S-a uitat că Scriptura numește om duhovnicesc pe orice creștin adevărat (1 Corinteni 2,12-16 și Galateni 6,1), s-a uitat că primii „laici”, despre care Scriptura spune că erau oameni neînvățați și neinstruiți, au fost Petru și Ioan. (Faptele Apostolilor 4,13.) Paisprezece episcopi formau conciliul de la Arles; ei au hotărât iarăși împotriva donatiștilor. – Sprijinindu-se pe verdictul acestui conciliu, Constantin nu se mai gândea decât să-i reprime pe donatiști, căci aceștia îi apăreau acum ca răzvrătiți. El a vorbit despre întemnițare, despre exilare. – Astfel a intrat împăratul pe calea prigonirii, la rugămintea bisericii. Acesta a fost rezultatul Conciliului de la Arles.

În anul 325 a urmat *Conciliul de la Niceea*. Aici a fost vorba în primul rând nu despre o dispută din cauza disciplinei bisericii, ca la Arles, ci despre temelia adevărului creștin, despre recunoașterea sau tăgăduirea *Persoanei și naturii* divine, intangibile, a lui *Isus Hristos*. – A fost vorba despre ereziile lui Arius.

Teologii noștri moderni, liberali, Îl coboară pe Hristos la nivel de om. Dacă Isus a fost numai un om, atunci tot creștinismul este șters, atunci nu mai există nici mântuire, nici împăcare, prin urmare, nici siguranța iertării vinei. Atunci nu există nici Domn înviat, nici așteptarea Fiului lui Dumnezeu care va reveni din ceruri, nici adăpost la Prietenul atotputernic care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui. Atunci Biblia, în cuvintele ei despre Fiul lui Dumnezeu, este deodată o carte de minciuni, tot creștinismul devine o poveste evlavioasă, o religie fără putere. Fiul veșnic, născut de Dumnezeu în veșnicie, aceasta este secretul pe care Cuvântul lui Dumnezeu ni-L prezintă ca obiect al adorării noastre.

Astăzi se află cete de teologi la amvoane și la catedre, care vor să-I smulgă de pe cap Fiului lui Dumnezeu, cununa slavei Sale dumnezeiești. Aici este remarcabil că erezia ariană nu mergea în nici un caz așa de departe încât să conteste Domnului natura Sa divină, nu – învățătura spunea: Hristos a fost *creat* de Tatăl, nu *născut*. Această învățătură conducea, dacă se poate spune așa, la concepția: există un Dumnezeu – Tatăl - și un semizeu – Fiul. Că această învățătură a fost respinsă și condamnată la Niceea și că a fost dovedit adevărul biblic despre Persoana lui Isus, pentru aceasta avem și astăzi motive să-L laudăm pe Dumnezeu.

Arius a fost preot la o biserică din Alexandria; cunoștințele sale erau laudate. El aparținea de dioceza episcopului Alexander. Subit s-a împrăștiat zvonul că Arius răspândește o învățătură nouă, potrivit căreia Fiul, chiar dacă a fost creat înainte de veșniciei, totuși nu este veșnic ca Tatăl. Episcopul Alexander, deja un moșneag îmbătrânit, în prima clipă a șovăit în fața asigurărilor îndrăznețe ale învățatului Arius. Dar el avea lângă el un secretar tânăr, până atunci încă necunoscut, Atanasie, un bărbat cu o energie de nestăpânit. Îmboldit de acesta, patriarhul a căpătat din nou curaj. El s-a hotărât să-l citeze pe Arius, a rostit anatema asupra lui și l-a dat afară din biserică. După aceea, Arius s-a îndreptat spre episcopii din Nicomedia și din Cezareea (ambii se numeau Eusebius). Aceștia i-au ținut parte și l-au apărat. Apoi a intrat un al treilea luptător în conflict – însuși Constantin, împăratul. Primul său sentiment în această problemă dificilă a fost cel al nerăbdării; vrajba din biserică, a cărei însemnătate el a subapreciat-o la început, îl irita. El le-a scris lui Alexander și lui Arius; el s-a oferit să aplaneze divergența de opinii și le-a poruncit să pună capăt chestiunii. Îmbrățișați-vă și să nu mai vorbim despre aceasta! După ce scrisoarea aceasta a rămas fără succes, împăratul a trimis la Alexandria un episcop din Apus, Osius, cu însărcinarea să cerceteze problema și să-i raporteze. – Osius a hotărât împotriva lui Arius. – Atunci a izbucnit mânia lui Constantin. El a înțeles că pentru a avea pace, pentru a ține biserica în frâu, el ar trebui să-l pedepsească pe instigatorul apostat și potrivit cu aceasta a emis către Arius o scrisoare de intimidare. – Cu toate acestea, el a intrat într-o discuție epistolară cu el. – Dintre argumentele surprinzătoare care erau hotărâte de Constantin să dovedească nebunia lui Arius, împăratul i-a citat prorocia sibilei Erithreea. Dacă apostatul va nega autenticitatea acestui oracol, el îi va trimite chiar originalul. Mai limpede a fost sentința definitivă: „Fiecare dintre adepții tăi trebuie să plătească o capitație înzecită și va fi antrenat în cheltuielile publice.” – Ce a făcut Arius după aceasta? S-a dus – înarmat cu instrucțiunile ambilor episcopi Eusebius – direct la Constantin. Teologul împărătesc, care, dacă nu conducea el până, dacă n-a avut pe nimeni lângă el spre ajutorul său, firește că a fost ușor pus în încurcătură de diferențierile iscusite, fine, ale lui Arius. Neștiind ce să facă, împăratul Constantin a formulat ideea să restaureze unitatea, prin aceea că s-a adresat întregii biserici, ca să-i adune undeva pe toți episcopii pământului locuit. *A fost hotărât Conciliul de la Niceea.*

În ideea unui conciliu general există fără îndoială o anumită măreție, care seduce puterea de imaginație. Dar față de asemenea acțiuni extraordinare se poate nutri bănuiala că acestea nu vor sluji cauzei lui Dumnezeu și adevărului, ci intereselor lumii. Un lucru este limpede: la o asemenea adunare a maselor de demnitari ecleziastici apare inevitabil pretenția infailibilității. Era foarte firesc ca împăratul Constantin să scrie după terminare acestui conciliu: „Învățătura asupra căreia s-au pus de acord trei sute de episcopi, nu poate fi decât o învățătură dată de Dumnezeu.” Dar evenimentul cel mai important, hotărâtor, de durată, al

Conciliului de la Niceea nu este respingerea ereziei ariene, nu crezul de la Niceea, ci întemeierea bisericii de stat și punerea bazelor pentru biserica romană, pentru a cărei construcție mândră în Niceea – chiar dacă inconștient – au fost făcute toate lucrările pregătitoare.

Biserica creștină a lepădat de mult haina de străin pe pământ, ea devenise deja o organizație care în episcopii ei și în preoțimea ei și-a așezat în fața ochilor lumii reprezentanții responsabili, era o parte esențială pe care omul de stat, Constantin, conta ca pe un factor de putere. Clerul, detașat de ceilalți, a pășit în Niceea în public cu pretenția privită ca de la sine înțeles, că preoțimea este singurul reprezentant îndreptățit al creștinismului în problema credinței și a învățaturii. Împotriva acestei opinii nu s-a ridicat pe atunci nici o împotrivire de care ar fi trebuit să se țină seamă. Începând de aici, ea a fost o părere general-prevalentă, că prăpastia dintre cler și laici există pe bună dreptate. În același timp, ierarhia clericală a trecut lângă cea politică; acum există ambii factori care pot face o realitate din alianța dintre stat și biserică. Venise clipa în care trebuia să aibă loc marele eveniment: unirea bisericii cu statul și recunoașterea bisericii, prin împărat, ca una dintre cele două organizații care trebuia condusă și dominată de el.

N-a fost altfel posibil; biserica devenită lumească trebuia să devină una națională. Cuvântul „credință” a încetat să cuprindă în el ideea unei convertiri trăite. Generațiile populației, care au urmat una după alta, au fost ca de la sine înțeles trecute la fel în listele de cetățenie, ca și în cele ale bisericii. Prin urmare, era o consecință normală că au fost create provincii bisericești, care corespundeau provinciilor împărătești. Existau patru patriarhi față de patru prefecti pretorien; existau mitropoliți față de prefectii obișnuiți și episcopi subordonați oficiilor de stat. Funcționarii bisericii și cei ai statului guvernau în fond totuși aceeași societate, chiar dacă privită din două părți diferite. Acest proces trebuia să aibă loc, căci singurul obstacol care i se putea opune, păgânismul, nu avea suficientă putere și forță ca să distrugă o asemenea progresare. Fără îndoială că s-au putut găsi încă mult timp păgâni în Imperiul Roman. Totuși – în ciuda existenței încă foarte considerabile a maselor de păgâni, cu toate că împăratul a menținut de partea lor tot mai prelungit tratamentul foarte blând și făcând abstracție de situația că până la Theodosie au fost menținute oficial o mare mulțime de obiceiuri păgâne – lumea simțea că puterea socială și politică era legată de acum cu mărturisirea creștină; națiunea și societatea conducătoare din ea au purtat pecetea exterioară a creștinismului. Creștinismul în forma bisericii de stat a constituit de aici înainte cultul religiei naționale. Aceasta a fost consecința esențială de la Niceea. Noi mai trăim și astăzi în umbra acestui eveniment istoric important, ba chiar nu exagerăm când spunem că și astăzi marea majoritate a creștinătății de nume și a conducătorilor ei sunt stăpâniți de succesiunea de idei de la Niceea. – Cercurile conducătoare din creștinătatea mărturisitoare gândesc ca la Niceea – cu excepția unor state și persoane izolate.

Agitația de la un capăt al imperiului până la celălalt a fost mare când s-a aflat convocarea conciliului. Împăratul a suportat complet cheltuielile de călătorie ale episcopilor, le-a pus la dispoziție vehicule publice și a construit stații unde se schimbau caii, pe drumurile frumoase pavate cu piatră cubică, ce străbăteau pe atunci imperiul și ale căror ruine formidabile le mai vedem și astăzi în multe locuri. Trei sute de episcopi s-au pus în mișcare, însoțiți de o armată de preoți ai clerului de jos. Aproape toți au venit din Orient; căci printre membri acestui așa-zis conciliu ecumenic au existat numai câțiva italieni sau spanioli. Ce adunare, unică în felul ei în lume!

Aici – martiri bătrâni cu mâinile lor arse, cu ochii lor stinși și cu membrele lor schilodite! Acolo – sihaștri renumiți prin austeritatea lor, prin haina lor aspră de capră, caracterizați ca atare. Și câțiva sfinți veniseră, despre care oricine povestește miracole: de exemplu, acest episcop de pe insula Creta, care în același timp era păstor, a avut privilegiul ca niciodată să nu-i poată fi răpită vreo oaie de către hoți: dacă voiau să ia oile, ele rămâneau lipite tare de pământ și nici o forță nu le putea smulge. Într-o zi, sârmanii hoți s-au plâns episcopului.

„Luați”, le-a spus el, „ca să nu vă fi ostenit cu totul degeaba, vă dăruiesc o oaie.” Astfel de povestioare au fost pe atunci acceptate cu entuziasm credul.

În rest, privirile se îndreptau spre eroii zilei, cei doi Eusebius, apărătorii lui Arius, ca și spre Alexander și micul bărbat modest, care susținea pașii episcopului – era Atanasie. N-au fost văzuți numai romani și greci la conciliu, existau episcopi și de la popoarele sălbatice, persani și goți.

Împăratul s-a lăsat așteptat. Sosit în 4 iulie 325, a primit deja în aceeași seară petiții și cereri. Fiecare partid se îndrepta spre conducătorul propriu-zis, adevărat, al conciliului. Deschiderea era hotărâtă pentru ziua următoare. Palatul cetății fusese aranjat. Episcopii s-au așezat în marea sală, unde erau scaune pregătite pentru ei. Se aștepta în tăcere sosirea împăratului. Ușile s-au deschis în sfârșit, ofițerii gărzii imperiale au pășit în frunte. Toată lumea s-a ridicat. Constantin era îmbrăcat în purpură, strălucind de aur și diamante, având capul împodobit cu diadema. Ajuns la tronul său, a salutat superficial adunarea, episcopii s-au așezat după ce luase el loc. După aceea, Constantin și-a ținut cuvântarea latinește; un tâlmaci traducea frază cu frază.

Marea dificultate în disputa ariană consta în a găsi o expresie pe care arienii n-ar fi acceptat-o; căci ei vorbeau la fel de bine despre caracterul divin al lui Hristos, ca și ceilalți.¹³ În sfârșit, a fost găsit renumitul cuvânt „consubstanțialitate”, care indică egalitatea absolută de natură între Tatăl și Fiul. Poate că arienii ar fi acceptat imediat și această expresie; dar deoarece într-o scrisoare de-a lui Eusebius aceasta deja era respinsă, Eusebius și partidul lui n-au putut s-o admită în mod manierat. Totuși, au acceptat-o ulterior. – Toți episcopii, cu excepția numai a doi, au semnat mărturisirea de credință de la Niceea. Când treaba a fost făcută și conciliul s-a încheiat, împăratul le-a oferit episcopilor o petrecere mare. Membrii cei mai proeminenți ai conciliului au luat loc la masa împăratului. Constantin triumfa; strălucind în bucuria inimii sale și în satisfacția ambiției sale, se vedea ajuns pe cea mai înaltă culme a puterii sale suverane. Era stăpânul ambelor mari organizații, care ambele îi erau supuse, el spera că și în una, ca și în cealaltă va domni pacea deplină, așa cum numai o poliție organizată și o administrație o poate face. Constantin a străbătut sala, s-a înclinat în fața sihaștrilor, a sărutat rănile martirilor și i-a lăsat pe toți să aibă parte de sfaturile și de revărsările elocvenței sale teologice.

Autorității conciliului și decretelor sale le-a fost dată o sancțiune deosebită din partea împăratului prin ordine de pedepsire. Arius și adepții săi au fost excomunicați; de asemenea, începând de atunci a fost interzis să se citească scrierile lui Arius, sub pedeapsa cu moartea. Ce triumf pentru Atanasie și mediul său înconjurător! Marea majoritate a episcopilor a fost deosebit de satisfăcută de rezultatele conciliului. Unii, firește, care numai au făcut concesii puterii, și-au rezervat dreptul să-și explice mai târziu semnăturile și să dea în adunările lor interpretările ariene de la mărturisirea de credință de la Niceea. În sfârșit, s-au despărțit. Constantin i-a copleșit pe episcopi cu daruri mărețe. Prelații au părăsit cetatea în care împărătești. Toată lumea romană discuta despre marele eveniment care tocmai avusese loc.

De la sine înțeles că nu au ratat să lege de conciliu podoaba diferitelor minuni. Se povestea că în piața conciliului a țâșnit o fântână arteziană. Se spunea că la verificarea numărătorii voturilor au fost găsiți mereu 319 votanți, cu toate că numărul episcopilor prezenți se ridica numai la 318. Zadarnic se număra iar și iar; se ajungea mereu la 319. Astfel voiau să trezească prin aceste legende credința că Dumnezeu Însuși trebuia să fi fost votantul nevăzut, care în felul acesta a dat fiecărui decret aprobarea Sa.

În sfârșit, a mai fost relatată o minune uimitoare. Doi membri ai conciliului muriseră în timpul duratei sale. Ce s-a întâmplat? Actele adunării au fost sigilate și încuiate peste noapte.

¹³ Așa cum și astăzi tăgăduitorii nașterii divine și a învierii trupești a Domnului folosesc falsificat toate expresiile biblice ca să-i ducă în rătăcire pe ascultătorii lor.

În dimineața următoare, după ce au fost rupte sigiliile, s-a descoperit că fuseseră adăugate două semnături noi. Cei doi episcopi decedați înviaseră din mormântul lor ca să anexeze și mărturia numele lor acestor documente.

În realitate, conciliul și-a primit însemnătatea prin persoana împăratului. Strălucirea maiestății împărătești a dat rezoluțiilor conciliului autoritatea – căci în spatele rezoluțiilor a stat puterea împăratului. Cine a convocat conciliul? Cine a condus președinția acestuia? Cine a făcut cunoscute decretul acestuia și a făcut să fie executate? *Numai Constantin!* El a fost în orice privință punctul central. Prin conciliul de la Niceea, el a creat biserica de stat.

V. Cine a fost Constantin?

Constantin cel Mare face parte dintre acele figuri istorice despre care posteritatea își poate face o imagine deslușită. Scriitorii creștini și păgâni i-au relatat faptele; culegerea de legi transmisă sub numele de Codex Theodosianus conține un șir întreg de legi ale lui Constantin. În afară de aceasta mai avem un număr de scrisori și de cuvântări de la el, dintre care, firește, unele dintre cele mai lungi au fost numai publicate sub numele lui și cu știrea lui, dar pe care precis nu le-a compus personal. La acestea se adaugă biografiile amănunțite ale contemporanilor săi, care firește că sunt sulemenite, în parte din dragoste, în parte din ură.

Potrivit acestor surse, în parte documentare, nu poate nimeni să susțină o convertire perceptibilă la creștinism a lui Constantin. În cuvântările și în scrisorile lui se găsește o singură exprimare în care el pronunță mărturia conștiinței sale privind vina sa; în rest, el vorbește mult despre lucruri divine și creștine, în parte în cuvinte exuberante – dar despre o credință personală, despre a avea parte de Domnul nu este vorba. El n-a trecut niciodată dincolo de aprecierile raționale al căror conținut culminează în aceea, că succesul în marea luptă religioasă s-a decis în favoarea creștinismului. O asemenea înaltă prețuire a creștinismului, procurată printr-o judecată calculată, este foarte compatibilă atât cu cruzimea sa pătată cu sânge, care s-a îndreptat în parte spre cele mai apropiate rude, cât și cu acomodarea sa, declarată până la urmă, cu superstiția păgână. Numai în măsura în care noi considerăm neînsemnată valoarea creștină a personalității sale, crește importanța pe care mărturia sa o câștigă pentru efectul creștinismului asupra istoriei mondiale.

Constantin și-a îndreptat ochii (la fel ca și Diocletian) asupra creștinismului care se răspândea, pentru că, într-adevăr, un om de stat nu putea ignora acest factor puternic al viitorului. Dar deoarece Constantin îl întrecea mult pe Diocletian în judecată, el a devenit inversul lui Diocletian. De aceea, acesta din urmă a văzut în creștini cea mai primejdioasă dușmănie față de o ordine stabilă a imperiului, deoarece creștinii mărturiseau și cinsteau o putere și o autoritate divine, care stăteau mult deasupra împăratului roman și a statului pământesc. Constantin, dimpotrivă, a recunoscut în puterea spirituală a învățaturii creștine și în loialitatea și devotamentul mărturisitorilor lui Isus acea putere, care, mult mai puternică și mai proaspătă decât păgânismul care se scufunda, părea să ducă forțe noi, revigorante, în viitorul lumii romane. Cu aceste concepții a înălțat Constantin simbolul de luptă al crucii în fața metropolei păgâne, ca steag al armatei sale. O confirmare pentru această părere o găsim în edictul de tolerare emis de Constantin și de coregentul său, Licinius în anul 313. În această proclamație, creștinilor li se acordă pentru prima dată nu numai deplina libertate religioasă, ci și compensație pentru jefuirile și păgubirile de până atunci. În acest decret a fost folosit de patru ori cuvântul „corpus” despre creștinătate. Din această expresie se deduce că Constantin, omul de stat rutinat, primise o impresie puternică despre unitatea și solidaritatea tuturor creștinilor. Începând de atunci, Constantin s-a sprijinit tot mai hotărât pe creștini și i-a îndepărtat tot mai hotărât pe păgâni. Cel mai puternic și singurul conducător decisiv din toată lumea civilizată de atunci dă acum creștinătății, acestei societăți foarte disprețuite și batjocorite, prigonite sângeros până atunci, mărturia că în realitate ea ține lumea unită. Ceea ce a fost mai înainte ascuns în inimile creștinilor credincioși: adevărul și puterea Persoanei

divine a ceresului lor Domn, realitatea credinței lor, a nădejdiilor lor, aceasta este acum proclamată public din înțelepciune politică de către stăpânul lumii romane, ca cel mai mare adevăr de pe pământ. Mărturisirea oficială a Imperiului Roman a fost până atunci că zeii cultului păgân tradițional domnesc în cer. – Acum Dumnezeu, pentru care mii de creștini și-au vărsat sângele și și-au dat viața, este recunoscut public ca cel mai înalt și singurul Dumnezeu. În timp ce până atunci închinarea fusese pretinsă de către stat pentru împărat ca divinitate pământescă, acum împăratul recunoștea ca Domn (cel puțin cu gura) pe Fiul răstignit al lui Dumnezeu.

Numai un spirit mare, un gânditor prevăzător al timpului său a putut să procedeze astfel. Pe lângă aceste caracteristici ale unui spirit cu vederi largi, Constantin a fost în același timp un mare strateg, un soldat viteaz, un cunoscător de oameni și un conducător care domina până departe toate împrejurimile, pe lângă aceasta a fost un om de stat și un diplomat de prim rang. Privirea sa universală a sesizat importanța acelei cetăți care îi poartă numele de 1600 de ani, în posesia căreia încă și astăzi diplomații Europei văd cheia puterii asupra Orientului. Cu siguranță că titlul „cel Mare” i se cuvine lui Constantin pe bună dreptate în istorie. Totuși, când îl caracterizăm ca primul împărat creștin, aceasta are nevoie de limitare. Fără îndoială că el, ca domnitor, a făcut într-un mod extraordinar din creștinism, așa cum l-a înțeles el, temelia guvernării și a politicii sale, dar propria sa persoană nu poartă caracteristica unui creștin.

Niceea înseamnă acea etapă în viața lui Constantin, în care religiozitatea sa a ajuns la o dezvoltare istorică semnificativă. El a mărturisit acolo public credința creștină, da, a intrat în rândurile teologilor și ale predicatorilor. El i-a muștrat de multe ori pe episcopi sau i-a omagiat, în funcție de simpatie și de nevoie. El a început să țină personal în casa lui prelegeri religioase - și totuși, această perioadă de la Niceea este strâns încadrată *de prima și ultima sa crimă în familie*. Începuse cu socrul său, bătrânul împărat Maximianus Herculius, tatăl Faustei. A continuat cu cumnatul său, Bassienus. A sfârșit cu celălalt cumnat al său, Licinius, pe care a pus să-l omoare, în ciuda rugămintelor insistente ale surorii sale, Constantia, și în ciuda promisiunilor date ei prin jurământ. Aceasta s-a petrecut în anul 324. Acum ajungem la crimele care au un caracter încă mult mai rău. Ele au urmat efuziunilor creștine de la Niceea. Conciliul a avut loc în 325; în 326, Constantin a pus să fie omorât fiul său, Crispus, și soția sa, Fausta. Situația se prezintă astfel: Constantin a avut două soții: prima, Minervina, cu o origine modestă; ea i l-a născut pe Flavius Iulius Crispus; cealaltă, de sânge împărătesc, Fausta, i-a născut pe ceilalți copii. Prin urmare, putem accepta două grupuri în jurul împăratului, care se luptau între ele. Când Crispus o avea ca dușman pe mama sa vitregă, Fausta, atunci el stătea, pe de altă parte, sub protecția bunicii sale, Helena, prima soție a tatălui lui Constantin, care fusese respinsă de acesta tot din cauza unei căsătorii princiare.

Crispus începuse deja o carieră strălucită. Era comandant de oști și se bucura de o mare popularitate. Fără îndoială că tocmai această împrejurare a fost cea pe care s-au sprijinit dușmanii lui, ca să-l facă suspect în fața tatălui său. El i-a fost prezentat ca un rival îngrijorător; se cunoșteau gelozia lui Constantin și ambiția sa neînduplecată. Poate că au asociat și aceasta, ce numea Constantin credința sa, prin faptul că încercau să-i facă limpede că orice rival, fie că vrea sau nu vrea, trebuie inevitabil să adere la partidul păgân și să devină conducătorul lui. Iar pe atunci, eficiența partidului păgân era foarte palpabilă. Primirea pe care Constantin a găsit-o la ultima sa ședere la Roma, i-a arătat că păgânismul încă mai era puternic și nu-l iertase pentru dezertarea lui.

Din asemenea considerente, Fausta a folosit tensiunea apărută între Constantin și Crispus; ea și-a determinat soțul să-l omoare pe Crispus. S-a auzit deodată că tânărul prinț fusese dus la Pola, în Istria, unde a fost omorât în vara lui 326.

În același timp a sosit din Orient o altă știre: nepotul lui Constantin, fiul lui Licinius – un copil de doisprezece ani – a fost smuls din brațele mamei sale la porunca împăratului și sugrumat în circumstanțe secundare îngrozitoare. - Și acest băiat putea probabil să devină un rival, iar aceasta nu i-a iertat-o împăratul.

Fausta și prietenii ei au triumfat; dar triumful ei a fost de scurtă durată. Protectoarea lui Crispus, Helena, mama lui Constantin a venit repede aici, din Orient, și a umplut palatul fiului său imperial cu vaietele ei de durere. – Constantin a răzbunat îndată crima cu o altă crimă și s-a grăbit să-și liniștească prin aceasta conștiința, că a vărsat din nou sânge.

El a început să provoace o adevărată baie de sânge printre acei funcționari ai săi, care fuseseră implicați în intrigile îndreptate împotriva lui Crispus. Dar încă nesatisfăcut cu aceste jertfe de origine inferioară, a poruncit moartea soției sale. Fausta a fost asfixiată într-o baie fierbinte.

În tot acest timp, serbările curții și-au urmat desfășurarea. Împăratul a avut tăria necesară a conștiinței ca să desfășoare luxul cel mai strălucitor și să aștearnă lustrul religiei cu o cordialitate aparentă, înspăimântătoare, peste crimele sale comise.

Vom fi înclinați, în aceste împrejurări, să-l înfierăm pe Constantin ca pe un mare ipocrit – poate îi facem o nedreptate cu aceasta, în ciuda tuturor crimelor sale sângeroase. Scriitorii păgâni au susținut mai târziu că Constantin, pe când n-a știut cum să se spele după atâtea fapte sângeroase, a fost respins cu indignare evlavioasă de către preoții jertfitori păgâni, care i-au refuzat curățarea. Atunci a considerat mai ușor să se îndrepte spre creștinism, unde a putut să speră să devină drept înaintea lui Dumnezeu prin botez, „spălarea de curățire”. – Cu siguranță că aceasta este o fabulă; în 326, împăratul n-a mai fost în situația să ceară sfat preoților jertfitori păgâni. Totuși, aici este gândul explicativ pentru întregul drum pe care l-a parcurs Constantin. Biserica, așa cum a fost ea nou formată, cu sacramentele ei magic eficace, cu botezul ei, care s-au putut ține de rezervă ca ultim mijloc și ca garanție a mântuirii, părea să ofere un refugiu dorit pentru conștiința greu împovărată. Căci în biserica guvernată de Constantin, cuvântul „credință” nu mai avea aceeași semnificație cu „convertire și reînnoire a vieții”.

Inima înșelătoare a omului a fost în toate timpurile capabilă să mărturisească învățătura creștină, fără să-L accepte pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor. De câte ori nu întâlnim convertiri aparente, care îl lasă neatins pe omul vechi. Câți n-au mărturisit deja că au acceptat Evanghelia, dar nu s-a făcut ruptura cu trecutul, nici cu păcatul preferat, nici cu avariția, nici cu prietenii și dușmăniile nelegiuite.

Constantin rămăsese lăuntric un păgân, în exterior trecuse la creștinism. Dar în ciuda acestei schimbări exterioare a hainei sale religioase, el a rămas cel care a fost: Constantin cel: ambițios, violent, neînduplecat, foarte dotat, arogant. Să examinăm natura motivelor sale. Când și-a permis să mediteze la alegerea unei religii, el a căutat să vadă dacă adevăratul Dumnezeu îl va ocroti. Când încercarea a reușit, el, cu talentul său organizatoric, a făcut planul unei noi religii naționale, al cărei conducător a decis să se facă. El a schimbat Dumnezeul, dar n-a transformat inima.

Deoarece Constantin a fost un om hotărât, el a realizat schimbul zeilor săi cu energie și strălucire. Nu numai labarumul purta crucea cu inscripția: „In hoc signo vinces!” - nu, scuturile soldaților săi purtau monograma lui Isus Hristos. Labarumul era în realitate un fetiș de care Constantin se folosea ca să obțină victoria în bătăliile sale. În măsura în care era vorba despre succesul pământesc, creștinismul era ceva serios pentru Constantin. Când mai târziu mama sa, Helena, se zice că a pus să se dezgroape adevărata cruce, acest lemn a devenit o nouă bucată folositoare de idolatrie creștină. Putem să facem toate acestea, putem să manifestăm foc și ardoare pentru învățătura creștină, putem să luptăm pentru unitatea marii părtășii, a creștinătății – fără să-L cunoaștem pe Isus.

O judecată dreaptă în privința lui Constantin va ajunge desigur la rezultatul că el a fost mai puțin un ipocrit rafinat, decât un om care a fost orb de ochii inimii sale asupra lui însuși, ca și asupra Domnului, al cărui Nume l-a mărturisit atât de ceremonios. La aceasta se adaugă că Constantin a recunoscut limpede că creștinismul este partidul viitorului și totodată partidul puterii și al succesului.

Din aceste chibzuiiri a preluat Constantin conducerea creștinilor. Ținând cont de aceasta, nu putem spune că Constantin a adoptat numai aparența credinței, că doar s-a prefăcut. În nici un caz. – El a fost convins că religia mai bună se află de partea în care i se arată succesul. Această convingere lasă neatinsă inima firească, egoistă, rea, a omului și explică perfect energia pe care Constantin a desfășurat-o privind acceptarea creștinismului.

Va trebui să recunoaștem că Constantin n-a părăsit calea pe care a intrat, dimpotrivă, el a ținut până la sfârșit această cale cu toată energia persoanei sale. În această privință poate că putem spune: Constantin a fost sincer în afilierea sa la creștinism; dar aceasta se baza numai pe chibzuirile rațiunii și ale calculului folosului. De aceea au rămas inima și viața sa complet neschimbate. Consecințele n-au putut să lipsească: Creștinismul, care a devenit de acum religie de stat, era pătruns de spiritul păgân. Căci despre ce era vorba în creștinismul de la curtea bizantină? Să se mărturisească dogme, să se accepte anumite forme, să se intre în anumite cadre; să se asculte de cler și de tradiția acceptată și la timpul potrivit să se primească efectul magic al sacramentelor.

Temelia creștinismului adevărat, credința personală, convertirea, predarea voinței Domnului, acestea păseau în fundal și nu-și mai găseau reliefa decât în persoane izolate și în cercuri mici.

Cât de puțin au fost atinse inima și conștiința lui Constantin de adevărul Evangheliei, aceasta reiese din marea precauție cu care el a ocrotit permanent păgânismul oficial. Priceperea lui politică i-a permis ca soldații săi să-l salute cu strigătul: „Fie ca zeii să te susțină!” El a îmbrăcat, ca împărații păgâni, îmbrăcămintea marelui preot. El a poruncit prin decrete categorice, dacă un trăsnet a lovit în vreunul dintre castelele lui, ca ghicitorii să-i întrebe din ce cauză, pe zeii lor din măruntaiele animalelor

Monumentele guvernării sale poartă toate amprenta acestei poziții echivoce. Arcul său de triumf conține imagini în relief, care reprezintă jertfe oferite idolilor. Medaliile sale arată chipurile lui Jupiter, ale lui Marte sau ale Minervei; dacă se găsește labarumul pe ele, atunci acesta este pus în mâinile unei Victoria păgână. Constantin a construit la sfârșitul guvernării sale, spre lauda puterii și a evlaviei sale – dar nu în Roma, ci în Constantinopol – acea vestită columnă de porfir, pe care sus se vede statuia lui Apollo, iar jos paladiul lui Eneas și între acestea două se vede o bucată din presupusa cruce adevărată a lui Hristos. – O imagine potrivită a caracterului său și a creștinismului său.

Constantin cel Mare s-a bucurat până în al 64-lea an al său de sănătate deplină, nediminuată. Atunci a simțit pentru prima dată infirmitatea bătrâneții. Îmbolnăvirea sa l-a determinat să călătorească la Helenopolis, cetatea construită de mama sa, ca să folosească izvoarele de apă minerală caldă de acolo. Dar suferința lui s-a înrăutățit; el a simțit ceva din apropierea morții. În această stare s-a dus în biserica ce era consacrată martirului Lucian. Aici a depus mărturisirea obișnuită a păcatelor, cerută de solicitanții de botez (Catechumenen) și episcopii i-au dat binecuvântarea. Apoi s-a dus la un castel de la cetatea de reședință, Nicomedia, unde i-a adunat pe episcopi și a fost botezat în mijlocul lor de către episcopul Eusebius din Nicomedia, probabil în 21 mai 337 puțin înainte de moartea sa, – a murit în 22 mai. La botezul său a depus jurământul că dacă Dumnezeu îi dăruiește viața, începând de atunci va lua parte împreună cu credincioșii la strângerile Adunării lui Dumnezeu. Va să zică, aceasta n-o făcuse până atunci.

Explicația: de ce Constantin cel Mare și-a amânat atât de mult timp botezul este căutăată în aceea că el vedea în botez o magică ștergere a păcatelor. De aceea și-a amânat Constantin botezul până la sfârșitul vieții sale, ca mai înainte să nu fie îngrădit în acțiunile lui prin poruncile lui Dumnezeu și pe de altă parte, ca să fie sigur că la sfârșit va fi curățat de toate petele vieții sale.¹⁴

¹⁴ Această concepție era în vremea aceea una foarte răspândită. De aceea se întâmpla adesea că asemenea persoane, care voiau să mai țină deschisă libertatea de acțiune pentru slujirea păcatului, își amânau botezul.

Să mai amintim că Constantin cel Mare a fost așezat de păgâni printre zei, în vreme ce de către creștinii bizantini a fost onorat cu numele de „egal cu apostolii”. El face parte dintre sfinții bisericii din Anatolia, Armenia, Rusia, care îl sărbătoresc în 21 mai.

Acesta este tabloul istoric al întemeietorului bisericii creștine de stat. Cu siguranță este important să examinăm limpede lucrul acesta. Sub ce sentință judecătorească îl vom găsi pe Constantin cel Mare în veșnicie, în privința aceasta nici un om nu are dreptul la o judecată. Morții stau înaintea lui Dumnezeu. Nu un om este judecătorul, ci Cel „care va scoate la lumină lucrurile ascunse ale întunericului și va descoperi gândurile inimilor” (1 Corinteni 4,5). Cine și-ar putea permite să spună în privința veșniciei despre un om că este mântuit sau osândit? „*Unul singur este Legiuitorul și Judecătorul: Cel care poate să mântuiască și să nimicească*” (Iacov 4,12).

* * *

*„Totuși temelia tare a lui Dumnezeu stă neclintită, având pecetea aceasta:
„Domnul cunoaște pe cei care sunt ai Săi” și
„Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de fărădelege”
(2 Timotei 2,19).*

Nr. 11 Din întuneric la lumină

(Anexat la relatările anterioare sub același titlu, ultima este din 1912)

XVI

Convertirea unui filolog, povestită de el însuși¹⁵

Deși provenind dintr-o casă credincioasă, catolică, m-am eliberat totuși foarte devreme de concepțiile creștine și am ajuns tot mai mult să văd în creștinism un element cultural și un element ostil vieții. De aceea mi se părea, ca una dintre cele mai urgente misiuni ale omului modern, care luptă pentru independență spirituală și o atitudine veselă, potrivită față de viață, să lichidăm radical rămășițele concepțiilor creștine încă agățate de noi prin educație și tradiție, ca să ne putem consacra toată puterea misiunilor culturale moderne, fără vederi orientale vechi. În relația cu liber-cugetătorii de aceeași concepție, atei, în mod deosebit din Asociația monistă, căutam iar și iar să prezint creștinismul ca pe inamicul propriu-zis, care trebuie combătut. De aceea trebuia să colaborez și la o școală care încă urma să fie fondată, care trebuia să lucreze tocmai la aceasta, să stârpească din sufletele copiilor „otrava orientală”, cum numeam eu creștinismul cu predilecție, în orbirea mea, și să le facă receptive pentru o concepție de viață „fără prejudecăți”, adică modern-ateistă. (Astăzi sunt profesor într-o școală condusă într-un spirit creștin hotărât. Ce întorsătură prin providența lui Dumnezeu!) Încă nu sunt nici trei ani de atunci - și astăzi? O spun din convingere profundă și din experiență proprie, că Isus și numai El este Mântuitorul oamenilor născuți în păcate și degenerați, că numai El poate să potolească dorul unei inimi omenești însetate după viață și libertate, și că noi numai în El găsim pacea adâncă pe care nu ne-o pot da toată arta și știința și toată cultura spirituală.

Cum s-a făcut în mine această transformare radicală, care mai este și astăzi un mister pentru cunoscuții mei de altădată și în parte chiar pentru rudele mele? Aici vreau să le spun de la început părinților credincioși, spre mângâiere, ca o convingere interioară, că mijlocirea perseverentă a devotaților mei părinți, cărora n-am să le pot mulțumi niciodată suficient

¹⁵ Copiată din „Ein immer frolich Herz” de dr. phil. E. Frick

pentru aceasta, a contribuit cu totul esențial la convertirea mea. Fiul atâtor rugăciuni nu se poate pierde! Chiar dacă în orbirea mea fără margini m-am închis aproape violent față de influențele unei case părintești evlavioase, ele totuși au lăsat în mine un ghimpe față de care am încercat zadarnic să mă opun. Dumnezeu a ascultat rugăciunile părinților mei, care mă înconjurau ca un zid protector și în nesfârșita Sa bunătate a purtat de grijă ca eu și printre străini să fiu îndrumat, cât este nevoie, și să ajung în contact cu oameni a căror întreagă viață respiră o pace adâncă, pe care lumea n-o cunoaște pentru că îi este ascuns izvorul inepuizabil din care scot aceia apă.

Deosebit de impresionantă a fost pentru mine o întâlnire scurtă în tramcarul din F. Este mult de atunci; stătea acolo, în diagonal de mine, un bătrân arătând venerabil și cu cât îl priveam mai mult, cu atât mai minunat mi se părea. Oare ce era așa de deosebit la el, încât n-am scăpat de această impresie în așa de mulți ani? Era privirea profund fericită, strălucind de dragoste, a ochilor săi. Acest domn a observat că-l fixam și a început o discuție cu mine. Nu mai știu ce mi-a spus; oare ce am înțeles pe atunci despre sângele lui Isus și despre harul lui Dumnezeu care este el? Eu priveam mereu numai la ochii minunați. Oare cum este posibil un asemenea fenomen luminos în această lume egoistă, încetoșată de grijile zilnice? În ce condiții putea să ia naștere? Aici am fost pus pentru prima dată în fața unei probleme care nu mi-a mai dat drumul. Abia mai târziu am găsit dezlegarea, acolo unde aș fi bănuț-o cel mai puțin. Numele bărbatului ciudat l-am aflat deja atunci, prin culegerea mea de informații, - era scumpul doctor Bädeker¹⁶, care devenise pentru așa de multe mii de oameni un conducător la Isus; și în dragostea sa arzătoare pentru cei pierduți, până la o vârstă înaintată, cu eforturi mari și în lipsuri, a vizitat iar și iar închisorile siberiene, ca să le ducă nefericiților de acolo vestea bună despre mântuirea arătată în Isus. Ce râuri de binecuvântare au ieșit numai din acest bărbat! Ce a făcut Dumnezeu din el este o ilustrație vie pentru cuvântul Mântuitorului: „Cine crede în Mine, după cum a spus Scriptura, din inima lui vor curge râuri de apă vie”.

Apoi am ajuns pentru întremare la Blankenburg i. Thur., acum vreo doi ani și jumătate, pentru câteva săptămâni; și acolo am cunoscut din nou asemenea oameni, în casa alianței, care mi-au atras atenția prin ochii lor strălucitori, ca și prin toată ființa lor sfințită, din care ieșeau o putere și o bucurie cum nu le-am observat vreodată nici măcar la unul dintre mulții mei cunoscuți; aveam impresia că erau oameni cum căutam eu, - oameni mântuiți. Acolo m-a vizitat într-o zi o doamnă, prietenă cu mine, pe care am învățat s-o cunosc și s-o prețuiesc cu ocazia unei prelegeri pe care ea a ținut-o în Jena. Fără ca eu să-i fi împărtășit ceva din impresiile mele, i-a atras și ei atenția felul deosebit al acestor oameni și cu setea ei caracteristică de cunoaștere a încercat să afle secretul. În ciuda împotrivirii mele a mers la o adunare de rugăciune și mi-a spus după aceea: „Fie ce-o fi! Acești oameni au ceva ce dumneavoastră și eu și toți prietenii noștri nu avem.” Când în dimineața următoare am luat-o la o plimbare, am vorbit iar despre aceeași temă. Deodată a spus: „Vreau să vă rog să mă lăsați câteva ore singură; am nevoie să chibzuiesc în liniște la toate acestea.” După-amiază ne-am întâlnit din nou; înfățișarea ei era curios de schimbată, solemnă și fericită în același timp, și-mi aducea vestea minunată că a rupt-o cu trecutul ei și se predase Mântuitorului. – Am fost ca atins de trăsnet; am considerat așa ceva ca imposibil. Această doamnă de lume, orientată extrem de modern în toată gândirea și simțirea ei, s-a convertit deci la Hristos sub ochii mei, copleșită de realitatea forței extraordinare care era întrupată în acești oameni! Aceasta a fost, în orice caz, o dovadă așa de convingătoare despre realitatea Evangheliei divine, încât în curând a fost ruptă și ultima rezistență în mine și am putut și eu să merg pe această cale, singura care duce din întuneric la lumină. Am vrut pe cât posibil să-mi grăbesc plecarea, ca să

¹⁶ Cine este interesat de această viață remarcabilă, care este o mărturie minunată despre adevărul și autenticitatea unei vieți noi din Dumnezeu, pentru orice persoană care încă nu este complet cuprinsă și orbită de prejudecăți, găsește în cartea lui S. R. Latimer, dr. Bädeker, „Ein Bote des Königs”, preț 3,50 mărci.

evit lupta în care mă vedeam implicat. Dar în aceeași zi, pe care o hotărâsem pentru plecare, m-am prăbușit biruit la picioarele Mântuitorului răstignit și înviat și am devenit ucenicul Său. Și această asigurare pot s-o dau cu conștiința bună: în ciuda multor ostilități – chiar publice într-un ziar – n-am regretat încă nici o clipă acest pas și nu voi sacrifica această experiență minunată pentru toate comorile acestei lumi, care m-a ridicat dintr-o lume a iluziei și a absurdității, într-o lume a realității pline de lumină și a dat existenței mele un conținut și un sens demne de un om.”

Nr. 12 Venirea Domnului¹⁷

*„Vegheați, dar, pentru că nu știți când va veni stăpânul casei:
sau seara, sau la miezul nopții, sau la cântarea cocoșilor, sau dimineața”*

(Marcu 13,35)

„Voi veni din nou și vă voi lua la Mine”

(Ioan 14,3)

„Cel care mărturisește acestea spune:

„Da, Eu vin curând!” Amin! Vino, Doamne Isuse!”

(Apocalipsa 22,20)

El vine, poate, când umbrele scurtează
Ziua ce-apune și-odihnă e-n tot,
Când crestele-n munți abia mai scânteiază,
‘Nainte ca noaptea să cadă de tot;
Când în amurg mocnesc norii în ceruri
Și ultimele raze capu-ți cuprind,
Când se sting în jur ale vieții glasuri
Și-o tăcere sfântă te-nconjoară blând.
El poate că-n lumina de-amurg vine,
Când rezemat de fereastră privești,
Când acolo, o vreme doar cu tine,
Odihna veșnică de sabat dorești;
Când după-a zilei trudă și sfârșeală,
Privirea-n cerul serii s-a adâncit,
Când mâinile-s oprite de-oboșeală
Și sufletu-ți la Domnu-i s-a gândit.
Țineți-I ușile casei deschise!
El vine sigur; e-aproape ziua Lui!
Fiți tari în credință, nădejde, dragoste,
Să vă găsească treji la venirea Lui!
Vegheați, căci se poate-ntâmpla prea bine,
Când roua nopții rece va cădea,
Pe Domnul să-L vedem că pentru noi vine;
El se-ntoarce după Mireasa Sa.

¹⁷ Copiată cu aprobarea prietenoasă a editurii fraților Dönges, Dillenburg.

Această poezie minunată (tradusă din engleză în germană de J. M.) este, prin urmare, recomandată pentru răspândirea printre copiii lui Dumnezeu. Ea poate fi primită de la editura numită mai sus sub formă de caiet, cu 5 pfenigi sau sub formă de pancartă, cu 6 pfenici; taxă poștală suplimentară.

* * *

El vine, poate, când peste văi, coline,
Miezul nopții bate tulburător,
Când sub aripile-i negre, grele, fine,
Nici un sunet nu-i, nici ochi veghetor.
Când în cenușă abia mai mocnește
Ultima scânteie-n obscurul jar,
Și tu, în somnul ce te copleșește,
Te odihnești și nu mai gândești clar.
Doar, în pas mereu egal, pe perete,
Ceasul măsoară cursul timpului;
Din când în când, cu sunete discrete
Se stinge-n tăcere bătaia lui.
El vine, poate, când, ca o-mbrățișare,
Lumea visului ți se țese-n jur;
Și-n vis, dorința inimii, cea mare,
Se dezvăluie și prinde contur.
Țineți-I ușile casei deschise!
El vine sigur; e-aproape ziua Lui!
Fiți tari în credință, nădejde, dragoste,
Să vă găsească treji la venirea Lui!
Vegheați, căci se poate-ntâmpla prea bine,
Când miezul nopții tăcut va apărea,
Pe Domnul să-L vedem că pentru noi vine;
El se-ntoarce după Mireasa Sa.

* * *

El vine poate-n ceasurile-acestea,
Când cocoșul cântă deșteptător,
Ce prin tăcerea nopții-aduce vestea
Revărsării certe a zorilor;
Când la orizont o palidă vână
Anunță soarele la răsărit,
Că-ntunericul și lumina se-ngână,
Că noaptea cu noua zi s-au unit;
Când ușor pe munți și văi se lasă rouă,
Prin câmpii trece-un vânt împrăștiat,
Ici-colo răsună un zgomot, două,
Și luceafărul pălește treptat.
El vine, poate, când ziua-n jur crește,
Când lumina zorilor aurii
Pe creștetul munților strălucește,
Promițând o nouă-nsorită zi.
Țineți-I ușile casei deschise!
El vine sigur; e-aproape ziua Lui!
Fiți tari în credință, nădejde, dragoste,
Să vă găsească treji la venirea Lui!
Vegheați, căci se poate-ntâmpla prea bine,
Că-n zori de zi, când se va lumina,

Pe Domnul să-L vedem că pentru noi vine;
El se-ntoarce după Mireasa Sa.

* * *

El vine poate ziua, pe lumină,
Când toate urmele nopții-au pierit,
Când lucrarea zilei, de caznă plină,
În gând e la testat și chibzuit;
Când mâinile-ți după somn odihnite,
Cu noi puteri spre muncă iar pornesc,
Când razele jos pe pământ venite,
Curioase prin fereastra ta privesc;
Când toată viața nouă-njur te-ncântă,
Răcoarea intră-n odaie fățiș,
Veselă pasărea de laudă cântă
Și se scaldă-n soare pe-acoperiș:
Când vecinii pe-alături trec în grabă,
Și toți sunt ocupați cu fel de fel,
Atunci îți zici mereu când ești la treabă:
„Următorul care vine poate-i El!”
Țineți-I ușile casei deschise!
El vine sigur; e-aproape ziua Lui!
Fiți tari în credință, nădejde, dragoste,
Să vă găsească treji la venirea Lui!
Vegheați, căci se poate-ntâmpla prea bine,
Când ziua-nsorită va triumfa,
Pe Domnul să-L vedem că pentru noi vine;
El se-ntoarce după Mireasa Sa.

* * *

Am visat că L-am văzut la grădină,
Trecând; L-am întrebat cu dor în piept:
„O, Doamne, ceasul meu când o să vină,
Să merg cu Tine? Cât să te aștept?
El a ridicat mâinile străpunse,
Binecuvântând; cu drag m-a privit:
„Să stărui până la sfârșit!” răspunse.
„Lucrarea-ți încă nu s-a isprăvit!”
Apoi am pierdut chipul din privire;
Dar lângă mine un înger stătea
Și mi-a spus: „Așteaptă fără mâhnire!
Mult nu mai este și te va chema.
La muncă! Ce poate fi mai frumos, oare,
Decât cu El în credință-a ne uni,
Să trăim pentru El și-a Lui lucrare,
S-așteptăm ziua-n care va veni!
El nu-i vrea leneși pe ai Săi, când vine,
Ci-i îndeamnă: lucrarea-n care-s incluși,
Cu așteptare tăcută să-mbine
Și să se-mpace cu timpul, supuși!

El vrea un popor care-n El să creadă,
Activ, dar în inimă calm astfel,
Încât curajos și fără să-L vadă,
Să se lase folosit cum vrea El.
La muncă! E pregătită cununa
De-nvingător pentru cei ce-au dorit
Să-și dedice slujba pentru totdeauna,
Fiului lui Dumnezeu, mult iubit!” –

* * *

A fost un vis; figurile divine
Zadarnic le-am rechemat; m-am trezit;
A fost un vis, dar l-am păstrat în mine
Și încă mult timp la el m-am gândit.
Cu nou curaj și-o nouă bucurie,
La vechea mea lucrare m-am întors,
Însuflețit de o dorință vie,
Să-I fiu Domnului în slujbă credincios.
Eu Îl aștept și chiar de-ar fi să fie,
Ca-n zarva lumii să mă simt împins,
Tot rămâne-n inimă o chilie,
De valurile lumii-s neatins.
Rămâne deci nădejdea mereu trează,
Și spun în zori: „Poate azi va veni!”
Spun seara iar, odihna când urmează:
„Poate vine-n zori, când te va ferici!”
Și vreodată curajul de-mi apune,
Cuvântul Domnului l-aud răsunând;
Parcă-L văd făcând semne și că-mi spune:
„Rabdă! Fii credincios! Eu vin curând!”

* * *

„Amin! Vino, Doamne Isuse!”

Nr. 13 În Numele lui Isus

Copiii lui Dumnezeu au privilegiul
Să se roage Celui veșnic suveran.
Fericit găsit e cine-L caută,
Cine cere credincios, nu cere-n van.
Celui ce bate-n Numele lui Isus,
I se deschide inima Tatălui.

Cum în zilele Lui pământești, Domnul -
Una cu Tatăl – Lui I S-a rugat,
Putem și noi să-I spunem totul, totul,
Bucurii, dureri ce sufletul străbat.
Fie că-s laude, mulțumiri pentru har,

Fie strigăt de-ajutor din amar,

Sau că stăm îngenuncheați în închinare,
Sau smeriți în fața Sa-n dureri și rugi,
Sau stăm sub cruce cu înlăcrimare,
Sau calea duce prin ape adânci,
Fie că tăcuți sub batjocuri stăm,
Sau sufletul strigă pe-un vesel ton,

Sau venim cu-al fratelui necaz mare,
Sau sufletul se roagă pentru vrăjmaș,
Sau cântăm aleluia-n închinare,
Domnul ne susține-n rugi, ni-i părtaș:
Prin El suie ruga la Dumnezeu,
La inima de Tată, prin Duhul Său.

L. B.

Nr. 14 Ascultătorul rugăciunii (Psalmul 65,2)

- I. Prezența lui Dumnezeu
- II. Prima rugăciune
- III. Poate într-adevăr omul care umblă în țărână să miște mâna lui Dumnezeu?
- IV. În lupta pentru existență
- V. Rugăciuni fără răspuns
- VI. Piedici pentru rugăciunea credincioșilor
- VII. Rugăciunea credincioșilor. Prietenii lui Dumnezeu

I. Prezența lui Dumnezeu

Dumnezeu Și-a revelat dragostea și dreptatea prin jertfa de pe cruce a Fiului Său iubit, adevărul Său, în Cuvântul Său, puterea și înțelepciunea Sa, în creație – dar prin ce le-a arătat El oamenilor prezența Sa? *Prin ascultarea rugăciunilor lor*, prin intervenția Sa minunată în viața lor, prin păziri, salvări, ajutoare, prin călăuziri și providență, în care oricine recunoaște că n-a fost întâmplare, că a fost Dumnezeu. Dumnezeu vorbește ca Cel prezent și prin serioase judecăți zguduitoare, cu care îi pedepsește pe batjocoritori, îi smulge pe defăimători, îi smerește pe cei mândri. El vorbește și prin vise ca să-i convingă pe oameni că Dumnezeu, Dumnezeul sfânt este prezent! Este deosebit de important ca toți oamenii să audă: Dumnezeu este aproape de tine. Cheamă-L! Îți va răspunde. Ai voie să-l chemi din necazul vinei tale, ai voie să-l chemi din strâmtorările tale. Este scris: „DOMNUL este aproape de *toți* cei care-L cheamă, de *toți* cei care-L cheamă în *adevăr*” (Psalmul 145,18). Și ce vrea să spună Dumnezeu cu: „care-L cheamă în adevăr”, aceasta o spune Cuvântul lui Dumnezeu într-un alt loc: „Fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui. Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că El răsplătește pe cei care Îl caută” (Evrei 11,6).

Majoritatea oamenilor n-au nici o idee despre cât de mult Se ostenește Dumnezeu să-i convingă pe atei și pe necredincioși despre eroarea drumului lor. Uneori dăm peste relatări impresionante despre eforturile pline de har ale lui Dumnezeu. În anul 1900 au fost publicate următoarele:

H. M. avea 24 de ani, era sănătos, puternic, lat în umeri. În marea lăcătușărie și fabrică de case de bani, el trecea drept cel mai capabil muncitor și câștiga un salariu bun. Era mereu

vesel, iubit de colegi, pe lângă aceasta deosebit de sobru. Nimeni nu l-a văzut vreodată amețit de băutură; nu înjura și nu blestema și era cinstit. Dar de ce îl privea mama sa așa de îngrijorată? De ce suspina ea când el venea acasă exuberant? Mama era credincioasă, fiul era total fără Dumnezeu, un ateu. El voia să arate că poți să fii un om destoinic și fără Dumnezeu. Totuși, fusese altfel crescut; dar odată a cunoscut un om deștept, amuzant, care batjocorea credința. Ademenit de cuvintele nelegiuite ale acestuia, el s-a întors de la Dumnezeu și de la Cuvântul lui Dumnezeu. „Nu înțeleg la ce-mi trebuie creștinismul”, îi spunea el mamei sale; „el este bun pentru femei, pentru bărbați bătrâni, bolnăvicioși sau pentru astfel de oameni, care nu pot fi cuminți fără religie. Eu sunt puternic și sănătos și am o viață lungă înaintea mea și nimeni nu poate să susțină că nu mă comport bine.”

Era unul dintre liber-cugetătorii din atelier. Într-o seară a ținut prietenilor săi un discurs glumeț, pe care ei l-au ascultat cu aplauze furtunoase. Pe parcursul prelegerii a făcut și câteva aluzii răutăcioase la adresa credinței, a Cuvântului lui Dumnezeu și a tot ce înseamnă creștin. După terminarea cuvântării a părăsit sala în aplauze asurzitoare; pe stradă, în fața localului, a întâlnit deodată un predicator în vârstă, pe care îl cunoștea din copilărie. După expresia tristă a feței acestuia, H. M. a putut să observe că vorbele lui fuseseră auzite prin fereastra deschisă.

A încercat să se strecoare pe lângă el, dar bătrânul și-a pus mâna pe brațul tânărului bărbat și i-a spus: „Dumnezeu ți-a dat darul ca să vorbești și puterea să stârnești patimile și sentimentele altor oameni. Fie ca El să-ți ierte abuzul față de darurile tale! Într-o zi poți fi într-o primejdie îngrozitoare, prins în vreo capcană; atunci vei simți mâna Sa și vei recunoaște puterea Sa, dar ar putea să fie prea târziu!” Tânărul bărbat a plecat acasă tăcut, ca un câine bătut.

Cam după o jumătate de an, în atelier a fost terminată o casă de bani mare, de fier, care trebuia zidită în peretele unei bănci. La propunerea tânărului muncitor, lacătele au fost prevăzute cu un truc deosebit, care să facă imposibilă deschiderea casei de bani pentru oricine nu cunoaște secretul, chiar dacă ar cunoaște codul.

Existau numai două chei pentru dulap; pe una o avea maestrul, pe cealaltă o avea tânărul muncitor în buzunar, până la livrare. Înainte să fie livrată această bucată mare, ceilalți muncitori veneau să admire această operă acum terminată. H. M. deschidea dulapul ca să le arate forța pereților și a ușii, care mergea așa de ușor în balamalele ei. El a intrat în dulap, le-a arătat balamalele, a mișcat ușa – atunci deodată, înainte ca el să poată împiedica aceasta, ușa s-a trântit și un clinchet de zăvoare și bare l-a convins că mecanismul funcționează foarte bine – dulapul era bine încuiat pe dinafară. Când și-a dat seama că maestrul cu singura cheie era absent, că pe cealaltă o are chiar el în buzunar, l-a năpădit groaza. Știa că era imposibil să spargă ușa chiar și cu cea mai mare efortare. Și-a ținut respirația și a ascultat încordat. Zadarnic! Nici un sunet nu străbătea acești pereți de metal. Aerul începea să devină greu și dens; și-a dat seama că ar putea să se sufocă înainte să poată veni eliberarea. Stătea acolo singur, în întuneric; sângele îi circula fierbinte prin artere. Apoi, când s-a rezemat gemând și gâfâind de peretele din spate al dulapului, i-au venit în minte acele cuvinte: „Într-o zi poți fi într-o primejdie îngrozitoare, prins în vreo capcană; atunci vei simți mâna Sa și vei recunoaște puterea Sa, dar ar putea să fie prea târziu!” Prea târziu? Dumnezeu își pusese mâna peste el și el simțea că există un Dumnezeu care judecă pământul. Dar are el voie să strige către un Dumnezeu de care răsese și pe care Îl batjocorise? Simțea deja o presiune pe cap prin aerul gros. Acum era convins că exista un Dumnezeu, un cer și un iad. Atunci s-a gândit: Dumnezeu i-a ajutat pe mulți oameni; poate mă va ajuta și pe mine. Pentru prima dată după mulți ani a căzut în genunchi, și-a sprijinit capul de metalul rece și l-a rugat pe Dumnezeu, că dacă nu este voia Sa ca el să mai trăiască, să-i ierte vina de dragul lui Hristos. În capul lui a început să zumzăie, durerea din cap a devenit insuportabilă, nu mai putea să gândească; apoi a devenit inconștient. Avea o amintire confuză despre un sentiment de sufocare, auzea rumoarea unor glasuri la distanță, voia să respire, dar nu putea. Credea că va muri.

Când și-a deschis ochii, se afla în patul său. Mama i-a luat mâna: „Să-I mulțumim lui Dumnezeu, care te-a salvat!” Era prea slab ca să vorbească, dar s-a rugat și el când mama a mulțumit pentru minunata ocrotire. Mama se ruga acum ca viața aceasta păzită așa de milostiv, să fie dedicată Domnului.

După câteva zile, când s-a refăcut puțin, le-a povestit colegilor care l-au vizitat, ce a simțit și a făcut când a fost încuiat în casa de bani, cum s-a smerit înaintea Dumnezeului sfânt și a acceptat harul Său salvator și că de acum înainte viața sa va aparține lui Dumnezeu.

Trebuie să-i mărturisim fiecărui tăgăduitor al lui Dumnezeu: Cheamă-L pe Dumnezeu în necazul tău! El îți va răspunde cu ajutorul Său. Dar apoi *mărturisește ce a făcut El pentru tine!* El salvează din primejdii așa de mari, ca omul să-L găsească pe Isus, Mântuitorul, și să se întoarcă la El. Cine L-a aflat pe Dumnezeul care ascultă rugăciunile și ajută, încă nu este *împăcat* prin aceasta. Abia când se apropie de Isus cu pocăință, ca să ceară har, dorind mântuirea, când are încredere, crezând că Isus a purtat pentru el toată pedeapsă, că sângele lui Isus îl spală complet și pentru totdeauna pe cel care crede, abia atunci găsește păcătosul pace și viața veșnică. Aceasta este ținta căii lui Dumnezeu.

Un om care L-a desființat pe Dumnezeu este ca o epavă fără cârmă, mânată de valuri – este sortită scufundării – cu excepția că se apropie un salvator de ea. Corăbiile care mână neajutorate spre scufundare își trimit astăzi chemările de ajutor la distanță prin radiogramă – neștiind de unde poate veni salvarea. Și un om care mână pe marea vieții fără Dumnezeu și fără Mântuitor, poate să trimită la distanță o asemenea chemare în ajutor, rugându-se, - Dumnezeu va răspunde.

~~~~~

O femeie sărmană, palidă, relatează printre lacrimi: „Viața mea a fost pe vremuri o viață ahtiată după distracții. De viitor nu mă interesam; cel mai puțin de veșnicie. Bărbatul care s-a însurat cu mine mi se potrivea. Și el era necredincios și fără conștiință. Desigur, cu timpul a trebuit să renunțăm la bucuriile acestei lumi; seriozitatea vieții s-a făcut simțită prin grijile casnice; dar în ciuda tuturor acestor lucruri am rămas împietriți; „să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri”.

Apoi – într-o seară soțul meu n-a venit acasă. Avuseserăm mai devreme o ceartă puternică. Poate, m-am gândit eu, vrea să se răzbune și nu vine imediat acasă. Încăpățanată în inima mea, nu m-a interesat mai departe. A lipsit și a doua zi. Dar când a trecut și a treia zi fără întoarcerea sa acasă, m-am dus să mă interesez la colegii săi. Ce a trebuit să aflu? Soțul meu era dus, chiar dus! Lăsându-ne baltă pe mine și pe copiii mei, a plecat în America, după cum am aflat mai târziu. De atunci n-a mai dat nici un semn de viață despre el. Acum stăteam aici cu copiii mei, fără întreținător. Era să disper. Am trăit acele zile fără Dumnezeu, fără consolare.

M-am îmbolnăvit; acolo, în pat, la vederea necazului copiilor mei am hotărât să-mi iau viața. Storcându-mi creierii fără folos și plângând, am mai vizitat o dată mormântul mamei mele. Dar putea ea să mă ajute? Desigur, îmi frângeam mâinile în durerea cea mai adâncă, desigur, lacrimile mi se rostogoleau pe un buchet de mult îngălbenit de „Nu mă uita”, dar din mormânt nu venea nici un răspuns; numai o salcie pletoasă își mișca încet frunzele. Nu exista într-adevăr nici un răspuns pentru mine? O, iată! Șezând și privind fix drept înainte, am citit pe o piatră funerară deteriorată de vreme cuvintele:

Adio, lume, aici nu-mi mai place;

Jos în mormânt este odihnă și pace.

Da, da, am reluat eu, jos în mormânt este odihnă și pace. În sfârșit, m-am ridicat și am plecat. Fără să știu cum, am ajuns la fântâna localității, care se afla în mijlocul pieții. „Este adâncă fântâna aceasta?” am întrebat o străină care se rezema de parapet, o fată-n casă, care tocmai scotea apă. „O, da”, a spus aceasta, „cine cade în ea, nu mai iese. Aici se spune: Jos în

mormânt este odihnă și pace!” Nu era aceasta o nouă invitație să mă sinucid? „Dar nici o amânare! Cu cât mai repede, cu atât mai bine”, mi-a șoptit un sfătuitor invizibil. Era satan, mincinosul și ucigașul de oameni. Pe atunci părea să fie un prieten.

Planul meu era stabilit: fântâna trebuia să devină mormântul meu! Ajunsă acasă, le-am dat copiilor mei ultima bucată de pâine și i-am culcat. După aceea am început să curăț și să pun totul în ordine. Puțin înainte de ora douăsprezece noaptea am terminat. Îmbrăcată numai sumar, am mers la ambele paturi ale copiilor mei, i-am sărutat și i-am mai îmbrățișat tare încă o dată, în somn, apoi m-am grăbit să ies. Când am ajuns la fântână, tocmai bătea ora douăsprezece în turnul bisericii. Dar fără nici o amânare! Cu cât mai repede, cu atât mai bine - și: „Jos în mormânt este odihnă și pace”; acestea au fost ultimele mele gânduri. Aplecându-mă peste marginea fântânii, am mai strigat tare: S-a terminat! S-a terminat! Zguduindu-mi nervii, ecoul a răsunat de jos în sus coplesitor de înspăimântător și cavernos: S-a terminat! S-a terminat! Totuși, repede – o prăbușire bruscă – pentru o clipă mi-am pierdut cunoștința. Când apele s-au adunat peste mine și m-am scufundat în adâncul rece, înghețat, am redevenit deplin conștientă. Era acesta locul liniștii și al păcii? Nu! O, ce îngrozitor, ce înspăimântător! Toată viața mea păcătoasă, mizerabilă, a trecut pe lângă mine, judecata și iadul s-au ridicat în fața mea. Siguranța certă că acum trebuie să apar în fața unui Dumnezeu sfânt și drept stătea atât de limpede în fața mea, încât trupul și sufletul meu s-au cutremurat. „Dumnezeule, mai îndură-te o dată de mine, marea păcătoasă!” așa am strigat din adâncul inimii mele. „Îndurare! Îndurare! Încă o dată, numai de data aceasta îndură-Te de mine!” așa scânceam plină de disperare, fără să deschid gura. (Ce rugăciune impresionantă!)

Adunându-mi toate puterile, m-am avântat în sus, dar zadarnic – m-am scufundat iar. Și totuși! În mod miraculos – capul meu rămânea deasupra apei! Simțeam că eșarfa din jurul gâtului meu a fost agățată de un obiect. Am pipăit după el. Era o piatră care se termina cu vârf ascuțit, care ieșea din peretele fântânii, pe care o montaseră zidarii ca să aibă un sprijin pentru scară sau pentru picior la intrat și ieșit. Așa că m-am tras în sus de această piatră și am pipăit mai departe zidul, ca să văd dacă nu găsesc mai multe asemenea vârfuri; și într-adevăr! La o anumită înălțime se afla iar un nod de piatră. Am devenit imediat sigură, spre bucuria mea, că până la marginea de sus a fântânii sunt inserate asemenea pietre. Și așa a fost. Din nod în nod, cățărându-mă anevoios și ținându-mă tare, convulsiv, am ajuns în sfârșit, complet epuizată, la piatra de sus. Abia puteam să mă mai țin, căci tot trupul meu tremura de frig și încordare.

Dimineața, la ora patru, era încă întuneric, m-am cățărat peste margine și m-am grăbit acasă, cu hainele ude de tot, nevăzută de nimeni, prin bunătatea lui Dumnezeu. Ajunsă acolo, am căzut în genunchi și l-am mulțumit fierbinte lui Dumnezeu pentru salvarea minunată a vieții mele. Începând din noaptea aceea mi-am dat seama că Dumnezeu nu dorea pieirea mea, ci să se îndure de mine. Știu că a fost numai har; da, știu că și astăzi mai stau în această favoare, căci iar și iar El îmi arată bunătate peste bunătate. Așa că acum doresc așa de mult să fiu unită pentru totdeauna cu acest Dumnezeu bun, dar era ceva între El și mine, care îmi spunea deslușit că nu se poate.” – Povestitoarea s-a oprit aici și l-a privit tristă pe martorul lui Isus, cu care vorbea. Acesta, profund emoționat, a întreat: „De ce nu se poate?” „*Păcatele mele mă despart de Dumnezeu.*” a răspuns ea. Dar ea a primit înapoi întrebarea: „N-ați auzit încă niciodată că Dumnezeu a iubit atât de mult lumea – deci și pe dumneavoastră – încât L-a trimis pe singurul Său Fiu, Isus Hristos, ca să-i mântuiască pe cei pierduți și ca oricine crede în El, Singurul născut, să nu piară, ci să aibă viața veșnică? – N-ați citit încă niciodată că Hristos a purtat pe cruce judecata pentru păcătoși și de aceea a strigat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Spuneți, *de ce* a fost părăsit, dacă aceasta nu s-a întâmplat din cauza vinei și a păcatelor noastre? N-a strigat El: „S-a isprăvit!”? N-a apăsat pe El toată pedeapsa lui Dumnezeu? N-au trecut peste El valurile și talazurile mâniei divine și din cauza păcatelor dumneavoastră?”

Atunci sârmana a ridicat ochii și a exclamat: Cum? Isus Hristos a purtat vina mea? Dumnezeu L-a trimis ca să mântuiască și *sufletul meu*? Radiind de fericire a strigat:

„Dumnezeule mare! Ce bun ești! Tu o iubești pe păcătoasă și ai mântuit-o! Ce fericită sunt acum! Câtă pace străbate sufletul meu!” Lacrimi și lacrimi au curs în jos; copleșită de măreția harului lui Dumnezeu, care i s-a făcut, ea a strigat: „O, Dumnezeule mare! Ce bun ești Tu!” Astfel a plecat acasă; se făcuse târziu în noapte, dar o nouă dimineață, aurora unei zile veșnice, minunate, căreia nu-i urmează nici o noapte, răsărise în sufletul ei; Isus, Soarele veșnic, care nu apune niciodată, intrase în sufletul ei. Cândva, în lupta crâncenă a existenței crezuse glasul lui satan, care a vrut să-i distrugă trupul și sufletul; dar acum a crezut glasul lui Isus, al Lui, care dă alor Săi viața veșnică. Acum era salvata de două ori. Harul lui Dumnezeu a salvat-o prima dată din groaza sinuciderii, de prăpastia iadului; dar acum harul a făcut ceva și mai mare: *Isus o mântuise pentru viața veșnică*. Astfel s-a grăbit acasă, o mamă nouă pentru copiii ei, un monument viu al harului lui Dumnezeu, care nu vrea moartea păcătosului. Ce limpede recunoaștem aici adevărul aceluși cuvânt de har: „Doresc Eu moartea celui rău?” zice Stăpânul, DOMNUL. „Nu doresc Eu mai degrabă ca el să se întoarcă de pe căile lui și să trăiască?” (Ezechiel 18,23.) Astfel și-a împlinit Dumnezeu pentru această femeie nefericită făgăduința care i-a fost dată odinioară văduvei Rut: „DOMNUL să-ți răsplătească fapta și plata să-ți fie deplină de la DOMNUL, Dumnezeul lui Israel, sub ale cărui aripi ai venit să te adăpostești!” (Rut 2,12.)

Pentru adevărul acestei minunate relatări, editorul poate să ia asupra sa garanția. Ce dovadă copleșitoare despre prezența Dumnezeului sfânt, despre Mântuitorul salvator, stă aici în fața ochilor noștri! Ce prezentare a harului care se pleacă spre cel pierdut și a Atotputernicului care poate să ajute acolo unde ochiul omenesc nu mai vede nici un ajutor! Da, laudat fie Dumnezeu! Este adevărat: „DOMNUL este aproape de toți cei care-L cheamă, de toți cei care-L cheamă în adevăr”. Ce veste în mijlocul acestei lumi sărmame, deznădăjduite: Dumnezeul atotputernic, sfânt, este prezent! El poate fi găsit de oricine, chiar și de cel mai nenorocit, de cel mai părăsit; El are ajutor și soluție pentru oricine își caută adăpostul la El.

II. Prima rugăciune

În capitolul anterior am auzit deja câteva rugăciuni, care au fost primele rugăciuni în viața acestor oameni, adevărate rugăciuni ale credinței, care și-au atins ținta, inima lui Dumnezeu. Aceste rugăciuni n-au nimic de-a face cu rugăciunile învățate pe dinafară – a fost strigătul inimii după ajutor, care a ieșit din convingerea că există un Dumnezeu salvator. Aceasta a fost credință. Dumnezeu nu are de la păcătosul înstrăinat de Dumnezeu pretenții de neîndeplinit în ceea ce privește credința. Dacă un om care nu-L cunoaște pe Dumnezeu își face cunoscută intenția să-L găsească pe Dumnezeu, atunci Dumnezeu îi vine în întâmpinare plin de har. Mulți au strigat în necazul lor: Dumnezeule, dacă ești, descoperă-mi-Te! Ce credință slabă! Și totuși există numeroase persoane pentru care această primă rugăciune slabă a devenit poarta de intrare ca să-L recunoască pe Dumnezeu și pe Isus, Mântuitorul lor.

O fostă învățătoare evreică, olandeză din naștere, cultă și deșteaptă, a declarat acum aproximativ patru ani: „Nu cred în nimic! Nu cred în nici un Dumnezeu, dar, dacă există Dumnezeu, doresc să-L cunosc.” Ea a acceptat sfatul să stăruiască zilnic: Doamne, dacă ești, atunci descoperă-mi-Te! Înainte să fi trecut un an, a fost convertită la Isus; ea trăiește astăzi ca un copil credincios și devotat al lui Dumnezeu. Oriunde un om se pleacă în smerenie înaintea Dumnezeului prezent și vrea să-și deschidă inima pentru razele luminii și ale dragostei lui Dumnezeu, acolo Dumnezeu trezește o rugăciune în sufletul său. Aceasta este calea cea mai simplă și singura pe care omul poate să se apropie de Dumnezeu. Omul nu are nevoie pentru aceasta nici de o cultură deosebită, nici de cunoștință; el se apropie de Dumnezeu cu vina lui sau cu necazul său, cu acel ceva cu care el nu se poate ajuta singur și cu care oamenii nu-l pot ajuta; atunci el află: Dumnezeu este un răsplătitor pentru aceia care-L caută, Dumnezeu răspunde, Dumnezeu ajută, Dumnezeu salvează.

Mulți oameni au făcut această experiență minunată deja înainte să meargă la școală, înainte să știe să scrie și să citească: Dumnezeu atotputernic este prezent și El îmi răspunde.

Un creștin vârstnic a spus: Prima amintire a unei rugăciuni o am din copilăria timpurie. Mama mea era bolnavă și eu L-am rugat pe Dumnezeu s-o facă sănătoasă; în ziua următoare a fost sănătoasă. Asemenea evenimente se amestecă într-adevăr pentru o vreme printre impresiile schimbătoare din vremea copilăriei și a tinereții, dar Dumnezeu poartă de grijă ca un om care a început să-L creadă pe Dumnezeu, să ajungă pe drumul vieții sale prin vină sau nevoie, prin suferință sau prin grijă, în situații în care să fie nevoit să caute adăpost la Dumnezeu și să-și aducă aminte de ascultările rugăciunilor de care a avut parte. Pentru toți copiii lui Dumnezeu este folositor și plăcut să privească înapoi în viața lor cu întrebarea: Când L-am chemat pe Dumnezeu pentru prima dată și am avut parte de răspunsul și ajutorul Său? Găsim atunci că lucrarea lui Dumnezeu în propriul suflet a început deja cu mult înainte de convertire; mulți credincioși pot să recunoască deja în cea mai timpurie copilărie trăsăturile harului și câte un răspuns al lui Dumnezeu la rugăciunea lor copilărească, trăit limpede. Dar în afară de aceasta, ca Isus să devină Mântuitor și singurul Stăpân, omul mai are nevoie și de altceva decât să aibă parte de ajutorul lui Dumnezeu în nevoie și dificultate. Pentru aceasta are nevoie de acea trezire a conștiinței, care-l convinge pe păcătos despre starea sa pierdută și despre munții vinei sale. Atunci păcătosul Îl recunoaște pe Dumnezeul sfânt, care S-a arătat în Hristos, ca să-i ia povara vinei și blestemul păcatului. El înțelege marea mărturie: „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1,29.) El Îl cheamă pe Isus, caută refugiu la împăcarea care s-a petrecut pe cruce. Ce eveniment în viața omului, dacă un păcătos pierdut, împovărat de vină, caută adăpost la har, dacă din adâncul vinei sale stăruiește după iertare! Dumnezeu spune despre el: „*Iată, el se roagă!*” (Faptele Apostolilor 9,11.) Îndurarea se pleacă spre stăruința sa, păcătosul este iertat, el primește viața veșnică și înfierea. Dumnezeu Își face locuință în el prin Duhul Sfânt. Persoana sa pământească devine un templu al Duhului Sfânt. Acum începe o etapă nouă a vieții sale, el învață să-L cunoască pe Dumnezeu ca Tată, pe Isus ca Domn, Mântuitor și Prieten al său, inima sa ajunge la odihnă în dragostea lui Dumnezeu. El știe acum că este realitate: „Dumnezeu, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8,31-32.)

Rugăciunea prin care un om, mai înainte fără pace, și-a mărturisit vina și ți-a supus lui Dumnezeu: viața, voința, viitorul, și-a pus toată persoana în mâinile lui Isus, este în mod firesc cea mai decisivă rugăciune a vieții sale, atât prin conținut, cât și prin rezultat, făcând cu totul abstracție de cât timp de lupte lăuntrice sau rugăciune obositoare au precedat ultima hotărâre de predare Domnului. Această rugăciune are ca rezultat o nouă creație a întregii personalități; un asemenea om L-a văzut pe Dumnezeu; el poate acum să spună: Îl cunosc pe Domnul! Și Dumnezeu spune despre el: „Căci dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi” (2 Corinteni 5,17)

Minunea harului, transformările de negru în alb, sunt vrednice de adorare. Din diversitatea lor aproape de nenumărat să povestim aici un caz care ne lasă să recunoaștem cât de minunat poate Dumnezeu să-Și descopere oamenilor prezența și harul și cum Dumnezeu scoate adesea subiectele îndurării Sale din păcătoșii cei mai împovărați de vină. El a făcut aceasta și la Pavel, care mărturisea: „Mulțumesc lui Hristos Isus, Domnul nostru, care mi-a dat putere, că m-a socotit vrednic de încredere și m-a pus în slujba Lui, cu toate că mai înainte eram un hulitor, un prigonitor și un batjocoritor. Dar mi s-a arătat îndurare, pentru că lucram din neștiință, în necredință. Dar harul Domnului nostru s-a înmulțit peste măsură de mult, împreună cu credința și cu dragostea care este în Hristos Isus. O, adevărat și cu totul demn de primit este cuvântul acesta: „Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși”, dintre care cel dintâi sunt eu. Dar am căpătat îndurare, pentru ca Isus Hristos să-Și arate în mine, cel dintâi, toată îndelunga Lui răbdare, ca un model, celor care sunt gata să creadă în El, ca să primească viața veșnică” (1 Timotei 1,12-16).

X. a fost căpitanul unei corăbii comerciale, care a părăsit acum câțiva ani portul din R. Viața desfrânată și atitudinea violentă a acestui bărbat care blestema și înjura permanent, era cunoscută. Dar el era un marinar experimentat și șirul lung al călătoriilor sale mereu fericite i-au adus prestigiu. Corabia încă nu era de mult pe mare, când căpitanul s-a îmbolnăvit grav; cârmaciul a preluat comanda, echipajul corăbiei a răsuflat ușurat. Bucătarul corăbiei aducea bolnavului, tăcând, mâncare și băutură la pat și ieșea cât de repede posibil pe ușa cabinei, ca să scape de înjurăturile și amenințările bolnavului. Dar exista la bord o inimă care avea milă de căpitanul bolnav; era cel mai tânăr mus, care simțise destul de des pumnul greu al bărbatului brutal. Aproape o săptămână a trecut până când și-a luat inima în dinți să intre la căpitan, ca să-l întrebe cum îi merge. El nu s-a lăsat intimidat de răspunsul nervos; el a venit din nou ca să-l îngrijească pe cel greu suferind, să-l spele, să-i fiarbă ceai, să-i netezească pernele. Acasă a putut să facă aceasta de multe ori pentru mama sa bolnavă. Această dragoste a biruit inima tare ca fierul a bărbatului, care simțea bine cum îi dispăreau puterile. Trecutul său, viața sa rea, vicioasă, pe care a dus-o din tinerețe, stăteau limpede în fața conștiinței sale. Moartea, pe care o simțea venind tot mai aproape și mai aproape, îl umplea de groază pe bărbatul odinioară așa de curajos. El nu se interesase niciodată de Dumnezeu, de calea mântuirii. Ce ore amare, dacă un bărbat așa de mândru, de dur, aude neîncetat în durerile trupești acuzațiile conștiinței sale, care îi mărturisește cu glas tare: Ești un păcătos pierdut! Într-o zi a izbucnit față de tânărul său binefăcător în cuvintele: „O, Robert, ce să mă fac? Sunt un mare păcătos. Mă tem că merg în iad. Da, am meritat-o, înmiit am meritat-o. Sunt un om pierdut!” Inima împietrită se frânsese. Printre lacrimile șiroind, bolnavul a început să depună în fața celui mic o mărturisire cuprinzătoare a mării sale vini. Acesta se cutremura, căci auzea lucruri zguduitoare. El a încercat cât a putut de bine să-l consoleze pe sărmanul său căpitan; dar totul era zadarnic. În ziua următoare, căpitanul a poruncit să întrebe și să caute dacă cineva de pe corabie are o Biblie - și într-adevăr, la un marinar s-a găsit o Biblie. Acum, Robert trebuia să-i citească cu glas tare din Biblie, căci căpitanul dorea să afle dacă pentru un om așa cum era el, mai exista o nădejde de mântuire.

Robert a deschis Noul Testament și a început să citească. Trecuseră deja două ore și bolnavul tot mai asculta cu cea mai mare încordare, cu capul aplecat înainte. Părea că vrea să devoreze fiecare cuvânt. Cu cât citea băiatul mai mult, cu o forță atât mai copleșitoare i se impunea căpitanului convingerea că Dumnezeu ar trebui să-l osândească. Desigur, el auzea în același timp despre un Mântuitor, dar calea pe care ar putea să fie mântuit rămânea pentru el un mister întunecat, nerezolvabil. Robert a închis în sfârșit cartea, deoarece trebuia să se întoarcă la munca sa de pe covertă. El l-a lăsat pe căpitan mai nefericit ca oricând. În timpul nopții următoare, acesta s-a zvârcolit fără odihnă în patul său și îndată ce Robert a intrat în cabina lui în dimineața următoare, el a exclamat pe un ton dureros: „Nu voi mai trăi până ajungem pe uscat, tinere; deja simt moartea în mădularele mele. În curând mă veți arunca peste bord.” „O, te rog, roagă-te pentru mine!” a început bolnavul din nou după o scurtă pauză, pe un ton stăruitor; „cazi în genunchi și roagă-te pentru sărmanul tău căpitan muribund!” Robert a ezitat; într-adevăr, el învățase acasă „Tatăl nostru”, dar să se roage așa, cum părea necesar în această situație, nu credea că poate. Sărmanul tânăr a izbucnit în lacrimi. Totuși, în cele din urmă, n-a putut să se opună mai mult presiunii bolnavului disperat. A îngenuncheat și a început cu voce tremurândă și printre sughituri neîntrerupte: „O, Doamne, îndură-Te de el! El spune că se duce la pierzare – dar ia-l la Tine, în cer! Nu-l lăsa să se piardă, o, Doamne! Știi că-l iubesc și că sunt trist pentru că trebuie să sufere atât. Mi-ar plăcea, de asemenea, să-l îngrijesc atât cât trăiește. Dar nu pot să-l mântuiesc. Iată cât de nefericit și de slab este! Dă-i Tu pace și odihnă! O, Doamne, ajută-mă să mă rog pentru căpitanul meu! Amin!” Zguduit de impresia acestei rugăciuni copilărești, bolnavul și-a ascuns fața în perine. Și inima lui Robert a fost profund impresionată; el s-a grăbit să iasă pe ușă. Când s-a întors în dimineața următoare, expresia sumbră, plină de teamă de pe fața bolnavului dispăruse și a făcut loc unei odihne pașnice.

„Bunul meu băiat”, a început căpitanul, „am avut o noapte fericită. După ce m-ai părăsit, am căzut într-un somn ușor. Inima mea a fost umplută de adevărurile prețioase pe care tu mi le-ai citit din această carte binecuvântată. Deodată am crezut că-L văd la picioarele patului meu pe Domnul Isus, atârând pe cruce. M-am târât la El și m-am aruncat la picioarele Sale în mare teamă sufletească. Am strigat multă vreme, ca și bărbatul orb despre care mi-ai citit: „Doamne Isuse, Fiul lui David, ai milă de mine!” În sfârșit, am crezut că a privit în jos, spre mine. Ah, ce privire a fost aceasta! – N-o voi uita niciodată. Mi-am simțit sângele curgând puternic spre inimă și am așteptat cu teamă și nădejde să-i aud glasul. El m-a privit zâmbind; da, mi-a zâmbit, mie, păcătosul nenorocit! Și apoi L-am auzit spunând, cu un glas așa de plăcut și răsunând bine, cum n-am auzit niciodată: „Fiule, multele tale păcate îți sunt iertate; du-te în pace!” Inima mea amenința să se rupă de bucurie. Zăceam la picioarele lui Isus și nu puteam decât să bâlbâi aceste cuvinte: „Mulțumire, mulțumire, o, Doamne!” Apoi m-am trezit; am deschis ochii și mi-am dat seama că visasem din suflet. Eram learcă de transpirație. Dar cu toate că a fost un vis, acum știu totuși sigur și precis că sângele Său prețios m-a curățat de toate nenumeratele mele păcate. Acum nu mă mai tem de moarte. În curând voi părăsi pământul acesta, ca să fiu la Isus. Sunt foarte fericit că în curând pot să merg la El. Lui I te încredințez pe tine și vei vedea că El nu te va lăsa și nu te va părăsi. Domnul să te binecuvânteze, dragul meu băiat! Spune-le marinarilor să mă ierte, așa cum și eu le-am iertat tot și mă rog pentru ei.”

A durat multă vreme până când sărmanul tânăr s-a recules ca să-i poată citi în mod obișnuit ceva bolnavului. Încă mult timp a mai șezut apoi la patul căpitanului complet transformat, care era plin de bucurie și fericire și nu putea să audă suficient de mult despre Isus și dragostea Sa pentru sărmanii păcătoși pierduți. Era deja târziu când a părăsit cabina și s-a dus în patul său. În dimineața următoare a fost din nou în picioare dis-de-dimineață. Când a intrat pe ușă, a observat că bolnavul se târâse la picioarele patului său, acolo unde văzuse în somn crucea. Zăcea acolo în poziție îngenuncheată, rezemat de peretele corăbiei. Robert a stat liniștit și a strigat încet: „Căpitane!” – Nici un răspuns. S-a apropiat puțin și a mai strigat o dată, mai tare: „Căpitane!” – Din nou nici un răspuns. I-a atins temător mâinile care zăceau împreunate pe scheletul patului. Erau reci și țepene. A mai strigat o dată cu glas tremurând: „Căpitane!” și l-a scuturat ușor de umăr. Poziția corpului s-a schimbat; el s-a lăsat încet pe spate și a căzut înapoi, pe perine. Căpitanul era mort. Duhul său fericit părăsise deja de câteva ore învelișul muritor, ca să fie pentru totdeauna la Hristos. – Fusesse salvat din foc ca un tăciune.

Sigur a existat în echipajul corăbiei, când corabia a pornit călătoria, unanimitatea că dacă cineva de pe ceastă corabie este nepotrivit pentru cer și extraordinar de potrivit pentru iad, acesta trebuia să fie căpitanul. Dar Dumnezeu a făcut din el un monument al harului.

Ce istorie minunată despre prima rugăciune a unui păcătos împovărat de vină și despre răspunsul minunat al Dumnezeului prezent! Astfel de mărturii mari ale harului mântuitor se petrec de mai multe ori decât bănuiește lumea. Avem, de exemplu, printre ofițerii noștri germani unul într-o poziție înaltă, căruia Domnul i S-a descoperit noaptea în somn și care, trezit brusc, s-a sculat imediat, a îngenuncheat lângă pat, s-a predat Domnului, și-a trezit soția credincioasă ca să-i comunice vestea îmbucurătoare că el este proprietatea lui Isus.

Am putea crede că asemenea creștini credincioși, care au trăit minunata revelație a harului și a prezenței lui Dumnezeu, nu vor mai putea niciodată să se îndoiască de vreo ascultare a rugăciunii lor, de ajutorul sau binecuvântarea cerute de la El – doar au trăit minunea minunilor, propria lor mântuire și iertare. Dar aceasta ar fi o eroare. Și pentru astfel de copii ai lui Dumnezeu mai este nevoie de o școală a credinței, de o cunoaștere a făgăduințelor divine date în Cuvânt, este nevoie și de experiențele credincioșiei lui Dumnezeu, pentru a aștepta în pace, fără ezitare și îndoială, răspunsul Celui atotputernic, intervenția Sa în împrejurările pământești. Capacitatea de a se ruga crezând și să aștepte cu încredere copilărească ajutorul lui Dumnezeu este diferită la copiii lui Dumnezeu; *ea crește odată cu experiența* (vezi

Romani 5,3-5), ea stă și în strânsă interacțiune cu sinceritatea umblării, cu măsura dăruirii întregii vieți Domnului.

Moise și Ilie au avut o altă putere de rugăciune decât Iona sau Toma; Georg Müller și Moody au avut alta decât majoritatea credincioșilor zilelor noastre. Deci, putem fi convinși de prezența, puterea și credincioșia Dumnezeului atotputernic, și totuși, unor copii ai lui Dumnezeu nu le ajunge credința ca să trăiască toate minunile pe care Dumnezeu ni le-a pregătit în vistieria Sa.

De aceea îi încurajează Domnul pe ai Săi la o încredere neclintită a credinței cu cuvintele: „Nu ți-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?” (Ioan 11,40.)

III. Poate într-adevăr omul care umblă în țărână să miște mâna lui Dumnezeu?

Ce întrebare cu conținut semnificativ pentru toți oamenii! Ea coincide cu cealaltă: Este Cuvântul lui Dumnezeu și tot ce promite el adevăr sau nu? Majoritatea oamenilor din creștinătatea de nume cred că dacă este vorba despre vina păcatului și iertarea acesteia sau despre iertarea oamenilor muribunzi, care nu mai au nimic de câștigat sau de pierdut pe pământ, atunci creștinismul și Biblia sunt la locul lor. La această concepție ajung în fața morții chiar și astfel de oameni, care în zilele lor sănătoase au fost evident tăgăduitori ai lui Dumnezeu. Ei gândesc că dacă pe pământ și-așa este totul pierdut, atunci poate că aici încă se mai găsește o cheie care ar putea descuia cerul.

În ochii celor mai mulți oameni neconvertiți, creștinismul este o religie potrivită pentru muribunzi, dar pentru cei care trăiesc îl găsesc cu totul inutilizabil, incompatibil cu cerințele pe care le ridică față de oameni nevoile zilei, ale familiei, ale meseriei. Firește că nimeni nu neagă că viața aduce greutate mari, nevoi, că există eșecuri, boală și sărăcire. Cea mai bună rețetă pe care lumea o cunoaște pentru acest necaz a fost exprimată acum câțiva ani în scrierea: „A munci și a nu dispera”.

Marea și rapida răspândire a acestei scrieri, care în ciuda prețului ei mare a fost vândută în peste 135.000 de exemplare, furnizează dovada că în acest popor mulți caută modalitatea cum ar putea să depășească victorios nevoile și primejdiile acestei vieți. Această scriere vrea să le învingă prin stimularea energiei omenești. În formă lingvistică desăvârșită și în frumusețea omenească a gândurilor, cu tot ce trebuie să conteze ca nobil în fața oamenilor, se susține teoria că energia care spune: Vreau să realizez aceasta sau să mor! este calea spre biruință asupra tuturor greutateților și a nevoilor și că în fond, *munca* omului este cea mai înaltă formă a rugăciunii. În afară de aceasta, autorul nu neagă în nici un caz existența lui Dumnezeu, potrivit cuvintelor sale – dar este imposibil să se refere la Dumnezeul Bibliei. Blestemul păcatului, povara vinei, jertfa de la Golgota, iertarea păcatosului care crede, nu sunt tratate în această scriere ca forțe eficiente. Este limpede că pe această cale creștinismul biblic este retras din circulație, Dumnezeul atotputernic, personal, care răspunde rugăciunii credinciosului, este detronat.

Dumnezeu scrie în Cuvântul său: „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi scăpa, iar tu Mă vei preamări” (Psalmul 50,15) și mai departe: „Și va fi așa: înainte de a chema ei, Eu voi răspunde și, în timp ce ei încă vor vorbi, Eu îi voi auzi” (Isaia 65,24). Acest Dumnezeu-Mântuitor, care salvează, care ascultă rugăciunile, nu există pentru asemenea oameni care gândesc frumos. Asemenea cărți, – numite ca aceasta – care îl învață pe cititor „că viața unui om mare este ca o Biblie, ca o evanghelie a libertății, care este predicată tuturor oamenilor”, poate fi citită cu plăcere într-un fotoliu comod, cu sau fără trabuc, dacă vrem să ne ducem la plimbare gândurile despre marile spirite omenești. Dar unde rămân toate aceste sfaturi dacă pășim în realitatea vieții?

Du cartea aceasta și multele oferte filozofice sau politice similare la oamenii care sunt într-un necaz adevărat sau în pragul disperării. Gândește-te la acea soție nefericită de portar, a

cărei faptă disperată a umplut de curând multe coloane de ziar. Sub maltratări îngrozitoare de-a lungul a mulți ani ale soțului ei abrutizat prin beție, ea terminase cu tot ce înseamnă curaj sau speranță. Ca să scape de toată nenorocirea și necazul pe care le-a adus alcoolul peste ea și peste nefericiții ei copii, a văzut o singură cale de ieșire: ea și-a omorât cei cinci copilași, apoi și-a luat propria viață.

Apropie-te de asemenea oameni disperați cu cuvintele: muncește și a nu dispera! Dă-le asemenea frumoase cărți omenești în care este scris că prin ținerea tare de năzuința ideală, omul trebuie să devină victorios peste nevoile acestei vieți – tu crezi că vreun om va găsi aici calea de ieșire din disperare și sinucidere? Aceasta nu se va întâmpla niciodată. Unul dintre cei mai mari doctori ai noștri a spus odată: „Când merg în sala spitalului nostru, în care sunt numai femei bolnave de cancer, acestea nu pot fi consolete cu Schiller și Goethe.” Da, omul are nevoie de un Dumnezeu și Mântuitor viu, personal, care ascultă, care salvează, pe care Îl descoperă Biblia, de Cel care spune: „Cum mângâie pe cineva mama sa, așa vă voi mângâia” (Isaia 66,13) și care-i strigă omului temător: – „Încredințează-ți Domnului calea, încrede-te în El și *El va lucra!*” (Psalmul 37,5).

Cuvântul lui Dumnezeu corespunde exact în cuvintele și în făgăduințele sale nevoilor și împrejurărilor vieții pe care o străbate omul care se luptă. Câte unul se întreabă îndoindu-se, dacă într-adevăr este un astfel de refugiu la Dumnezeu, dacă într-adevăr făgăduințele lui Dumnezeu ajung pentru asemenea situații jalnice, pentru o asemenea nenorocire fără nădejde ca aceea a soției portarului. Dumnezeu spune cu siguranță desăvârșită: Da! Isus, Fiul lui Dumnezeu, le strigă oamenilor: Eu sunt atotputernicul Mântuitor, Mângâietor, Ajutător, Răscumpărător. Cine Îl cunoaște pe El, acela găsește în relația personală cu El izvorul puterii și al biruinței. O creștină, care obișnuia să se roage, putea să persevereze nu numai în confirmarea victorioasă, ci în unele cazuri putea chiar să-i biruiască pe soțul ei bețiv și pe fiii ei bețivi.

Binecuvântatul evanghelist englez, Richard Weaver, miner de meserie, povestește din copilăria sa: Se întâmpla nu de arare ori, că mama trebuia să fugă din casă cu noi, copiii, în noaptea rece de iarnă, când tata venea beat acasă; ea-și găsea atunci adăpost în cocina de porci și era recunoscătoare pentru locșorul cald pe care-l găsea acolo. Uneori, Richard și fratele său, Thomas, se aruncau între tatăl beat și mama tăcut răbdătoare. Ambii băieți o țineau în brațe pe mama și îl implorau pe tata să n-o omoare pe mama. Richard primea câte o lovitură care era destinată mamei. Când într-o zi tatăl avânta amenințător toporul peste capul mamei și părea că nu mai este nici o salvare pentru ea, ea l-a privit nesperiată pe furios; printre lacrimi a spus plină de pace: „Georg, fără voia lui Dumnezeu securea nu cade pe mine!”

Această femeie a fost o eroină a credinței, un copil al lui Dumnezeu care se ruga; și ea a avut parte să vadă că soțul ei bețiv și fiii ei, care deveniseră de asemenea bețivi, s-au întors la Isus și au devenit martori ai Mântuitorului lor.

Richard Weaver, care de copil devenise apărătorul mamei sale, a ajuns de timpuriu pe calea viciului. Crescând și devenind un bărbat tânăr, n-a fost numai un bețiv desfrânat, ci și un boxer renumit și temut. Dintr-o asemenea luptă cu pumnii a fost adus acasă într-o noapte, stâlcit rău. Fața lui era plină de răni, ochii închiși, mâinile umflate, pantalonii zdrențuiți și plini de sânge. Acasă l-a întâmpinat mama sa printre lacrimi și a încercat să-i aline durerile mădularelor, pe când cu o mână blândă îi spăla și îi curăța rănilor. În timp ce îi făcea acest serviciu de dragoste, stăruia rugându-se tare lui Dumnezeu, ca El să-i salveze băiatul. Dar acesta înjura în timp ce ea se ruga și striga la ea să tacă, altfel o omoară. Apoi, când mama a îngenuncheat lângă patul său și a luptat și mai fierbinte cu Dumnezeu pentru sufletul fiului ei, acesta a sărit din pat plin de furie, a înșfăcat-o de părul cărunt și a scuturat-o, în timp ce ea zăcea încă în genunchi. Dar ea, prinzându-i amândouă mâinile și ținându-le strâns, a strigat: „O, Doamne, aceasta este o muncă dură, dar binecuvântează-l pe băiatul meu și salvează-l!”

Da, într-adevăr, era o muncă grea a credinței și a dragostei, pe care această femeie rugătoare a făcut-o pentru sufletele soțului ei și ale fiilor ei. Dar ea a avut parte să vadă

deplina adevărire a ceea ce Domnul le-a spus odinioară ucenicilor Săi, când i-a îndemnat să nu obosească în rugăciune. El le-a spus pilda despre o văduvă care l-a domolit pe judecătorul nedrept cu stăruința neîncetată: „Răzbună-mă față de împotrivorul meu!” Acest judecător nedrept a trebuit în cele din urmă să dea ascultare stăruinței văduvei. Și Domnul le-a spus ucenicilor Săi: „Auziți ce spune judecătorul nedrept! Și Dumnezeu nu-i va răzbuna pe aleșii Săi, care strigă către El zi și noapte?” (vezi Luca 18,1-8.) O, de-ar înțelege mulți ce înseamnă să-L cheme pe Dumnezeu veșnic ca Tată, ce înseamnă să-L cunoască pe Isus ca pe Mântuitorul și ca pe Prietenul, ca pe Cel veșnic credincios, care îi poartă pe ai Săi prin toate întunecimile și încercările spre trăirea biruitoare a făgăduinței Sale!

Rugăciunile acestei mame l-au înconjurat pe fiul ei, Richard, pe căile înstrăinării de Dumnezeu și ale viciului. Ea îi scria multe scrisori, care au fost livrate la hanul pe unde circula el. Fiul încă nu știa să citească pe atunci. De aceea îl pune pe un prieten să-i citească tare scrisorile mamei sale. În mod obișnuit, mama sa își încheia scrisorile cu cuvintele: „Nu te voi abandona.” „Ce vrea să spună mama cu aceasta?” l-a întrebat prietenul la sfârșit. „Păi”, a răspuns Richard Weaver, „vrea să spună că nu va înceta să se roage pentru mine. Dar aceasta este absurd; arde scrisoarea!” – „Nu”, a răspuns acela, „n-ai voie să arzi scrisoarea unei mame care se roagă pentru tine!” El a continuat printre lacrimi: „Aș fi vrut să am o mamă care să se roage pentru mine; aș fi vrut ca mama mea să mai trăiască! Ultimul ei cuvânt a fost: „Thomas, te voi revedea în cer? Da, cu ajutorul lui Dumnezeu o voi revedea pe mama mea în cer. Dăruiește-mi scrisoarea mamei tale!” – Richard i-a dat prietenului scrisoarea. Acesta a plecat și Richard nu l-a mai văzut niciodată pe pământ. Dar mulți ani mai târziu a primit o scrisoare în care se găsea adăugată acea scrisoare a mamei sale. În scrisoarea însoțitoare era vestea că ceasul acela, în care acest Thomas a citit cu glas tare scrisoarea mamei lui Richard, a devenit punctul de cotitură în viața sa și că el a plecat acasă în pacea lui Dumnezeu.

Richard Weaver însuși povestea că în ceasul în care a vrut să-și ia viața a auzit un glas: „Gândește-te la mama ta, care se roagă pentru tine!” Acest glas l-a determinat să arunce cuțitul ridicat împotriva propriei sale inimi.

Între timp, Richard împlinise deja 25 de ani; mama lui încă mai trebuia să se roage pentru fiul ei pierdut. Dar în sfârșit a venit ceasul în care el a trebuit să-i scrie mamei sale, biruit de har – pe atunci încă nu știa să scrie -, că de acum înainte este proprietatea mântuită a lui Isus. Când mama a primit această scrisoare, a mers din casă în casă în satul ei, ca să le spună tuturor ce făcuse Domnul pentru fiul ei pierdut. Noaptea n-a putut să doarmă de bucurie; ea a trebuit să-I mulțumească neîncetat lui Dumnezeu și relua mereu: „Mă voi încrede oricând în Dumnezeu meu, El Își ține cuvântul!” Ce Dumnezeu și Mântuitor mare și minunat, care răspunde astfel rugăciunii credinței!

Dar făgăduințele lui Dumnezeu, care sunt date pentru rugăciunea credinței, nu sunt suficiente numai pentru nevoia cea mai adâncă, pentru cea mai disperată situație – nu, făgăduințele sunt valabile și în domeniul muncii practice, al performanței și al succesului în meserie și în afacere. Viața pământească constituie o interpretare pentru Cuvântul lui Dumnezeu, în care adevăritatea și împlinirea fiecărei făgăduințe pe care Dumnezeu i-a dat-o omului este dovedită. De exemplu, aici este scris: „Căci deprinderea trupeză este de puțin folos, pe când evlavie este folositoare în orice privință, întrucât ea are promisiunea vieții de acum și a celei viitoare” (1 Timotei 4,8). Deci, un om care în meseria sa stă într-o părtășie de viață rugătoare cu Dumnezeu atotputernic, are făgăduința binecuvântării pentru timp și veșnicie. Este aceasta adevărat? Și pentru un doctor? Și pentru un tehnician? Și pentru un general? Și pentru un moșier? Și pentru un muncitor din fabrică? Și pentru o slujnică de la bucătărie? Da, lăudat fie Dumnezeu că este cu adevărat real! Viața, istoria o dovedesc.

Până spre mijlocul secolului al XIX-lea, operațiile mari și amputațiile se făceau fără a-l anestezia pe bolnav. Încă nu se cunoștea cloroformul. De aceea erau așa de nespuse de mari suferințele și chinurile sărmanilor răniți de pe câmpurile de luptă, când membrele lor zdrobite trebuiau tăiate. Dar de când a fost descoperită taina cloroformului, cele mai dificile operații

pot fi făcute, chiar dacă ar fi să dureze două ore, fără ca bolnavul să le simtă și fără ca medicul operator să fie deranjat de mișcările sau de zvâcnirile bolnavului. Ce binefacere stă în acest anestezie pentru cei suferinzi și ce ușurare pentru medicii care operează! Progresele extraordinare pe care le-a făcut știința medicală în ultimele decenii se bazează, în măsura în care este vorba despre evenimentele operaționale, înainte de toate pe efectele minunate ale cloroformului. Știința medicală datorează această descoperire medicului englez, dr. sir James Simpson (a trăit între 1811-1870). Renumele acestei personalități printre doctori a străbătut tot pământul, așa că bolnavii de aproape și de departe, chiar din America și din Australia, au venit la el.

Despre el își spune părerea un profesor modern de chirurgie de la universitatea berlineză, după cum urmează: „Ca profesor, el își fascina ascultătorii prin magia elocuțiunii sale, prin abundența cunoștințelor sale. De-a dreptul uimitoare era puterea pe care o avea asupra pacienților. Fără îndoială, era această fire cuceritoare a sa, care făcea pe oricine să-i mulțumească. Dar și complexitatea cunoștințelor sale, remarcabilul său spirit de combinație, inepuizabilitatea tratamentelor și a medicamentelor mereu noi au făcut să stârnească uimirea medicilor și a profanilor. Este aproape de neînțeles cum acest om făcea posibil să pună de acord cerințele unei clientele crescute incredibil, cu îndatoririle sale ca profesor, cu lucrările sale științifice, cu studiile și eforturile sale în domeniul binefacerii.” Nu este aceasta o părere minunată? Vrei să înțelegi cum? Doctorul Simpson *era un mare om al rugăciunii, un creștin adevărat*, un mărturisitor al lui Isus, un om care în tot ce făcea își căuta și își găsea puterea și înțelepciunea în Dumnezeu. Ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre credincioși: „Toate izvoarele mele sunt în Tine!” (Psalmul 87,7), aceasta a fost în viața sa o realitate trăită. Ce privilegiu să cauți și să găsești putere și înțelepciune, binecuvântare și reușită, zilnic în toate problemele profesiei, ale vieții interioare și exterioare, în Prietenul prezent, atotputernic, în Isus!

Acest mare doctor a stat în fața ochilor lumii ca un om binecuvântat. El a devenit pentru nenumărați oameni un binefăcător și salvator de vieți. Ce temeinic este distrusă prin aceasta părerea amăgitoare că credința vie, creștinismul Bibliei, ar fi numai pentru proști, femei, copii și bătrâni. Nu, credința care Îl mărturisește pe Fiul viu al lui Dumnezeu ca Domn și Mântuitor, care apucă împăcarea veșnică a păcătosului prin credința în sângele de pe Golgota – această credință este singura cale a păcii, a binecuvântării și a puterii *pentru toți oamenii*, pentru cei mari și pentru cei de rând, pentru cei foarte înzestrați și pentru cei simpli. Fără această credință, omul fără Dumnezeu poate să facă, să realizeze, să inventeze multe lucruri care sunt mari înaintea oamenilor, dar fără această credință, care aduce pacea lui Dumnezeu și viața veșnică, nu va fi înfăptuit nimic care să aibă valoare veșnică și să facă inima fericită.

Doctorul James Simpson a fost întrebat odată, care a fost cea mai mare descoperire a sa. El a răspuns: „Cea mai mare descoperire a mea a fost: *mântuirea sufletului meu*, recunoașterea că *eu* eram un păcătos și că Isus Hristos este Mântuitorul *meu*.”

Să trecem de la doctori la inventatori.

În congresul american a avut loc o ședință nocturnă, ultima ședință înainte de încheierea perioadei de sesiune din anul 1843. Fuseseră ținute deja multe cuvântări și hotărâte multe lucruri. Pe ordinea de zi era și o propunere de promovare a unei invenții noi, prin acordarea unei sume de 30.000 de dolari. Ședința se apropia de sfârșit, dar încă nu fusese vorba despre ea. În colțul galeriei stătea un bărbat singuratic. Îngrijorarea de pe fața sa slabă, inteligentă, s-a transformat în deznădejde. Întrebarea sa temătoare era: dacă legea care trebuia să acorde banii pentru o experiență cu mașina sa electrică va mai ajunge la rând. – Samuel Morse, așa se numea bărbatul, s-a sculat agitat, a părăsit sala și a fugit în locuința sa, în care arăta jalnic. Aproape că murise de foame, numai să economisească destul pentru fabricarea mașinii sale experimentale. A îngenuncheat lângă salteaua sa de paie și a pus problema în mâna lui Dumnezeu. „Orice mi-ar aduce viitorul”, s-a rugat el simplu, „o, Doamne, ajutorul Tău îmi va

fi aproape.” Mai mult nu putea face, așa că s-a dus liniștit la culcare. Acest bărbat L-a pus la socoteală pe Dumnezeu.

În dimineața următoare, devreme, cineva a bătut la ușa sa. A deschis; era domnișoara Annie Ellsworth, fiica funcționarului de la brevete. „Domnule profesor” (Morse era pe vremea aceea profesor în New Haven), a spus ea și a apucat mâna lui Morse cu emoție bucuroasă, „am venit să vă urez succes.” Samuel Morse a privit-o; nu putea vorbi. Atunci ea a continuat: „Propunerea a fost acceptată fără probleme. Ceva părea s-o impună parlamentului. Au fost aprobați 30.000 de dolari pentru o experiență cu mașina dumneavoastră.” Morse știa cine o „impusese” și inima lui s-a înălțat recunoscătoare spre Dumnezeu, care îl ascultase.

În anul 1844 a fost expedită prima telegramă, de la Washington la Baltimore. Atunci a mărturisit Samuel Morse public că Dumnezeu răspunsese rugăciunilor sale; el a rugat-o pe Annie Ellsworth, care îi adusese vestea bună, să expedieze prima telegramă; el însuși i-a dictat-o; ea consta din patru cuvinte: „*Aceasta a făcut-o Dumnezeu!*” Samuel Morse, omul foarte talentat, a devenit prin invențiile sale un binefăcător al neamului omenesc. Ia seama, acest succes a fost cerut în rugăciune de la Dumnezeu și Morse I-a dat cinstea Aceluia care a răspuns la rugăciunea sa.

Cât de multe succese mari, atât în domeniul invențiilor și al progresului cultural, cât și pe câmpurile de bătaie, n-au fost cerute în rugăciune, cu smerenie, de la atotputernicia lui Dumnezeu! Nenumărate rugăciuni fierbinți s-au înălțat la Dumnezeu, de exemplu în anul 1870, pentru victorie și ajutor și ce minunat a răspuns Dumnezeu! Dar ce durere, ce pierdere: la nenumărați oameni din poporul german Dumnezeu este ca și destituit. Oamenii cred că se descurcă mai bine fără Dumnezeu și își imaginează că produc mai mult cu propria lor putere. Călăuzele oarbe ale orbilor, care conduc poporul nostru pe căile tăgăduirii lui Dumnezeu, se socotesc superiori adevărului și înțelepciunii divine, și totuși, deja de acum se poate vedea limpede cum calea poporului nostru duce la pierzare, în grozăvia păcatului, în lipsa de scrupule, în egoism, în disperare. Cuvântul lui Dumnezeu avertizează așa de serios: „Blestemat este omul care se încrede în om și care își face carnea braț al său și a cărui inimă se depărtează de DOMNUL. Și va fi ca un tufiș în pustiu și nu va vedea când va veni binele; ci va trăi în locurile arse ale pustiului, într-un pământ sărat și nelocuit. Bindecuvântat este omul care se încrede în Domnul și a cărui încredere este Domnul! Pentru că el va fi ca un copac plantat lângă ape și care își întinde rădăcinile spre râu și nu va vedea când va veni arșița, ci frunza lui va fi verde; și nu se va îngrijora în anul de secetă, nici nu va înceta să dea rod” (Ieremia 17,5-8).

Dintre spiritele cele mai puternice ale omenirii moderne face parte incontestabil cercetătorul Africii, Henry Morgan Stanley, primul care a străbătut de-a curmezișul centrul Africii, în mulți ani de lupte și de lipsuri – el a mers pe acest drum cu Biblia. Din biografia sa, întocmită de el însuși, copiem aici următoarele:

„Dacă m-am rugat pentru iluminare, cum să-mi conduc însoțitorii prin primejdiile amenințătoare, atunci o rază de lumină mi-a limpezit mintea confuză și mi-a arătat drumul limpede pe care trebuia să merg. La conducerea diferitelor expediții africane, rugăciunile pentru răbdare m-au făcut de multe ori capabil să-i văd pe adversarii mei sălbatici într-o lumină umoristică, - m-au umplut uneori de nemărginită milă pentru nebunia lor, uneori cu credința că nu este drept să-i pedepsesc aspru ... Și răbdarea a devenit partea mea și i-am lăsat pe sălbatici în urmă, în tulburare nebunească. Dacă nu m-aș fi rugat pentru aceasta, mă îndoiesc că aș fi rezistat la potopul lor de sulite, când de multe ori erau numai la o jumătate de duzină de pași depărtare de mine. Dacă proprii mei oameni s-au comportat rău intenționat, în ciuda repetatelor avertizări, atunci m-am rugat pentru acea răbdare care să facă posibil să privesc greșeala lor cu ochi blânzi. ... Când îmi aduc aminte în cât de multe cazuri au găsit ascultare aceste rugăciuni, trebuie să mă minunez de delicatețea minunată cu care mi-a fost trimisă ascultarea lor. „Doamne, fă să-mi gădesc oamenii și să-i duc cu bine acasă; apoi fă ce vrei”, fusese rugăciunea mea în seara dinaintea zilei când am găsit restul ariergărzii. Sigur, ea

era acolo și nici nu s-a mișcat de pe loc din 17 iulie, dar eu n-am știut. „Dă-mi din nou oameni o, Doamne! Gândește-Te că sunt creaturile Tale, chiar dacă firea noastră pământească ne împinge să Te uităm. Nu ne pedepsi pentru fărădelegile noastre, milostivule Dumnezeu!” – Astfel am petrecut această noapte în rugăciune, până n-am mai putut să-mi găsesc cuvintele în oboseala trupului meu. Și la următoarea ivire a zorilor, câteva minute după ce am desfăcut corturile – mi-au fost dați din nou oamenii mei, cu alimente suficiente ca să-i salvăm pe cei epuizați din tabără. În toate expedițiile mele am fost întărit moral și spiritual mai mult decât tovarășii mei care nu se rugau. Rugăciunea mea nici nu mi-a orbit ochii, nici nu mi-a epuizat mintea, nici nu mi-a făcut urechile surde, în schimb, mi-a dat încredere. Și ea a făcut și mai mult: mi-a dat bucurie, mândrie în munca mea și m-a ajutat să trec peste 1500 de mile de pădure virgină și m-a făcut capabil să înfrunt primejdiile și oboselile zilei.”

Aceasta o mărturisește un om care le-a citit din Biblie regelui păgân, Mtesa (în Uganda) și căpeteniilor sale, ca să le dea mărturie despre adevărul creștinismului. El și-a lăudat Biblia: „Am la mine o carte care vă poate spune limpede nu numai cum sunt îngerii, ci vă dă și lămurire despre Dumnezeu și despre preaslăvitul Său Fiu, ale cărui duhuri slujitoare sunt.” El le-a mărturisit adevărul nădejzii cerești: „Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai bate soarele, nici vreo altă arșiță” (Apocalipsă 7,16).

Dacă bărbații mari dau mărturie într-un asemenea mod lumii lor contemporane și posterității lor despre adevărul prezenței Dumnezeului atotputernic, despre ascultarea palpabilă, deslușită, minunată a rugăciunilor lor de credință în cele mai mari dificultăți și primejdii – nu este atunci ridicol și de disprețuit când profesori și scriitori aroganți Îl contestă pe Dumnezeul atotputernic atâta timp cât merg sănătoși, la sigur, la birourile lor sau șed în fotoliul lor de profesor? Dar ce să mai spunem despre acei tineri nematuri, necopți, care Îl batjocoresc pe Dumnezeu, credința și rugăciunea cu locvacitatea lor, încă înainte să fi pășit propriu-zis pe câmpul de bătaie al vieții?

Așa ne învață privirea în realitatea vieții, că omul care umblă în țărână mișcă prin rugăciunea sa mâna lui Dumnezeu pentru intervenția în viața pământească. Dumnezeu răspunde credinței copilărești cu minuni palpabile, trăite.

IV. În lupta pentru existență

În viața practică este vorba despre lucruri precise, palpabile, despre foame cruntă, despre chirie neplătită, despre un portofel gol, odăi reci, copii bolnavi, femei tuberculoase. La acestea se mai adaugă apoi de multe ori vrăjmășia, viclenie, înșelăciunea oamenilor. Din toate aceste nevoi s-a constituit în secolul al XIX-lea ideea despre lupta pentru existență, pe care omul modern trebuie s-o poarte. Aici este totuși o întrebare inevitabilă, lucidă: Poate și vrea Dumnezeul atotputernic să răspundă la rugăciunea credinței în asemenea nevoi? Vrea să intervină și va interveni?

Vrem să privim limpede în ochi această întrebare, prin aceea că vom răspunde la ea din realitatea vieții.

Citește următoarea însemnare: Într-o seară rece și umedă umblam cu un prieten deprimat pe străzi; încercam să-l îmbărbătez și să aprind în inima lui o nădejde nouă. Tocmai ajunseserăm la gară, când am fost întrerupți din conversație de o fetiță care voia să ne vândă ceva. „Nu”, am spus, „nu-mi trebuie nimic”.

„Ah, dragă domnule, cumpărați totuși!” a stăruit ea pe un ton rugător. „Nu, nu, fugi de aici!” am continuat; „Nu-mi trebuie nimic.” – Dar ea nu se oprea din rugămintă. În cele din urmă, pentru că mă ruga așa de insistent, am întrebat-o ce face toată ziua și când se duce acasă, căci trecuse deja de ora zece. – „Ah”, mi-a răspuns, „ziua merg la școală și după ora patru vin aici.” – „Dar de ce nu-ți poartă de grijă tatăl tău și mama ta?”

„Tata a plecat și mama este bolnavă în pat.” – „Și de ce vii aici?” – „Rămân aici până când voi fi câștigat 50 de pfenigi.” – „Dar așa-i că nu câștigi întotdeauna 50 de pfenigi?” –

„Desigur, domnule!” – „Dar în seara aceasta nu vei obține totuși 50 de pfenigi.” – „Ba da, domnul meu!” – „Păi, câți ai acum?” – La început părea că nu vrea să-mi spună, dar am convins-o să-mi spună tot. Atunci a scos monedele din buzunar și a numărat 30 de pfenigi.

„Atunci este sigur că în seara aceasta nu vei primi 50 de pfenigi.” – „Ba da, domnul meu”, a răspuns ea mai departe, „duc întotdeauna 50 de pfenigi acasă.” – „Atunci spune-mi, cum știi atât de sigur că vei obține 50 de pfenigi?” – Întâi n-a vrut să vorbească, dar când am insistat, a spus: „Pentru că înainte să ies din casă îngenunchez la patul mamei și mă rog și mama spune că Tatăl nostru mă va ajuta să câștig 50 de pfenigi. Și El a făcut-o întotdeauna.” – „Dar mi-ai spus că tatăl tău a plecat.” – „Tu nu știi, domnule, că avem un Tată în cer?” – „Da, dar tu doar nu crezi că El te aude pentru 50 de pfenigi?” – „Ba da, o face, domnule, și îmi va trimite 50 de pfenigi.” – „Dacă ți-aș da 50 de pfenigi, ce ai face?” – „Aș fugi acasă la mama, pentru că Tatăl meu mi-a dat tot ce i-am cerut.”

I-am dat banii și ea a fugit veselă acasă. Prietenul meu a stat în tot acest timp cu noi, fără să scoată un cuvânt. Ne-am privit și eu am spus numai: „Vezi tu, K., aici ai lecția.” Ne-am despărțit – eu ca să merg la odaia mea de celibatar, el, ca să fie adus la o nouă nădejde și bucurie prin încrederea unui copil mic.

Marea majoritate a oamenilor socotesc greșit, pentru că L-au șters pe Dumnezeu din socoteala lor. Într-adevăr, se spune când cineva s-a înșelat la socoteală în speculațiile sale: Socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg. Dar faptul că cei mai mulți oameni Îl disprețuiesc pe marele Amfitrion, în casa creației căruia trăim, din bunătatea și îndurarea căruia respirăm și mâncăm, este o realitate care ne înconjoară din toate părțile. Daniel i-a spus odată unui domnitor care a uitat de Dumnezeu: „N-ai slăvit pe Dumnezeul în mâna căruia este suflarea ta și care are toate căile tale” (Daniel 5,23). Aceasta se potrivește la marea majoritate a oamenilor din creștinătatea de nume. De aceea este așa de multă îngrijorare, așa de multă povară apăsătoare, până la disperare, ba chiar până la casa de nebuni.

Raportul unei case de îndurare închinată Domnului, în care se trăiește sub acoperișul Dumnezeului atotputernic și în cunoștința harului lui Isus, marele Mântuitor, și în care se înalță zilnic la Domnul multe rugăciuni ale credinței, se încheie după cum urmează:

Astăzi este seara de revelion; cuvintele nu pot exprima ce simte inima. Tocmai a fost laolaltă mica ceată care se unește de la 1 iulie în fiecare seară pentru rugăciune. Am mai privit o dată în urmă și am mulțumit pentru harul primit; și am privit înainte și am mulțumit pentru tot ce va face Tatăl nostru în noul an pentru noi. El rămâne același. Sora noastră de la casierie ne-a arătat bilanțul din registre. Nu luăm sume mari cu noi în noul an, dar nici vreo factură neplătită și nici o altă datorie, decât cea a dragostei. Ne bucurăm că putem fi săraci și dependenți de ajutorul zilnic al Dumnezeului nostru. Inimile noastre sunt ușoare și vesele și vrem să fim iar fără grijă, cum sunt crinii și păsările, nu în încrederea greșită în bunul pământesc, ci în încrederea sigură că Tatăl nostru știe ce avem nevoie. Lăudat să fie El!

Cu toată seriozitatea vrem să căutăm cât mai sincer Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Sa, și atunci toate celelalte ni se vor da pe deasupra. Și dacă la următorul bilanț anual Domnul ne va întreba: Ați dus lipsă de ceva? atunci Îi vom răspunde cu bucurie: Doamne, niciodată!

De aici poate oricine să înțeleagă ce înseamnă: să-L pui la socoteală pe Dumnezeu. Pentru orice om este de o însemnătate hotărâtoare, pentru timp și veșnicie, să primească o convingere limpede *că rugăciunea credinței este o putere care mișcă inima și mâna lui Dumnezeu.*

Dintr-o scrisoare sosită de curând copiem următoarele:

Era acum 15 ani; abia împlinisem pe atunci 18 ani, când am fost arestat sub bănuiala de furt. Se presupunea că aș fi sustras bijuterii. Mi-am susținut nevinovăția, dar nu mi-a fost de nici un folos. Aparența era împotriva mea. Trecuseră mai multe săptămâni de la arestarea mea; mă rugam în fiecare zi lui Dumnezeu, ca El să mă asculte. Atunci am primit o scrisoare de la buna mea mamă; ea îmi scria printre altele: „Tu ai fost mereu un copil bun și să ajungi acum pe căi care nu sunt drepte?” Aceasta m-a durut îngrozitor. Acum nu m-am mai rugat, *ci am strigat la Dumnezeu*, da, pot să spun că a fost o luptă cu Dumnezeu toată noaptea. După

aceea a venit peste mine o liniște și o siguranță că Dumnezeu m-a ascultat. Așa am așteptat dimineața și odată cu ea vestea că vor veni și îmi vor da drumul. *Și au venit și mi-au spus că voi fi eliberat.* N-a fost aceasta minunat? Dumnezeu a atins în așa fel conștiința adevăratului hoț, care nu fusese prins, încât el i-a trimis înapoi proprietarului lucrurile furate.

Mulți oameni trebuie întâi să ajungă într-un necaz mare, înainte să învețe să-I vorbească din inimă lui Dumnezeu și să afle apoi că Dumnezeul atotputernic există într-adevăr.

Așa că nu există nici un domeniu al vieții în care Dumnezeu să nu fie puternic și dispus să răspundă stăruinței omului strâmtorat, care caută ajutorul la El.

Aceasta este valabil în toată întinderea și acolo unde un om este așa de înfășurat de puterea păcatului, de lanțurile viciului, încât aceste forțe întunecate îl trag în adâncuri. Fie că este beție, pofta cărnii, lăcomie de bani – Dumnezeu vrea să-i trimită eliberare celui legat care strigă la El. Aici, lupta pentru existență câștigă o altă înfățișare – dar ea este de multe ori și mai șocantă decât acolo unde este vorba despre nevoie și foame. Fiul lui Dumnezeu a spus că El a venit „să vestesc eliberare celor captivi și deschidere a închisorii celor încătușați, să vestesc anul de îndurare al Domnului (vezi Isaia 61,1-2 și Luca 4,16-22). Cine caută adăpost la har, rugându-se, va vedea că Dumnezeu are pentru el eliberare și mântuire.

Ascultă biografia unui contabil care își câștigă astăzi pâinea într-un post respectabil. Tu nu arunci aici numai o privire în adâncurile păcatului, ci arunci totodată o privire pe *culmile harului lui Dumnezeu*. Învață de aici să înțelegi adevărul Evangheliei: Isus poate și vrea să mântuiască din adâncurile adânci ale vinei și din înfășurarea păcatului. Acolo unde omul nu mai are nimic de sperat, Dumnezeu mai cunoaște căi de binecuvântare și pace, mult peste orice pricepere omenească. Da, tu trebuie să auzi aici din miezul vieții moderne o interpretare pentru cuvântul: „Sunt căutat de cei care nu întrebau de mine, sunt găsit de cei care nu mă căutau.”

„Ca fiu al unui hangiu și meșter măcelar, am mers la o școală reală bună. Apoi, ca negustor am învățat ceva trainic și la vârsta de douăzeci de ani am plecat la Berlin. Acolo am trăit fără Dumnezeu și eram înclinat spre băutura. Am găsit un post excelent și curând am reușit să ajung la un salariu de 2000 de mărci anual. La început am mers câteodată la biserică, deoarece fusesem educat religios. Dar în al 22-lea an al vieții mele am terminat cu aceasta. Calea păcatului meu a mers până în adâncurile cele mai adânci ale poftei carnale, ba chiar până la sperjurul judiciar. Mai târziu am început o afacere proprie în Friedrichstraße, care a mers excelent; puțin după aceea am deschis o a doua prăvălie; și aceasta a mers bine. Dar viața mea de cărciumă a dus totul la decădere. Am ajuns la faliment. Sărăcit acum, un prieten m-a chemat la Hamburg. Acolo ne-am întâlnit pe o stradă dosnică, în Altona, cu un poștaș de bani. Prietenul meu și cu mine am chibzuit câți bani am obține dacă l-am omorî pe poștaș. Dar Dumnezeu ne-a zădărnicit planul.

Întors la Berlin, după ce am rătăcit mult timp încolo și-ncoace, un prieten mi-a făcut rost de un post bun ca vânzător într-o mare firmă de trabucuri. Drept mulțumire i-am furat acestui prieten 100 de mărci. Trei ani am fost în acest post, apoi m-a apucat beția așa de tare, încât am renunțat la tot și rătăceam la întâmplare. Tatăl meu a auzit despre aceasta și m-a luat acasă. A fost ușor pentru mine să-l escrochez de bani pe blajinul meu tată. Cu acești bani am deschis iar o prăvălie, sub nume străin. Părinții mei s-au mutat la mine; dar când tatăl meu m-a văzut permanent foarte beat, a devenit foarte întristat - și eu? Am decis să călătoresc în localitatea mea de baștină, ca să-mi pun capăt vieții chiar acolo. I-am lăsat pe părinții mei cu prăvălia și am plecat acasă. Eram terminat – *dar Dumnezeu încă nu era*. Mulțumesc Lui! Ajuns acasă, am rătăcit beat împrejur două nopți, pe un ger cumplit. În prima noapte am plănuit să mă las călcat de un tren, dar pentru aceasta mi-a lipsit totuși curajul în clipa decisivă. În ziua următoare m-am spânzurat, dar n-am reușit; s-a rupt funia. În noaptea următoare am băut zdravăn țuică, apoi m-am spânzurat de un gard pe o stradă izolată. Era lângă prăvălia fratelui meu. În îndurarea Sa, Dumnezeu mi-a trimis un bărbat tânăr pe strada aceea, într-o oră târzie din noapte. El s-a împiedicat de trupul meu inert, s-a grăbit în casa fratelui meu, pe care l-a

trezit. Amândoi l-au dus în casă pe bărbatul aparent mort. Abia acolo m-a recunoscut fratele meu, în vagabondul neînsuflețit, pe mine, fratele său. Șipca de gard de care mă spânzuram era ruptă, eu căzusem inconștient pe stradă. Era în 9 februarie 1897, o noapte foarte geroasă. Dacă n-aș fi fost găsit, aș fi înghețat neapărat.

Părinții mei au lichidat afacerea începută de mine, am fost dus la Berlin și am obținut postul de mai înainte, de la firma de trabucuri. Acolo a mers bine timp de doi ani, dar nervii mei erau ruinați din cauza băuturii, în plus, au ajuns neregularități în casierie – astfel am ajuns din nou la cerșit. Totuși, am obținut curând un post de contabil la o societate anonimă pe acțiuni din Berlin.

Atunci a murit tatăl meu de mâhnire din cauza mea. Acum am moștenit mulți bani, am renunțat la post, m-am adâncit tot mai mult în băut și am decis să beau până mor, deoarece pentru o altfel de moarte îmi lipsea curajul. Nici aceasta n-a reușit, ci am fost dus la clinica universitară imperială, bolnav de delir alcoolic. Acolo m-am însănătoșit după câteva săptămâni. Medicii m-au avertizat în privința băuturii. Dar după o vreme scurtă a fost mai rău ca oricând înainte. Restul moștenirii mele părintești a fost curând risipit; Într-o zi am tocat 1000 de mărci. Nu mult după aceea ședeam în închisoare din cauza cerșitului și a vagabondajului.

Acolo am găsit un Nou Testament. Am început să citesc, dar îndată ce am găsit Numele Isus, l-am aruncat. Când am fost eliberat din închisoare, un tovarăș de cerșit mi-a indicat un magazin cu produse de carne în Turmstraße: acolo se primește în dar ceva ca lumea, chiar dacă proprietarul „tăifăsuiește mult”. Am mers acolo și am încercat să-l păcălesc pe proprietarul magazinului, spunându-i ceva despre o nenorocire care mă lovise. Dar acest patron al magazinului mi-a spus în ce consta nenorocirea mea: „Vă lipsește Isus și rugăciunea.” Mi-a vorbit mult timp și a încheiat cu cuvintele: „Dacă Îl primiți pe Isus în inima dumneavoastră, nu aveți nevoie să cerșiți; ați avea destul să dați și la alții.” Apoi mi-a dat un pachet mare cu pâine cu unt, carne și brânză. Ca rezultat al acestei întâlniri am renunțat la cerșit și am găsit de lucru la țară, printr-un birou berlinez pentru șomeri. Am fost trimis la Mecklenburg. Acolo am rămas aproape doi ani. Cu toate că și acolo m-am mai îmbătat de vreo zece ori, am rămas totuși permanent la muncă și mi-am economisit 60 de mărci din salariul meu sărăcăcios.

În 1904 m-am întors la Berlin. După o vreme scurtă de cerșit am plecat în urma unui anunț la Mülheim (Ruhr), unde am găsit de lucru la o instalație de prăjit cafea. Acolo erau doi muncitori credincioși, care îmi povesteau mereu despre Domnul Isus. Unul, deja un om bătrân, m-a adus prin rugămințile sale la Cuvântul lui Dumnezeu. Am auzit o predică despre cuvântul: „Înainte de a chema ei, Eu voi răspunde și, în timp ce ei încă vor vorbi, Eu îi voi auzi” (Isaia 65,24). Toate povestirile și exemplele din această predică se potriveau exact la viața mea. Am venit acasă și *m-am predat Domnului în toată liniștea*. Într-o zi mi-a devenit limpede că de mai bine de trei luni nu mai băusem nici țuică, nici bere și Domnul mi-a arătat că niciodată nu voi mai avea nevoie să beau. *Dumnezeu m-a eliberat*. – Între timp au trecut cinci ani și jumătate. Domnul m-a salvat atunci complet, m-a eliberat complet. Din vremea aceea pot să mă rog. Pe atunci am cerut simplu în cămăruța mea: „Doamne Isuse, Tu, care ai putut să mă eliberezi de băutură, Tu poți să-mi procuri și un post de comerciant.” El a făcut-o. Acum sunt din nou contabil. Dar am trăit ceva mai mare decât aceasta. Ca urmare a desfrânarilor mele m-am ales cu o ușoară apoplexie și după aceea cu hidropizie. Dar Domnul m-a vindecat prin rugăciunea credinței, fără doctor și fără medicamente. Astăzi sunt sănătos în duh, în suflet și în trup, un om fericit, sângele lui Isus m-a spălat complet de multele mele păcate. ”

În această biografie sunt enumerate toate adâncimile păcatului pe care ni le putem imagina: Înșelăciune, delapidare, sperjur, toate adâncurile imaginabile ale poftii carnale, ale beției, o crimă planificată, mai multe încercări de sinucidere. Acest om a fost mâhnirea tatălui său, viața sa a fost plină de nerecunoștință față de Dumnezeu și de oameni; averea a fost

risipită, sănătatea a fost ruinată prin pofta păcatului – aici nu mai era nimic de sperat. „Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea Lui cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos; prin har sunteți mântuiți” (Efeseni 2,4-5). Ce realitate prețioasă pentru creștinul credincios! Înțelege dragostea căutătoare a Mântuitorului, care a suferit și a murit pe cruce, ca să fie găsit un har desăvârșit pentru cel mai pierdut dintre păcătoși. „Iar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult, pentru ca, după cum păcatul a stăpânit prin moarte, tot așa și harul să stăpânească prin dreptate, dând viață veșnică prin Domnul nostru Isus Hristos” (Romani 5,20-21). Acest păcătos foarte vinovat a devenit un copil fericit, vesel, al lui Dumnezeu, *prin harul lui Dumnezeu și prin credința în sângele lui Isus*.

Fiecare cititor al acestor pagini poate să răspundă acum singur la întrebarea, dacă noi, oamenii muritori, avem parte să vedem că Dumnezeu intervine din cer în ajutorul nostru. Orice om sincer este nevoit fie să spună: „Într-adevăr, așa este!” sau trebuie să declare ca neadevărate toate mărturiile care îi sunt prezentate. Dar două lucruri mai trebuie adăugate: 1. Potrivit Cuvântului sfânt al lui Dumnezeu există oameni care prin îndărătnicia inimii lor și prin împietrirea intenționată și conștientă a conștiinței lor s-au adus într-o stare în care nu mai pot să se roage și în care s-au exclus singuri din făgăduințele harului lui Dumnezeu. 2. Este mare har că pentru nevoia noastră pământească putem să găsim ajutorul salvator la Dumnezeu atotputernic prin rugăciunea credinței, dar – putem mai mult. Avem nevoie înainte de toate de mântuirea din veșnica pierzare. Avem nevoie de siguranța iertării vinei noastre, de siguranța harului, de siguranța slavei din casa Tatălui. De aceea a suferit și a murit Fiul lui Dumnezeu pe cruce, ca noi să găsim această siguranță prin har: împăcat pentru totdeauna cu Dumnezeu prin jertfă și sânge, iubit de Dumnezeu ca un copil și moștenitor, purtat prin timp pe aripi de vultur spre ținta bucuriei veșnice din ceruri.

Îl cunoști tu pe Isus ca Mântuitor al tău? Ești tu împăcat cu Dumnezeu? Ți-a fost luată povara vinei?

V. Rugăciuni fără răspuns

Numărul făgăduințelor din Biblie este copleșitor: în Biblie există mai bine de 30.000 de făgăduințe. Cel mai mare număr al acestor făgăduințe este adresat sufletului care se roagă; ele sunt minunate de cuprinzătoare. Aici scrie: „oricine” – „orice”. Aici scrie: „fiecare” sau „toți”, sau: „dacă cineva”. Nu este surprinzător că noi, în ciuda multelor făgăduințe din Cuvântul lui Dumnezeu, stăm în fața realității serioase că multe (sau să spunem majoritatea?) rugăciuni rămân neascultate? Toate explicațiile acestui fenomen, pe care am vrea să le aducem, sunt distruse în fața realității incontestabile, că există oameni ai lui Dumnezeu care se roagă și *primesc întotdeauna răspuns la rugăciunile lor*.

Nu trebuie să amintim decât numele lui Georg Müller, din Bristol, că majoritatea credincioșilor știu că aici stă deschisă o viață întreagă cu însemnări exacte conform actelor, care constă dintr-un lanț de minunate ascultări ale rugăciunilor. Mulțumim Domnului că în zilele noastre există numeroși copii ai lui Dumnezeu, care au avut și ei parte de aceasta: Domnul mi-a răspuns întotdeauna. La El n-am bătut niciodată la o ușă închisă. Găsim adesea în scrisorile și în comunicările copiilor experimentați ai lui Dumnezeu mărturiile acestor neîntrerupte ascultări și răspunsuri minunate trăite. Aici lipseau bani și au venit la timpul potrivit de la mare depărtare; acolo lipsea persoana aptă pentru o slujbă importantă – ea s-a pus dintr-odată la dispoziție. Acolo s-a cerut ca într-o călătorie lungă, dificilă, să se mai găsească o căruță - și ea a venit aproape momentan. Aici, un bărbat grav bolnav s-a sculat dintr-odată sănătos, la rugăciunea alor săi. – Acolo a venit vestea că recolta primejduită a fost salvată cu bine în ciuda a șase săptămâni de vreme ploioasă. Dar cum se face că în ciuda tuturor acestor experiențe minunate, mărturisite limpede, există totuși așa de multe rugăciuni neascultate?

Nu trebuie să căutăm răspunsul în explicații omenești, ci în *Cuvântul lui Dumnezeu*. Aici găsim, de exemplu, mărturia limpede că există oameni pentru care toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt șterse.

1. Este scris: „Deoarece eu am chemat și voi ați refuzat să auziți, mi-am întins mâna și nimeni n-a luat seama, ci ați respins orice sfat al meu și n-ați vrut nici o muștrare a mea, voi râdeți și Eu în nenorocirea voastră, Îmi voi bate joc, când vă va cuprinde frica. Când vă va cuprinde frica deodată, ca o furtună, și nenorocirea voastră va veni ca o vijelie, când necaz și strâmtorare vor veni peste voi, atunci Mă vor chema, dar nu voi răspunde; Mă vor căuta îndată, dar nu Mă vor găsi, pentru că au urât cunoștința și n-au ales temerea de DOMNUL, n-au vrut nici un sfat al Meu, au disprețuit orice muștrare a Mea” (Proverbe 1,24-30). Aici scrie limpede că oameni încăpățânați, care Îl înfruntă pe Dumnezeu, care se opun muștrării lui Dumnezeu, rup punțile dintre Dumnezeu și ei în așa fel, încât nu mai au acces la făgăduințele lui Dumnezeu.

Văduva unui doctor l-a rugat pe slujitorul binecuvântat al lui Dumnezeu să-l viziteze pe fiul ei bolnav pe moarte. Martorul lui Isus povestește: „Tânărul, pe care păcatele și desfrânările l-au adus pe marginea mormântului, zăcea liniștit, adâncit în sine; nu avea nici o dorință de mântuire; nici măcar cunoștința sfârșitului care se apropia nu părea să-i neliniștească inima împietrită. Toate rugămintele și sfaturile mamei n-au putut să-i trezească inima din somnul păcatului. Mama a spus: „Când ai avut trei ani, ai fost foarte bolnav. Într-o noapte a spus tata, care a fost un doctor priceput, că sigur nu vei mai apuca zorii zilei. I-am trimis afară din cameră pe tata și pe îngrijitoare, am îngenunchat în fața patului tău și am spus Domnului că n-aș putea să te dau, că nu te voi lăsa să mori, I-am spus lui Dumnezeu că trebuie să te faci din nou sănătos și responsabilitatea pentru viața nouă dăruită o voi prelua eu. Spre uimirea tuturor te-ai făcut sănătos. Așa că să crezi, dragă fiule, că Cel care a ascultat rugămintele privind viața ta trupească, cu atât mai mult va asculta stăruința noastră în ceea ce privește sufletul tău nemuritor.”

Fiul a răspuns pe un ton indiferent: „Mamă, înseamnă că atunci ai făcut o greșală îngrozitoare.” Astfel a murit, fără să fi arătat nici o urmă de regret. Ce moarte!”

Faraon, împăratul Egiptului, puternicul vrăjmaș al lui Dumnezeu și al lui Israel, a văzut minunile pe care le-a făcut Dumnezeu în fața ochilor săi prin Moise; dar el n-a pus la inimă faptele lui Dumnezeu. Despre el este scris: „A păcătuit în continuare și și-a îngreuiat inima. ... Și inima lui Faraon s-a împietrit” (Exod 9,34-35). Dar apoi se spune: „DOMNUL a împietrit inima lui Faraon” (Exod 10,20 și 11,10).

De aici învățăm ce înseamnă judecata împietririi: un om care trăiește minunile lui Dumnezeu deplin conștient, dar care după aceea Îl respinge pe Dumnezeul oricărui har, se împietrește; el pierde treptat capacitatea să-și deschidă inima, crezând, pentru dragostea lui Dumnezeu. De aceea este scris cu avertizare: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!” (Evrei 3,7-8.)

Cunoscutul evanghelist englez, Haslam, relatează despre un bărbat care l-a chemat la patul său de moarte.

„El mi-a povestit cum a căutat odată, ca bărbat tânăr, filoane într-o mină veche, părăsită; ele se trădau prin pete de apă sau semne verzi sau brune pe pereții de stâncă. El a coborât cu un felinar aprins și o cutie de chibrituri. Deoarece cunoștea puțul bine, ca pe vremuri, credea că se va descurca ușor acolo și va putea să răzbească, cu toate că aici și colo erau puțuri deschise. În unele locuri a trebuit să se târască înainte pe mâini și în genunchi, iar în altele a trebuit să se încolăcească foarte atent în jurul unui colț de puț deschis. Deodată a auzit un zgomot foarte ciudat; s-a oprit și a strigat tare: „Hallo!”, crezând că poate erau și alți oameni în puț din același motiv; dar pentru că n-a primit nici un răspuns, și-a continuat căutarea, până când a ajuns la un puț peste care altădată era obișnuit să fie pusă o scândură. Aceasta era într-adevăr acolo, dar arăta suspect, așa că n-a îndrăznit să calce pe ea, ci și-a căutat anevoios un alt drum. Încă nu se dusese departe în această nouă direcție, când deodată o picătură de apă a

căzut pe felinar și aproape că l-a stins. „Asta-i rău! Ai grijă să nu mi te stingi!” a fost primul său cuvânt; dar abia pornise de pe buze, că o altă picătură a căzut pe felinar – era stins! Stătea în întunericul cel mai gros. Acum a dus mâna la chibriturile sale, dar n-a mai găsit cutia; îi căzuse din buzunar. Tocmai acesta trebuie să fi fost sunetul caracteristic pe care îl auzise atât de deslușit mai înainte. Îi era imposibil să facă drumul înapoi până acolo unde pierduse cutia. Ce să facă acum? S-a așezat pe jos și a izbucnit în lacrimi; vedea moartea sigură în fața sa. Apoi a făcut o încercare să găsească drumul înapoi, dar s-a rătăcit tot mai mult, așa că nici n-a mai știut unde se află. În afară de aceasta, auzea în apropiere zgomotul apei care curgea în jos și el s-a asigurat cu mâinile că se afla la marginea unui puț.

În disperarea lui a început să se roage și L-a rugat pe Domnul să-i arate o cale de ieșire – voia să plece cu orice preț din locul acesta îngrozitor. A promis că Îi va da Domnului inima sa, dacă Acesta îi îndeplinește rugămintea. În timp ce încă se ruga cu glas tare, a auzit ceva pe care l-a considerat ecoul cuvintelor sale; dar curând a observat că erau glasuri omenești. Deodată s-a arătat o lumină care venea tot mai aproape și mai aproape. Curând a auzit glasul bine cunoscut al fratelui său. Acesta pornise cu doi prieteni să-l caute, deoarece nu l-au găsit; toți s-au bucurat că-l salvează dintr-o astfel de situație. Ce bucuros a fost el când a putut să privească din nou lumina soarelui! – „Dar”, a continuat el cu glas solemn, „cu toate acestea, inima nu i-am dat-o lui Dumnezeu! *Iar acum nu mai vrea s-o aibă!* Nu, acum n-o mai ia deloc – cu mine s-a terminat totul. Când mă rog, este ca și când aș răsuci mereu și mereu o cheie în broască; dar nu prinde; ușa nu se deschide.” Am insistat pe lângă sârmanul om muribund, dar nu ca să pierd timp zadarnic. Singurul răspuns pe care reușea să-l scoată de pe buze cu un zâmbet disperat era: „Nu, totul nu ajută la nimic; El nu mă mai aude; timpul meu de har a trecut; ușa este încuiată.” Astfel a murit nefericitul om!”

Deci, există oameni care sunt într-adevăr convinși de adevărul Evangheliei, care știu exact că Fiul lui Dumnezeu a murit pe cruce ca să-i mântuiască pe păcătoși, dar ei nu mai pot să apuce harul pentru ei. Ei știu precis că Isus i-a chemat ca să găsească harul și pacea, ei pot să spună timpul, locul, împrejurarea când Isus a fost aproape de ei. Ei cred, cum crede satan și demonii lui, *cred și tremură*, dar n-au nici o nădejde. Ce stare îngrozitoare! Dacă întrebi astfel de oameni, ca acel miner: Ce te reține? Ce a fost aceea care te-a împiedicat să-I dai inima Mântuitorului? Atunci, la unii răspunsul este: pofta lumii; la ceilalți: n-am vrut să rup cu păcatul.

Ai trăit tu minunea și puterea harului lui Dumnezeu? Te-a scos atotputernicia lui Dumnezeu din dificultăți și strâmtorări, din care nici un ochi omenesc n-a mai văzut vreo cale de ieșire? Ai fost păzit în mod minunat în boală și în primejdie? Ai avut parte de ascultări ale rugăciunilor? Atunci grăbește-te să-ți deschizi inima în fața acestei dragoste minunate a lui Dumnezeu, care s-a revelat în Hristos. *Dacă n-o faci, ești în primejdie să devii împietrit.*

2. În același raport cu Dumnezeu se găsesc și unii (în nici un caz toți) apostatați care și-au găsit refugiul la idoli, cu toate că știau că un Dumnezeu bogat în har și credincios i-a chemat la inima Sa. Este vorba despre acei oameni despre care vorbesc versetele Evrei 6,4-8 și Evrei 10,26-31, care au gustat Cuvântul bun al lui Dumnezeu și lucrările de putere ale veacului viitor, care au trăit o întâlnire cu Isus și au mărturisit ei înșiși că harul lui Dumnezeu s-a aplecat spre ei, dar care apoi L-au refuzat pe Domnul, în mod conștient și cu hotărârea voinței, ca să se întoarcă de pe căile păcatului. Aici nu este vorba despre cei care se împiedică și cad în lupta cu păcatul, ci despre astfel de oameni care au rupt conștient relația cu Domnul de urmare a Sa, ca să se facă una cu vrăjmașii lui Isus și cu batjocoritorii Săi, în slujba lumii și în disprețuirea harului.

Un soldat tânăr și plin de speranță, singurul fiul al părinților săi avuți, s-a îmbolnăvit în zilele serviciului său activ din H., de pneumonie, din care părea că se dezvoltă tuberculoză – cel puțin aceasta era părerea medicilor, care voiau să-l trimită în Sud. Bolnavul auzise adesea de la un creștin vârstnic, care îl cunoștea de mic, atât despre harul mântuitor al lui Dumnezeu pentru păcătosul vinovat, cât și despre puterea ajutoare a Celui care ascultă rugăciunile în

necazul pământesc. Dar toate acestea n-au avut pentru el, care era în puterea tinereții și în plăcerea tinereții vieții sale, nici valoare, nici putere de atracție. Clinchetul paharelor, distracțiile de duminică ale metropolei i-au orbit ochii. Dar acum, când declinul puterilor sale s-a agravat și el însuși a trebuit să-și spună că stă aproape de pragul veșniciei, a devenit accesibil pentru mărturiile despre dragostea lui Dumnezeu. Părinții săi au fost de acord în fața speranțelor reduse de însănătoșire, pe care le aveau medicii, ca fiul să fie adus sub îngrijirea și rugăciunile copiilor devotați ai lui Dumnezeu.

Exista o casă în care părinții rugători ai casei primeau oameni bolnavi și fără pace, ca să-L proslăvească pe Isus prin slujba jertfitoare a dragostei. Acolo au fost trăite multe miracole și ascultări de rugăciune. Multe inimi omenești, legate și ținute sub păcat și blestem, au găsit pacea și oameni bolnavi au devenit sănătoși sub acest acoperiș prin rugăciunea credinței.

Când tânărul bărbat a ajuns acolo, s-a dovedit din nou toată gravitatea stării sale deznădăjduite. Au început hemoptiziile; bolnavul a înțeles și el că Dumnezeu vorbea serios cu el; așa că s-a lăsat condus de bunăvoie să caute fața lui Dumnezeu. El a recunoscut că în urma sa zace o viață pierdută și a chemat îndurarea lui Dumnezeu.

Ce deosebire între atmosfera de mai înainte și de acum! În lume, pe căile păcatului și ale nechibzuinței existau glume și râs suficient, dar nici mângâiere, nici pace, nici dragoste. Dar aici, unde se trăia în prezența lui Dumnezeu – câte: îndurare, mijlocire a credinței, slujire altruistă! Bolnavul a început să se roage. Acum credea că era prezent un Dumnezeu plin de har, care *voia* să-i vindece viața de blestemul păcatului și *putea* să-i vindece trupul bolnav.

Dumnezeu S-a aplecat în har; după câteva luni tânărul s-a întors sănătos la părinții săi și curând după aceea la trupă, și, cum mărturisea el, convertit la Isus. Dar vai! Aici, unde trebuia să-L proslăvească pe Dumnezeu, să-L mărturisească pe Isus și să declare ce făcuse pentru el puterea și harul lui Dumnezeu, credințioșii săi a eșuat. Nici superiorii, nici camarazii săi n-au primit o mărturie limpede despre faptul că în fața lor stătea un om nou, care a avut parte de puterile lumii nevăzute și care gustase Cuvântul bun al lui Dumnezeu. Puterea lucrurilor pământești, spiritul lumii, au exercitat asupra inimii sale vraja lor înșelătoare. Satan, „dumnezeul veacului acestuia, care a orbit gândurile necredincioșilor, ca lumina Evangheliei slavei lui Hristos să nu strălucească peste ei”, și-a aruncat lațurile din nou peste tânăr, care n-a putut totuși să uite niciodată ce a trăit. Piciorul său s-a întors pe calea cea largă.

A trecut mult timp. Deodată, boala de plămâni a apărut din nou cu toată seriozitatea. Tânărul bărbat înțelegea foarte bine că Domnul a fost Acela care a strigat conștiinței sale ambele întrebări: „Unde ești?” „Ce ai făcut?” Conștiința sa a răspuns la aceste întrebări: Sunt pe calea lumii și a păcatului. Am renegat harul experimentat, am călcat jurămintele de fidelitate, am întors spatele Domnului Isus după ce El Se îndurase de mine.

Această a doua îmbolnăvire a fost mai dureroasă pentru inimă decât prima; dar ce urma să se întâmple? Pentru bolnav nu exista nici o îndoială: înapoi acolo unde se întâlnise cu harul! Înapoi la oamenii care cunoșteau adâncurile păcatelor inimii omenești și culmile harului divin! A venit pentru a doua oară nenorocit în trup și-n suflet și a găsit ce dorea inima sa: har, ajutor, însănătoșire. Astfel s-a întors pentru a doua oară, complet sănătos potrivit deciziei medicale.

Tu gândești: acum va deveni o viață de dăruire deplină Domnului. Ah, nu! Și acum a eșuat după o vreme scurtă în urmarea pe calea îngustă a credinciosului său Domn și Mântuitor. Și acum a iubit mai mult cinstea din partea oamenilor, decât cinstea din partea lui Dumnezeu. Trupul său a rămas de atunci sănătos și înfloritor, dar sufletul său a rămas bolnav prin pofta lumii și slujirea lumii. Aceste influențe puternice nu se dezbracă odată cu vestonul de soldat – ele îi leagă pe oameni în haina civilă la fel ca și în uniformă. În loc să stea de partea copiilor lui Dumnezeu, a stat de partea lumii. El avusese zadarnic parte de minunea lui Dumnezeu. N-a durat mulți ani și atunci acest bărbat a dovedit prin căsătoria pe care a încheiat-o, că s-a desprins complet de Domnul și de Cuvântul lui Dumnezeu. Dar ce spune Domnul despre o asemenea viață?

Ascultă cuvintele zguduitoare: – „„S-au întors la nelegiuirile strămoșilor lor, care au refuzat să asculte cuvintele Mele și au umblat după alți dumnezei, ca să le slujească. Casa lui Israel și casa lui Iuda au rupt legământul Meu pe care l-am făcut cu părinții lor”. De aceea, așa zice DOMNUL: „Iată, voi aduce asupra lor o nenorocire de care nu vor putea scăpa; și vor striga către Mine, dar nu-i voi asculta. ... Și tu, nu te ruga pentru poporul acesta și nu înălța pentru ei nici strigăt, nici rugăciune, Pentru că nu-i voi asculta atunci când vor striga către Mine pentru nenorocirea lor”” (Ieremia 11.10-14).

Da, Dumnezeu interzice în multe asemenea cazuri chiar și slujitorilor Săi mijlocirea pentru astfel de apostazi: „Și DOMNUL mi-a zis: „Chiar dacă ar sta Moise sau Samuel înaintea Mea, sufletul Meu n-ar fi pentru poporul acesta. Alungă-i de la fața Mea și să se ducă!”” (Ieremia 15,1). Unor asemenea oameni le este închis accesul spre Dumnezeu. „Te-ai învelit cu un nor, ca rugăciunea să nu străbată până la tine” (Plângerile lui Ieremia 3,44).

3. Există și *credincioși*, copiii ai lui Dumnezeu, cărora le sunt închise făgăduințele de har ale ascultării rugăciunii din cauza stării lor indisciplinate, atâta timp cât nu se întorc la pocăință, ci perseverează în această stare. Deja în cartea Proverbelor este scris: „Cine își întoarce urechea ca să nu audă legea – *chiar și rugăciunea lui este o urâciune*” (Proverbe 28,9). Deci, există înaintea lui Dumnezeu *rugăciuni* cu adevărat *odioase*. Sunt rugăciunile celor care se bazează pe faptul că aparțin poporului lui Dumnezeu, dar care umblă pe calea păcatului. Despre asemenea oameni este scris chiar: „Când va fi judecat, să fie găsit vinovat și rugăciunea să-i fie ca un păcat” (Psalmul 109,7). Dumnezeu vorbește extrem de clar despre astfel de oameni care se smeresc într-adevăr înaintea Lui, cu buzele, dar nu cu inima, nu cu fapta și realitatea vieții. „Pentru că poporul acesta se apropie cu gura lor și Mă onorează cu buzele lor, dar inima lor este departe de Mine și temerea lor de Mine este o poruncă învățată de la oameni, de aceea, iată, voi face din nou lucruri minunate cu poporul acesta, minuni fără asemănare” (Isaia 29,13-14).

4. Probabil că mai bine de trei sferturi dintre toate rugăciunile din interiorul creștinătății de nume, care sunt adresate lui Dumnezeu de pe pământ, cad sub verdictul: *pălăvrăgeală!* „Iar când vă rugați, nu spuneți aceleași vorbe fără rost, ca cei dintre națiuni; pentru că ei gândesc că prin vorbirea lor multă vor fi ascultați” (Matei 6,7).

Cu siguranță că toate rugăciunile sunt cântărite pe cântarul Locului Preasfânt, fie că sunt *rugăciuni ale credinței*, sau ale obișnuinței, sau rugăciuni din obligație, sau rugăciuni de flecăreală. Aceasta este o problemă serioasă și pentru credincioși, căci dintre rugăciunile de pălăvrăgeală fac parte și toate rugăciunile frumoase, oratorice, în auzul oamenilor, în care cel care se roagă își este plăcut lui însuși și fac parte chiar și acele „conferințe pe genunchi” care țintesc să-i povățuiască pe ascultători sau să facă să strălucească corectitudinea propriilor puncte de vedere. Motivul cel mai profund este că aici lipsește conștientizarea sfințeniei Aceluia cu care avea de-a face. Domnul procedează în răspunsul la rugăciuni întotdeauna după principiul divin: „Fie-vă după credința voastră” (Matei 9,29). Rugăciunile de pălăvrăgeală nu se bazează pe credință – ce să răspundă Dumnezeu la ele?

5. Tocmai în locul în care Domnul dă una dintre cele mai puternice făgăduințe pentru ascultarea rugăciunii de credință (Marcu 11,24), El adaugă: „Și, când stați în rugăciune, *să iertați*, dacă aveți ceva împotriva cuiva, pentru ca și Tatăl vostru care este în ceruri să vă ierte greșelile voastre. Dar, dacă voi nu iertați, nici Tatăl vostru care este în ceruri nu va ierta greșelile voastre” (Marcu 11,25-26). *Rugăciunile celor care au inima neîmpăcată rămân neapărat neascultate*. Aceasta se referă atât la credincioși, cât și la oamenii neconvertiți. (vezi Matei 5,23-24.) Trebuie să ne temem în mod serios că și la unii copii ai lui Dumnezeu este prezent acest caz. Ei se roagă în dificultăți și strâmtorări – dar nu vine nici un ajutor. Da, verifică odată înaintea lui Dumnezeu dacă nu ți-ai închis singur ușa ascultării prin neîmpăcarea ta!

6. Neascultate rămân de multe ori și rugăciunile unor astfel de oameni care, nesocotindu-L pe Dumnezeu, și-au construit planurile pe sfatul oamenilor și pe ajutorul oamenilor. Apoi,

dacă acești stâlpi putrezi se prăbușesc, asemenea oameni superficiali sunt pregătiți să-L mai cheme în cele din urmă și pe Dumnezeu, pe lângă care au trecut mândri. Atunci, de multe ori primesc răspunsul: „Când vei striga: să te scape cei adunați de tine” (Isaia 57,13) și: „Mergeți și strigați la dumnezeii pe care vi i-ați ales: ei să vă salveze în timpul strâmtorării voastre” (Judecători 10,14). Dumnezeu refuză să asculte asemenea rugăciuni. Aceasta din urmă se potrivește poate celor care, în mania de a se îmbogăți repede, întreprind speculații ademenitoare, se aliază în acest scop cu oameni fără scrupule, au fost inaccesibili pentru orice avertismente. Ei strigă zadarnic; lacrimile și rugăciunile lor nu găsesc nici o acceptare la Dumnezeu.

De aici fac parte și nenumăratele rugăciuni de la credincioși, bărbați sau femei, care se înalță din necazurile și durerile căsniciilor lor nefericite, pe care le-au încheiat cu oameni neconvertiți. Înainte ca acest legământ ostil lui Dumnezeu să fi fost încheiat, bărbatul neconvertit sau femeia neconvertită a fost idolul din cauză căruia Domnul cu cuvântul Său de avertizare a trebuit să Se dea înapoi. Toate sfaturile din partea fraților sinceri și a surorilor sincere au fost zadarnice. Dar după aceea, dezamăgirile amare, durerile adânci, tratarea dură până la cruzime și bătăile fac din casă și din viață un iad; atunci copilul înșelat al lui Dumnezeu se roagă pentru scăparea din această temniță – dar zadarnic! Un astfel de credincios poartă de obicei toată viața consecințele hotărârii pe care a lut-o cândva – a fost idolatrie; omul a contat mai mult decât Domnul.

Cât de nebuni, cât de orbi sunt oamenii care se plâng de Dumnezeu când rugăciunile lor nu sunt ascultate! În fața unei astfel de plângeri trebuie mereu să spunem: cauza nu este la Dumnezeu, nu la vreo neloialitate a Cuvântului Său – nu, omule, *cauza este la tine!*

7. Există rugăciuni adevărate ale credinței, care *aparent* n-au primit răspuns de la Dumnezeu, dar care în realitate au fost complet ascultate în har. Dumnezeu Își rezervă timpul și ceasul. El spune în multe cazuri: „N-a sosit încă ceasul Meu!” (Ioan 2,4.) Despre aceasta există o poezie frumoasă sub titlul: „*Încă nu – înseamnă: Da!*”¹⁸ Dumnezeu face aceasta în înțelepciune și dragoste divine spre educația alor Săi; El le testează credința și îi face experimentați în perseverență. Să amintim aici rugăciunile credinței, fierbinți, în zbatere, prin care Monica, mama lui Augustin, voia să-l scoată pe fiul ei din încheștarea poftei lumești și a slujirii păcatului. Dumnezeu a trăgănat răspunsul mulți ani, dar împlinirea a venit.

Domnul a folosit o grijă deosebită în a-i educa pe ucenicii Săi să nu obosească în rugăciune (citește Luca 18,1-8). Avem multe exemple că părinți credincioși s-au rugat mulți ani pentru fiii și fiicele rătăcite. Aceste rugăciuni ale credinței l-au urmărit pe un asemenea fiu pierdut până în părțile îndepărtate ale pământului; în cele din urmă a venit ceasul lui Dumnezeu, în care săgeata lui Dumnezeu l-a lovit în inimă pe fiul înstrăinat, așa că s-a întors smerit la inima părinților săi ca un om reînnoit.

Părea că Dumnezeu nu ascultă rugăciunea lui Ilie pentru ploaie – de șase ori s-a uitat cel trimis înspre mare și a venit înapoi; Nu este nimic! Abia la a șaptea oară a venit împlinirea. Dar a venit de tot. „*Chiar dacă va întârzia, așteapt-o, pentru că va veni negreșit, nu va fi amânată*” (Habacuc 2,3). Acesta a fost cazul și la femeia canaaneancă – cât de minunată a fost împlinirea! Dumnezeu nu ajunge niciodată prea târziu cu ascultarea Sa; chiar dacă trăgănează, El nu neglijează nimic, El nu face nici o greșeală. „El este Stânca, lucrarea Lui este perfectă, căci toate căile Lui sunt drepte. El este un Dumnezeu al credincioșiei și fără nedreptate, El este drept și integru!” (Deuteronom 32,4). „Căci oricâte făgăduințe ale lui Dumnezeu ar fi, în El sunt da și în El sunt Amin, spre slava lui Dumnezeu prin noi” (2 Corinteni 1,20).

8. Sunt și rugăciuni pe care Dumnezeu le curmă, pentru că ele nu stau în concordanță cu guvernarea și educația Sa. Acesta a fost cazul lui Moise (Deuteronom 3,23-28) și al lui Pavel (2 Corinteni 12,7-9). Se întâmplă de multe ori că un copil al lui Dumnezeu este convins prin

---

¹⁸ Rettungsjubel, nr.139.

Duhul Sfânt de aceasta: Ce ceri tu aici nu este după voia lui Dumnezeu; tu nu poți să duci această rugăciune în Numele lui Isus, în siguranța credinței, în fața tronului Tatălui.

9. În unele cazuri, Dumnezeu ascultă rugăciunea în așa fel, încât El refuză darul cerut pentru că vrea să dea ceva mai bun, mai măreț. Așa a fost când Marta și Maria au cerut ajutorul Domnului în fața îmbolnăvirii mortale a lui Lazăr. Aparent nici o ascultare – Lazăr a murit! Dar Domnul a spus: „Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie proslăvit prin ea.” (Ioan 11,4). Lazăr trebuia să fie înviat din mormânt. Adevăratele rugăciuni ale credinței nu rămân *niciodată* fără răspuns.

VI. Piedici pentru rugăciunea credincioșilor

Toți credincioșii vor face experiența că starea lor (și anume: credincioșia umblării lor, păzirea gândurilor, a cuvintelor și a căilor lor, măsura rămânerii lor în părtășia cu Domnul) stă în directă interacțiune cu profunzimea, puterea și rodul rugăciunilor lor. Dacă există lucruri rele nejudicate, păcate care n-au fost mărturisite (neîmpăcare, amărăciune, nerecunoștință), dacă există gânduri și cuvinte care nu sunt sub disciplina Duhului Sfânt, atunci viața lăuntrică este bolnavă, fără putere și fără bucurie. Lipsește îndrăzneala. Atunci este nevoie de o întoarcere și de o restabilire în pocăință, de judecată de sine și de mărturisire. Firește că Domnul vrea să-i vadă pe ai Săi aproape de inima Sa. El dorește să fie înlăturat tot ce împiedică relația inimii cu El. El, Prietenul minunat și credincios, Mirele ceresc, resimte adânc dacă ceva stă între El și cei iubiți ai Săi.

Cuvântul lui Dumnezeu numește câteva primejdii deosebite din viața de familie, care împiedică duhul rugăciunii. Dacă un bărbat credincios neglijează față de soția sa considerația necesară, menajamentul, respectul, dacă el nu se îngrijește de sufletul și de trupul ei ca de comoara cea mai prețioasă încredințată lui, dacă el folosește abuziv puterile ei, în mod nelegiuit și cu brutalitate, atunci rugăciunea lui este împiedicată (vezi 1 Petru 3,7). Același caz este dacă părinții față de copiii lor sau față de servitorii din casă uită dragostea și se poartă tiranic.

Citim în Epistola lui Iacov despre cea mai tristă stare: Acolo se spune: „Cereți și nu primiți, pentru că cereți rău, ca să risipiți în plăcerile voastre” (Iacov 4,3). Unde a fost cauza? Prietenie cu lumea, sentimente pământești, o viață lăuntrică absolut superficială, legată cu vorbe calomnioase față de frați; inimi necurate, mâini pătate, un caracter nestatornic (citește Iacov 4,4-12)!

Toți credincioșii, care au căzut înapoi în prietenia cu lumea și în sentimente pământești, au devenit tot mai mult și mai mult superficiali în rugăciune. Aceste două aspecte sunt întotdeauna legate; una o agravează pas cu pas pe cealaltă. Astfel de copii ai lui Dumnezeu doar nu pot avea bucurie să-și verse inima înaintea feței Domnului, pentru că ei știu că El nu poate fi mulțumit cu ei. Lucrurile pământești umplu mult prea mult lumea gândurilor lor și înclinațiile lor. Atunci nu rămâne mai mult decât o rugăciune din obișnuință sau din obligație, seara și dimineața. Pe scurt, rugăciunile sunt atunci ca o lumină care pâlpâie și se stinge - și aceasta se poate întâmpla la copii ai lui Dumnezeu care au stat odinioară fericiți și arzând în dragostea Domnului. Unii L-au laudat cândva pe Domnul lor iubit cu cântări prețioase; unii au fost o bucurie și o îmbărbătare pentru frații și surorile lor în cercul de rugăciune al credincioșilor. Dumnezeu, în harul Său, le va veni cu siguranță în ajutor, mai devreme sau mai târziu, cu încercări adânci. Atunci vor afla că acesta este un adevăr: „Este vreunul printre voi în suferință? Să se roage!” (Iacov 5,13).

Alți copii ai lui Dumnezeu au decăzut cu viața lor de rugăciune, pentru că în viața lor s-a strecurat vreo idolatrie. Doar nu degeaba îi avertizează Ioan pe credincioși: „Copilașilor, păziți-vă de idoli!” (1 Ioan 5,21). – Aparent, casa lui Iacov a fost despărțită de națiunile păgâne, dar când Dumnezeu i-a poruncit martorului Său „Ridică-te, suie-te la Betel și locuiește acolo”, Iacov a trebuit să spună casei sale: „Scoateți dumnezeii străini care sunt în

mijlocul vostru și curățiți-vă și schimbați-vă hainele” (Geneza 35,2). Da, în familia lui Iacov au fost idoli străini ascunși și podoabe idolești, care trebuiau predați și scoși înainte ca Iacov cu casa lui să poată să se întâlnească cu Dumnezeu la altarul de la Betel, ca să fie binecuvântat.

Cât de repede și de neobservat câștigă teren idolii încrederii în bani sau idolii ambiției și ai tot felul de alte lucruri! Și la credincioși poate un copil drăgălaș, o soție iubită fierbinte, averea care crește, afacerea prosperă, să câștige primul loc în inimă; la alții poate că este casa în care locuiesc și amenajarea frumoasă. La alții sunt: cai, câini și canari sau romane. Și un costum elegant, propriul aspect favorabil pot deveni idoli, care fac inima incapabilă să se bucure într-adevăr de Domnul. Căci este scris: „Scoateți dumnezeii străini și astarteele din mijlocul vostru și îndreptați-vă inimile către Domnul și slujiți-I numai Lui!” (1 Samuel 7,3.)

Există alte împrejurări în viața copiilor lui Dumnezeu, care sunt ascunse lumii de afară, dar care totuși fac să scadă viața de rugăciune. Aparent totul arată ca mai înainte: ei merg la adunările credincioșilor, umblă despărțiți de felul de a fi al lumii, iubesc Cuvântul lui Dumnezeu, țin servicii de închinare acasă, dar inima este împovărată *de spiritul de îngrijorare*. Ei vor să se roage, pleacă genunchii, cheamă Numele lui Isus, dar grijile pământești, greutățile amenințătoare, copiii bolnavi, declinul afacerii, o recoltă slabă iminentă – toate acestea stau ca un nor gros, greu, pe inimi. Razele dragostei și ale harului lui Dumnezeu nu străbat. Ei se luptă, inima își dă osteneala să străbată prin toate grijile cu mâinile rugăciunii, ca să-L îmbrățișeze pe Domnul, să recâștige locul de la inima Sa, la care au fost așa de fericiți cândva. Uneori reușesc, alteori nu reușesc. Ei nu ajung în lumina soarelui bucuriei, inima nu ajunge la mulțumire și laudă, chiar dacă buzele participă la cântările de mulțumire și de laudă. Cum vine aceasta? Unde este cauza? Ei nu sunt convinși că inima iubitoare a lui Dumnezeu și îndurarea Sa părintească se vor îndrepta spre rugăciunea alor Săi. Dacă s-au ridicat de la rugăciune, inima este deschisă aceluiași spirit de îngrijorare sub apăsarea căruia a stat mai înainte. Cuvântul lui Dumnezeu spune foarte precis despre asemenea rugăciuni: „Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul”. Nu se poate vorbi mai limpede. Experiența de zi cu zi confirmă adevărul acestui cuvânt divin. Atâția copii ai lui Dumnezeu nu se despart cu adevărat de poverile grijilor, de temeri, de dificultăți, pentru a le arunca în brațele Tatălui. Ei țin tare de ele, cu încăpățănare, și îi învinovătesc pe cât posibil de superficialitate pe aceia care în situațiile cele mai dificile își văd de drum fericiți, veseli ca niște copii și liberi de toate poverile. Acești oameni ai grijilor nu experimentează și nu primesc nimic pentru că nu cred. Ce spune Cuvântul lui Dumnezeu? „Nu vă îngrijorați de nimic, ci în orice lucru aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri cu mulțumiri și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus” (Filipeni 4,6-7).

Dintre piedicile ascultărilor de rugăciune ale credincioșilor fac parte și limba neînfrânată, cuvintele mânioase. Este scris categoric: „Pentru că, cine vrea să iubească viața și să vadă zile bune, să-și păzească limba de rău și buzele de a rosti viclenie; și să se abată de la rău și să facă binele; să caute pacea și s-o urmărească; pentru că ochii Domnului sunt peste cei drepti și urechile Lui spre cererile lor; dar fața Domnului este împotriva celor care fac rău” (1 Petru 3,10-12; vezi și Psalmul 34,12-16). Această interdependență care există între păzirea buzelor și ascultarea rugăciunilor este deosebit de importantă. Mulți copii ai lui Dumnezeu se lipsesc singuri de toată puterea rugăciunilor lor prin indisciplina limbii lor. Câte un credincios trebuie întâi să fie convins de ce rugăciunile sale nu găsesc ascultare de multe luni. *Din cauza păcatelor limbii sale.*

Astfel învățăm că starea personală a credinciosului stă în directă corelație cu puterea rugăciunii sale. Aceasta din urmă va ajunge la o dezvoltare sporită numai acolo unde un copil al lui Dumnezeu umblă înaintea lui Dumnezeu cu conștiința nepătată, cu inima fericită. Doar este scris: „Preaiubiților, dacă nu ne condamnă inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu. Și orice vom cere, vom primi de la El, fiindcă păzim poruncile Lui și facem ce este plăcut

înaintea Lui” (1 Ioan 3,21-22). Ce cuvânt plin de însemnătate! Aici este prezentată o situație de durată, în care toate piedicile ascultării sunt înlăturate. Un asemenea copil al lui Dumnezeu trăiește în privilegiile lui Enoch, despre care este scris: „Căci, înainte de mutarea lui, primise mărturia că era plăcut lui Dumnezeu” (Evrei 11,5).

VII. Rugăciunea credincioșilor. Prietenii lui Dumnezeu

Cine a călătorit mult timp prin viață de mână cu Domnul său, acela știe că pentru credincios există un nivel înalt și un nivel scăzut al vieții de rugăciune. Cel mai ridicat nivel înalt pe care ni-l arată Scriptura este acea relație dintre Dumnezeu veșnic și omul iertat, despre care este scris: „Și DOMNUL vorbea cu Moise față către față, cum vorbește un om cu prietenul lui” (Exod 33,11) și „Și a zis: „Ascultați acum cuvintele Mele: Când va fi printre voi un proroc, Eu, DOMNUL, Mă voi face cunoscut lui într-o viziune, îi voi vorbi într-un vis. Nu tot așa este însă cu robul Meu Moise: El este credincios în toată casa Mea. Eu îi vorbesc gură către gură, Mă descopăr lui nu prin lucruri grele de înțeles, și el vede forma DOMNULUI”” (Numeri 12,6-8). Cu siguranță că este voia Domnului ca ai Săi să se bucure de toate privilegiile prieteniei. El Însuși spune ucenicilor Săi: „Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu. Nu vă mai numesc robi, căci robul nu știe ce face stăpânul său; ci v-am numit prieteni, pentru că v-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu” (Ioan 15,14-15).

Se povestește că în vremea lui Nicolae I, la curtea Rusiei exista un „cerc de intimitate” deosebit; toate persoanele și familiile care erau acceptate în acest cerc aveau dreptul să apară neinvitați în odăile împăratului și ale familiei sale. Aceasta este o imagine slabă a privilegiilor acelorora pe care Domnul îi numește prietenii Săi.

Ar putea să slujească spre clarificarea relației cu Domnul, dorită de Dumnezeu, dacă relatăm aici ultimul cuvânt al unei creștine care a plecat acasă acum câțiva ani. Rudele au întreat-o pe sora foarte suferindă, dacă mai are o dorință și ea a răspuns: Doresc să-mi văd Prietenul! Ce frumoasă este această zăbovire a inimii la Cel prezent, care este invizibil. Totuși, din nefericire este adevărat că mulți copii ai lui Dumnezeu, cu toate că Domnul vrea ca toți ai Săi să savureze privilegiile prieteniei Sale, trăiesc prin propria neglijență și infidelitate mai multe vremuri de stare scăzută decât de stare înaltă a vieții de rugăciune. Să ne amintim că Iacov, după nenumărate minuni și îndurări ale lui Dumnezeu, în retrospectiva asupra celor 130 de ani ai săi de pelerinaj, i-a spus lui faraon: „Și Iacov a zis lui Faraon: „Zilele anilor pribegiei mele sunt o sută treizeci de ani. Zilele anilor vieții mele au fost puține și rele și nu ajung la zilele anilor vieții părinților mei în zilele pribegiei lor”” (Geneza 47,9). Ce stare joasă de uitare și de nerecunoștință! Abia când Iacov a fost pe moarte s-a rugat: „Dumnezeul înaintea căruia au umblat părinții mei, Avraam și Isaac, Dumnezeu care a fost păstorul meu de când sunt până în ziua aceasta, Îngerul care m-a răscumpărat din orice rău ...” (Geneza 48,15-16). Aici Iacov s-a întors la acea stare înaltă a rugăciunii pe care a trăit-o în Peniel, când a putut să spună: „Am văzut pe Dumnezeu față în față” (Geneza 32,30).

Făgăduințele Scripturii, care sunt date rugăciunii credinței, nu cunosc bariere, ele se întind peste toate domeniile vieții exterioare și interioare, ele ajung până în veșnicie. Ca să putem înțelege bine aceasta, Duhul Sfânt ne arată în Biblie un șir continuu de oameni ai lui Dumnezeu care, în relație personală cu Dumnezeu atotputernic, au avut parte de minunile Sale și de credințioșia Sa.

Întâi Enoch, care a umblat cu Dumnezeu timp de trei sute de ani în mijlocul unei lumi nelegiuite. Mai târziu a apărut Avraam; aici citim amănunțit cum vorbea Dumnezeu cu el și el cu Dumnezeu. Apoi Moise. Ce model de rugăciune! „El a rămas neclintit, ca și când ar fi văzut pe Cel care este nevăzut” (Evrei 11,27). Iosua a oprit prin rugăciunea credinței mersul soarelui și al lunii -: „Și soarele s-a oprit și luna a rămas unde era, până poporul s-a răzbunat

pe vrăjmașii lui. ... Și soarele s-a oprit în mijlocul cerului și nu s-a grăbit să apună aproape o zi întregă. Nici n-a mai fost nici o zi ca aceea, nici înainte, nici după aceea, când DOMNUL să fi ascultat glasul unui om; căci DOMNUL lupta pentru Israel” (Iosua 10,13-14). Îl vedem pe David cum prin credință a omorât leii și urșii și l-a biruit pe Goliat. Ce șir al rugăciunilor sale ne-au fost păstrate în Psalmi! Apoi Ilie, Tișbitul! Îi auzim rugăciunea în casa văduvei din Sarepta – Dumnezeu l-a rechemat la viață pe fiul mort. Îl auzim rugându-se pe Carmel – Dumnezeu a răspuns cu foc din cer. Același lucru se repetă de două ori când împăratul Ahazia îi trimite solie. Elisei se roagă pentru fiul mort al sunamitei – el a înviat. Iona se roagă din burta marelui pește și Dumnezeu i-a răspuns cu salvare. Daniel, „omul preaiubit”, cancelarul imperiului babilonian, care se ruga, a fost aruncat în groapa leilor – îngerul DOMNULUI a închis gura leilor.

Astfel străbate prin Scriptură șirul aproape nesfârșit al minunilor lui Dumnezeu, până când a venit pe pământ Fiul lui Dumnezeu, care dispune împărătește de toate forțele lumii nevăzute. El hrănește multe mii de oameni cu puține pâini și câțiva pești, El îi însănătoșește pe leproși, pe orbi îi face să vadă, pe ologi îi face să umble, El învie morții, El l-a chemat din mormânt pe Lazăr care ajunsese la putrezire.

Când Domnul Și-a isprăvit marea lucrare de pe Golgota și Duhul Sfânt a adus credincioșilor viața veșnică, viața de înfiere, vedem minunile și semnele cu care Dumnezeu a răspuns rugăciunii credinței. Cete de păcătoși sunt mântuiți. Un înger din cer îi aduce lui Corneliu răspuns la rugăciunile sale. Petru este eliberat din temniță la rugăciunea credinței copiilor lui Dumnezeu. Tabita, care a murit, este înviată din moarte.

Astfel adresează Dumnezeu Însuși întrebarea, prin Cuvântul Său infailibil, credincioșilor zilelor noastre: Este Biblia adevărul? Este într-adevăr adevărat tot ce este scris? Dumnezeu veșnic mai este și astăzi același? Este El și marele tău Domn, care te iubește, care te cunoaște, căruia îi aparții? Minunile și semnele cu care Dumnezeu răspunde, binecuvântează, salvează, continuă până în ziua aceasta. Aici nu există nici o limită; Dumnezeu a deschis credinței visteriile Sale și acolo nu sunt giuvaeruri pe care să fie scris: acesta i se refuză credinței. Dar cine l-a recunoscut pe Domnul ca pe Comoara comorilor, Izvorul vieții și al păcii, Soarele inimii, acela știe că *El este mai mult decât toate darurile Sale*. Să-L cunoști pe El, să te știi iubit de El, să ai un loc la inima Sa – *acesta este darul cel mai mare!*

Avraam și Moise, cei doi bărbați cărora li s-a acordat înaintea altora titlul „*prietenul lui Dumnezeu*”, au împreună cu Enoh o particularitate comună: ei au trăit și au umblat despărțiți de lume, cu Domnul, pentru Domnul. Avraam n-a trăit în șesul bogat în apă al Sodomei, ci pe munții liniștiți; acolo, la terebinții lui Mamre, Domnul l-a vizitat ca să-l inițieze în planurile divine (vezi Geneza 18). Moise a montat cortul întâlnirii în afara taberei; acolo vorbea DOMNUL cu el față către față (vezi Exod 33,7-11).

Cine dorește să intre în privilegiile prietenilor lui Dumnezeu, să se întrebe înainte dacă el stă într-adevăr în mijlocul lumii ca sfințit, adică pus deoparte pentru Dumnezeu. Pavel îi spune lui Timotei: „Iar tu, om al lui Dumnezeu” (1 Timotei 6,11). Ce importantă este întrebarea: Sunt eu un om al lui Dumnezeu, un închinat lui Dumnezeu?

Toți marii rugători, despre care relatează Scriptura că Dumnezeu a răspuns așa de formidabil la rugăciunile lor prin intervenția vizibilă a puterilor lumii nevăzute în viața pământească, au fost *oameni închinați lui Dumnezeu*.

~~~~~

Un creștin născut din nou are nevoie de un timp în cursul zilei, fie că sunt minute sau sferturi de oră, în care să fie despărțit de contactul neîncetat cu lumea. Înainte de toate, Domnului trebuie să-I aparțină primele roade ale zilei. David spunea: „Pe Tine Te caut în zori de zi!” (Psalmul 63,1.) Armura lui Dumnezeu nu poate fi îmbrăcată decât acolo unde suntem asigurați în fața atacului vrăjmașului – *atunci când suntem singuri cu Dumnezeu*. În

majoritatea cazurilor, începutul zilei își pune amprenta pe cursul zilei. N-ar trebuie să pășim în noua zi cu „rugăciune în orice timp în Duh, prin orice rugăciune și cerere, și veghind la aceasta cu toată stăruința și cu cerere”? Rugăciunea care a fost omisă în perioada de liniște, nu poate fi înlocuită de nici o rugăciune pe stradă sau la muncă. Fiecare zi contribuie la cât de mult rod veșnic poate să crească în viață și dacă într-adevăr vom fi *biruitori*. Multe înfrângeri sunt partea celor care încep ziua neînarmați – de câte ori nu vin scrisori, întâlniri, evenimente pentru care n-am fost pregătiți! Nimeni nu știe ce va aduce ziua. Un credincios este întotdeauna aproape de vrăjmaș. Daniel, marele om al rugăciunii, respecta în mijlocul multelor sale îndatoriri trei perioade regulate de rugăciune pe zi. Lucrul acesta este un model biblic.

Dacă venim la amiază de la munca pământească, dacă a trecut o jumătate de zi în care lucrurile și îndatoririle pământești, contactele cu oamenii au mistuit puterea și prospețimea spirituală, un creștin sănătos va avea nevoie să fie singur cu Dumnezeu. (Un copil al lui Dumnezeu care este bolnav duhovnicește are nevoie de și mai mult timp de liniște și de reculegere.) Nu ziarul satisface nevoia de odihnă pentru spirit și trup, ci Biblia și rugăciunea. – La fel și seara. Ce importantă este încheierea unei zile în deplina pace a lui Dumnezeu, o adormire în fericita siguranță: adorm și mă trezesc la inima lui Isus. Pentru marea majoritate a copiilor lui Dumnezeu există această regulă:

Ne trezim conform stării spirituale în care am adormit.

~~~~~

Un ac magnetic stă în legătură neîntreruptă cu polul magnetic. Cu toate că acul pare să fie o bucată obișnuită de oțel, el are totuși puteri nevăzute în sine, care îl silesc neconștient să se orienteze singur spre acest pol. Ce comparație frumoasă cu un copil al lui Dumnezeu, care în ciuda tuturor oscilațiilor de pe valurile vieții, în ciuda schimbărilor împrejurărilor are întotdeauna dorința să fie orientat spre Isus și să lase să acționeze prezența Sa invizibilă asupra întregii sale existențe. „Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim” (Romani 14,8). Acest ac magnetic care tremură este o imagine minunată a acestei vieți de rugăciune, care își orientează toată așteptarea și dorința spre Domnul. Dacă Isus le spune ucenicilor Săi: „Rămâneți în Mine!” (Ioan 15,4), atunci El Se referă la această legătură neîntreruptă a inimii cu El. „Căci fără (despărțiți de) Mine nu puteți face *nimic*.” Firește, un om poate să facă și să producă multe lucruri pământești fără să stea într-o legătură de viață cu Domnul – dar un copil al lui Dumnezeu nu poate să facă nimic binecuvântat, nimic spre onoarea Domnului, nimic care are valoare veșnică, fără revărsarea de viață din Dumnezeu. Numai pe această cale poate un credincios să înfăptuiască acest cuvânt: *în lume*, dar nu *din lume*.

Vorba: „Spune-mi cu cine te aduni ca să-ți spun cine ești” își găsește utilizarea completă în relația unui om cu Dumnezeu. Numai prin relația cu Dumnezeu în rugăciune și în cercetarea Cuvântului devenim cu adevărat un om al lui Dumnezeu.

Fă din *tot* ce ți se întâmplă un subiect de rugăciune! Adu toate problemele tale înaintea tronului harului! Dacă oamenii pot fi prea mici și neputincioși ca tu să le poți aduce cele mai mari rugăminți ale tale sau sunt prea mari ca să-ți asculte cele mai mici dorințe, Dumnezeu nu este prea mare ca un copil să nu-i poată spune totul. El vrea să ia asupra Sa și lucrurile tale cele mai neînsemnate. La El suntem întotdeauna bineveniți. Deci, nu lăsa pe nimeni și nimic să te împiedice să-ți trimiți în sus rugăciunile în orice timp și în toate: urechea și inima Tatălui îți stau permanent deschise. El este „Părintele îndurărilor și Dumnezeul oricărei mângâieri” (2 Corinteni 1,3). El face să găsești la timpul potrivit cheia pierdută, El te ajută, în ciuda timpului scurt, să ajungi la timp acolo unde trebuie să fii; El întoarce inimile înstrăinate ale oamenilor astfel, ca să te întâmpine binevoitori. Dacă ai o locuință de închiriat, un cal de cumpărat, o muncă dificilă de făcut – spune-I *totul* Domnului și vei face experiențe minunate în legătură cu grija atotputernică a Tatălui în lucrurile cel mai mici, numai să te obișnuiești să-I spui totul

cu încredere copilărească. Dacă privești înăuntrul mulțimii de case a unei metropole, este o dovadă covârșitoare despre măreția lui Dumnezeu, că inima Sa îndurătoare răspunde la cea mai neînsemnată stăruință, fie că vine dintr-o locuință de la subsol sau dintr-un salon elegant.

Poate fi folositor să adăugăm aici un cuvânt pe care l-a scris un creștin încercat și experimentat (Adolphe Monod) despre rugăciunea credincioșilor:

„Există două feluri de a ne ruga: unul presupune o evlavie sinceră; celălalt, o credință care poate totul.

Un fel cere și speră; celălalt fel vrea și așteaptă până când a primit. Acest „până când” îl caracterizează pe acesta din urmă.

Unul este ascultat de atâtea ori, ca și când n-ar fi deloc; celălalt primește totul și mereu. Unul Îl caută pe Dumnezeu și Îl găsește; celălalt „se luptă” cu Dumnezeu și triumfă. Primul își face cu conștiinciozitate și seriozitate rugăciunile zilnice; al doilea poate să petreacă în rugăciune ore, ba chiar o zi, o noapte întreagă. Primul se adaptează mersului obișnuit al vieții; al doilea: veghează, postește, plânge, se luptă.

Primul fel este calea croită pentru credincioși, pe care se merge la deal încet, pe serpentine largi; al doilea este urma aspră a celor desăvârșiți, pe care se ajunge cu scările de asalt pe culmile stâncii, care sare peste prăpastie, care nesocotește piedicile.

Primul este modul de necondamnat al unui credincios de necondamnat; al doilea este modul potrivit lui Dumnezeu al unui Iacov la vad, al unui Ilie pe Carmel și al Domnului Însuși.

Pe primul îl cunoaștem de când Îl cunoaștem pe Domnul. Pe al doilea? ... Doamne, învață-ne să ne rugăm!”

~~~~~

N-a fost întâmplare că ferestrele odăii de sus a lui Daniel au stat deschise spre Ierusalim. Cămaruța de rugăciune a tuturor copiilor lui Dumnezeu trebuie să-și aibă ferestrele deschise spre Ierusalimul ceresc, acolo „de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul nostru Isus Hristos” (Filipeni 3,20). Într-acolo trebuie să privească inima noastră – dacă este așa, va fi o bucurie liniștită să vorbim cu Acela pe care Îl așteptăm. În cămaruța de rugăciune își au începutul toate marile evenimente din Împărăția lui Dumnezeu și din viața copiilor lui Dumnezeu – putem spune precis că toate hotărârile și acțiunile care au un alt punct de plecare, acelea au un început greșit. În aceste locuri tainice de binecuvântare privește numai Dumnezeu. Când cheia este răsucită în broască, odaia poate să devină un cort al întâlnirii (Exod 3,7), în care trăim o întâlnire personală cu Domnul. – Daniel a îngenuncheat înaintea Dumnezeului său – aceasta este atitudinea potrivită pentru un credincios care savurează privilegiul unei audiențe la Împăratul împăraților și Domnul domnilor. Cum este posibil ca oameni care mărturisesc că cred în Isus și în Cuvântul Său, să nu plece genunchii în fața Sa și chiar cred că aceasta nu se cade? Un creștin adevărat va petrece multe ore în care nu numai că va pleca genunchii, nu, ci în care, în spatele ușii încuiate, va zăcea textual în țărână în fața Dumnezeului său, doborât în adâncă durere dacă are de mărturisit păcate Aceluia care l-a iubit sau dacă se luptă în stăruință fierbinte cu Dumnezeul său. Să iei înaintea lui Dumnezeu poziția cuvenită, *îngenunchind*, și să te rogi cu glas care se aude, acestea sunt încurajări importante, pe bază de experiență, pentru viața de rugăciune; ele nu sunt indispensabile – mulți credincioși trebuie să renunțe la ele, de exemplu, în boală – dar ele sunt binecuvântate. Unde acest privilegiu este îngrădit prin locuirea în comun cu alții, câte un credincios își caută un ungher, fie în pod, în beci sau altundeva, ca să fie singur cu Dumnezeu. Este un mare privilegiu dacă avem o încăpere ca să fim oricând singuri cu Dumnezeu – majoritatea copiilor lui Dumnezeu locuiesc în încăperi limitate; ei savurează acest privilegiu numai în mod excepțional. Credincioșii își vor educa de timpuriu și copiii să caute relația regulată de

rugăciune cu Dumnezeu și să-i ferească de obișnuința nefavorabilă de a-și face în pat rugăciunea de dimineață și de seară. –

Noi nu avem nevoie numai de rugăciune în cămăruță, de echipare pentru câmpul de luptă al zilei – avem nevoie în cursul zilei și *de relație liniștită de rugăciune cu Dumnezeu*. –

Ucenicii de la Emaus sunt o imagine frumoasă de credincioși care pe drumul zilei lor sunt preocupați de Domnul, în timp ce picioarele lor umblă prin praful pământului. Gândurile și discuțiile lor merg acolo unde a fost comoara lor: la această Persoană minunată, la iubitul lor Domn. Ce minunat au aflat că Isus a fost la ei ca să le răspundă la întrebări și să le aline suspinul! La aceasta se referă Cuvântul lui Dumnezeu când spune: „Rugați-vă neîncetat!” (1 Tesaloniceni 5,17). Du-te înainte oră de oră în duhul rugăciunii, să ai relație interioară cu Dumnezeu și persistă în sentimentul dependenței tale de El! Aceasta putem s-o facem în timp ce mâinile și picioarele se mișcă harnice pe pământ. Da, este chiar o asociere plăcută și binecuvântată: rugatul și muncitul! Majoritatea creștinilor trăiesc cu mijloace materiale modeste și își câștigă pâinea cu munca mâinilor lor. Cum să răzbată, de exemplu, un miner, un muncitor din fabrică, un marinar credincios fără o asemenea relație de rugăciune? Este de cea mai mare însemnătate pentru toți copiii lui Dumnezeu să exerseze această relație liniștită cu Domnul în timpul muncii zilei. Moise și Iosua n-au trăit în mănăstire, ci au stat ca niște conducători responsabili în mijlocul luptei vieții – o reprezentare plină de învățătură despre aceea, că Domnul poate să dea cele mai bogate binecuvântări în orice loc, chiar și în mijlocul muncii devotate, numai să stea și să slujească ai Săi acolo unde i-a așezat El!

~~~~~

„Și orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie preamărit în Fiul. Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face.” (Ioan 14,13-14); vezi și Ioan 16,23-27).

Făgăduința este limpede fără echivoc. Dar ce înseamnă *să ne rugăm „în Numele lui Isus”*? Este imposibil ca Domnul să vrea să spună că orice fel de rugăciune s-o încheiem ca și cu o formulă magică cu cuvintele: „Cerem aceasta în Numele Domnului nostru Isus Hristos”. Nu, Dumnezeu vrea să spună altceva și ceva mai înalt. Chiar și în tratativele omenești nu putem să ne bizuim pe numele altcuiva fără împuternicirea acestuia. Tot așa, noi nu putem să rostim înaintea Tatălui Numele lui Isus Hristos ca Mandant al nostru, fără să avem împuternicirea Domnului. Această împuternicire o avem pentru fiecare cerere care este lucrată în noi prin Duhul Său. „Dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă” (1 Ioan 5,14). Atunci apărem înaintea lui Dumnezeu potrivit întregii valori pe care o are Persoana lui Isus pentru inima Tatălui. Totodată știm că Domnul Însuși este la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi (Romani 8,34). Ce indiscutabil devine atunci pentru noi, că o rugăciune adevărată în Numele lui Isus are la Tatăl *siguranța ascultării*. De aceea spune El: Vrea s-o fac! Da, El vrea s-o facă din motivul ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul.

O, copil al lui Dumnezeu, înțelege cuvântul: *orice*. Ia spre lămurire celălalt cuvânt al Domnului! „,,Adevărat vă spun că, dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice muntelui acestuia: „Mută-te de aici acolo!” Și s-ar muta; nimic nu vă va fi cu neputință!”” (Matei 17,20.) Ce promisiune a lui Dumnezeu, despre care stă scris: „Este imposibil ca Dumnezeu să mintă” (Evrei 6,18). Să dea Domnul să ne înțelegem privilegiile!

Cere lucruri mari de la Dumnezeu!
Așteaptă lucruri mari de la Dumnezeu!
Crede-L în stare de lucruri mari pe Dumnezeu!